

INSTYTUT WYMIARU SPRAWIEDLIWOŚCI

prof.dr hab.Eleonora Zielińska

***Propozycja rozwiązań implementacyjnych związanych
z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE
z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia
i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia
przestępstwa i korzyści pochodzących z popełnienia
przestępstwa w Unii Europejskiej z uwzględnieniem opisu
sposobu implementacji w wybranych państwach
członkowskich Unii Europejskiej***

Warszawa 2016

Spis treści

Uwagi wstępne	1
Część I.....	5
I. Zasadnicze postanowienia dyrektywy 2014/42/UE	5
II. Transpozycja przepisów dyrektywy do prawa polskiego (dokonana i projektowana).....	12
1. Konfiskata wobec osób trzecich (art. 45 § 3 k.k)	12
2. Konfiskata rozszerzona (art. 45 § 2 k.k.)	13
3. Konfiskata bez wyroku skazującego.....	17
4. Inne zmiany w k.k.	19
Część II.....	21
I. Wdrożenie dyrektywy 2014/42/UE w innych państwach członkowskich	21
1. Sposób prezentacji badań porównawczych	21
2. Charakterystyka zakresu i sposobu wdrożenia dyrektywy w badanych państwach członkowskich	22
Finlandia	22
1. Powołane akty prawne	22
2. Omówienie zmian	23
Hiszpania	27
1. Powołane akty prawne	27
2. Stan prawny sprzed nowelizacji	28
3. Omówienie implementacji dyrektywy	29
Malta	33
1. Akt implementujący:	33
2. Omówienie zmian	34
Rumunia	36
1. Powołane akty prawne	36
2. Omówienie przepisów	37
Holandia.....	39
1. Powołane akty	39
2. Streszczenie Komunikatu w kontekście podstawowych celów dyrektywy i ich implementacji w prawie krajowym Holandii.....	40
Francja	42
1. Akty implementujące	42
2. Przedstawienie zmian wynikających z aktów implementujących.....	43
3. Omówienie instytucji przypadku we francuskim kodeksie karnym	44
Austria.....	45
1. Akty implementujące	45
2. Omówienie przepisów	46
II. Proponowane w Polsce zmiany w świetle przepisów obowiązujących w badanych państwach członkowskich	48
Aneks.....	59
I. Tabele porównawcze uwzględniające ustawodawstwo państw poddanych analizie.....	59
FINLANDIA.....	59

HISZPANIA	71
MALTA	91
RUMUNIA.....	98
HOLANDIA.....	105
FRANCJA.....	123
AUSTRIA.....	146
II. Akty prawne, które według informacji przedstawionych Komisji Europejskiej przez inne państwa członkowskie, wdrażają dyrektywę lub odpowiadają jej wymogom.....	152

Uwagi wstępne

1. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z popełnienia przestępstwa w Unii Europejskiej (dalej: dyrektywa 2014/42/UE albo dyrektywa)¹ stanowi kolejną próbę uregulowania tego problemu w UE.

Już od dłuższego czasu, w ramach wspólnego obszaru wolności bezpieczeństwa i sprawiedliwości, usiłowano zharmonizować przepisy dotyczące konfiskaty mienia pochodzącego z przestępstwa², co miało istotny wpływ na rozwój prawa krajowego państw członkowskich w tym zakresie. Istotną rolę w tym procesie odegrała Decyzja ramowa z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie wykonania w Unii Europejskiej postanowień o zabezpieczeniu mienia i środków dowodowych,³ która określała jednolite zasady stosowania przez państwa członkowskie środka zapobiegawczego w postaci zabezpieczenia mienia oraz reguły dotyczące wzajemnego uznawania wydawanych w tym celu postanowień. Dla zharmonizowania obowiązujących

¹ Dz.U.UE.L.127 z dnia 29 kwietnia 2014 r., s. 39.

² Problematykę tę regulowały następujące akty prawa UE: Wspólne działanie 98/699/WSiSW z dnia 3 grudnia 1998 r. przyjęte przez Radę na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie prania brudnych pieniędzy, identyfikacji, wykrywania, zamrażania, zajmowania i konfiskaty narzędzi oraz zysków pochodzących z przestępstwa (Dz. Urz. WE L 333 z dnia 9 grudnia 1998 r., s. 1), Decyzja ramowa Rady 2001/500/WSiSW z dnia 26 czerwca 2001 r. w sprawie prania brudnych pieniędzy oraz identyfikacji, wykrywania, zamrożenia, zajęcia i konfiskaty narzędzi oraz zysków pochodzących z przestępstwa (Dz. Urz. WE L 182 z dnia 5 lipca 2001 r., s. 1); Decyzja ramowa Rady 2003/577/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie wykonania w Unii Europejskiej postanowień o zabezpieczeniu mienia i środków dowodowych (Dz. Urz. UE L 196 z dnia 2 sierpnia 2003 r., s. 45), Decyzja ramowa Rady 2005/212/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa (Dz. Urz. UE L 68 z dnia 15 marca 2005 r., s. 49), Decyzja ramowa Rady 2006/783/WSiSW z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty (Dz. Urz. UE L 328 z dnia 24 listopada 2006 r., s. 59), Decyzja Rady 2007/845/WSiSW z dnia 6 grudnia 2007 r. dotycząca współpracy pomiędzy biurami ds. odzyskiwania mienia w państwach członkowskich w dziedzinie wykrywania i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa lub innego mienia związanego z przestępstwem (Dz. Urz. UE L 332 z dnia 18 grudnia 2007 r., s. 103). Por. szerzej K. Polit-Langierowicz, *Rozszerzony przepadek korzyści pochodzących z przestępstwa – uwagi do projektu nowelizacji Kodeksu karnego*, https://pk.gov.pl/plik/2013_12/9c0c6b426f536663faa1cb70653510b5.doc; A.H. Ochnio, *Konfiskata korzyści z przestępstwa – noworozwiązania w prawie Unii Europejskiej (część I)*, Prokuratura i Prawo nr 4/2016, s. 71-89) oraz wskazana tam literatura. <http://www.ies.krakow.pl/wydawnictwo/prokuratura/pdf/2016/04/5ochnio.pdf>. M. Błaszczyk, *Przepadek w polskim prawie karnym skarbowym*. Wolters Kluwer, Warszawa 2016 s. 37-62.

³ Decyzja ramowa Rady 2003/577/WSiSW (Dz. Urz. UE L 196 z dnia 2 sierpnia 2003 r., s. 45).

w państwach członkowskich zasad orzekania samej konfiskaty mienia kluczowe znaczenie miała decyzja ramowa Rady 2005/212/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa (dalej decyzja ramowa 2005/212/WSiSW)⁴ zobowiązująca m.in. państwa członkowskie do obligatoryjnego wprowadzenia tzw. konfiskaty rozszerzonej w odniesieniu do całości lub części mienia osoby skazanej za przestępstwo należące do katalogu przestępstw wymienionych w jej art. 3. Fakultatywnie przewidziano też w tej decyzji ramowej wprowadzenie przez państwo członkowskie konfiskaty mienia należącego do osoby trzeciej. Postanowienia tej decyzji uzupełniała Decyzja ramowa Rady 2006/783/WSiSW z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty⁵, to znaczy kar lub środków karnych prawomocnie orzeczonych przez sąd po przeprowadzeniu postępowania w związku z popełnieniem przestępstwa lub przestępstw, którego skutkiem był ostateczny przepadek mienia.

2. W preambule do Dyrektywy 2014/42/UE podnosi się, że ze sprawozdań Komisji dotyczących wykonania decyzji ramowych 2003/577/WSiSW, 2005/212/WSiSW i 2006/783/WSiSW wynika, że istniejące systemy służące m.in. konfiskacie rozszerzonej oraz wzajemnemu uznawaniu nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty nie są w pełni skuteczne. Konfiskata jest utrudniona przede wszystkim z powodu różnic w prawie poszczególnych państw członkowskich dotyczącym tego zagadnienia (motyw 8 preambuły). Dlatego też celem dyrektywy 2014/42/UE jest zmiana i rozszerzenie zakresu, w szczególności decyzji ramowej 2005/212/WSiSW⁶.

Jako termin wdrożenia postanowień do prawa krajowego państw państw członkowskich wskazano 4 października 2016 r. Przed tym terminem wdrożyło

⁴ Dz.U.UE.L.2005.68/49 z dnia 15 marca 2005 r.

⁵ Dz.U.UE.L.2006.328/59 z dnia 24 listopada 2006 r.

⁶ Dyrektywa określa, odwołując się do poszczególnych przepisów, swój stosunek do dotychczasowych uregulowań unijnych. W art. 14 dyrektywy 2014/42/UE stwierdza się, co następuje: „Wspólne działanie 98/699/WSiSW, art. 1 lit. a), art. 3 i 4 decyzji ramowej 2001/500/WSiSW oraz art. 1 pierwsze cztery tiret, oraz art. 3 decyzji ramowej 2005/212/WSiSW zostają zastąpione niniejszą dyrektywą w odniesieniu do związanych nią państw członkowskich, bez uszczerbku dla obowiązków tych państw członkowskich dotyczących terminu transpozycji tych decyzji ramowych do prawa krajowego. 2. W odniesieniu do państw członkowskich związanych niniejszą dyrektywą odesłania do wspólnego działania 98/699/WSiSW i przepisów decyzji ramowych 2001/500/WSiSW i 2005/2012/WSiSW, o których mowa w ust. 1, traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy”.

dyrektywę tylko 5 państw. Dotychczas łącznie 15 państw członkowskich powiadomiło Komisję Europejską o implementacji dyrektywy⁷.

3. Opracowanie składa się z dwóch części. W pierwszej, zostaną przedstawione zarysowo zasadnicze postanowienia dyrektywy 2014/42/UE zmieniające dotychczasowe uregulowania unijne w zakresie przepadku. Założeniem było, że omówione ponadto zostaną wszystkie odnoszące się do dyrektywy przepisy projektu zmian kodeksu karnego i niektórych innych ustaw, pod kątem ich zgodności z prawem unijnym. Niestety po napisaniu pierwszej wersji opracowania dotychczasowy projekt ustawy z dnia 23 maja 2016 r (dalej: projekt z dnia 23 maja 2016 r.), przestał być częściowo aktualny. W dniu 30 grudnia 2016 r. przedstawiony został Parlamentowi rządowy projekt ustawy zmieniającej Kodeks karny i niektóre inne ustawy⁸ (dalej: projekt druk sejmowy 1186), który istotnie różni się od projektu z dnia 23 maja 2016 r. Podjęto w związku z tym decyzję, że został on również uwzględniony, ale tylko odnośnie do najważniejszych zmian transponujących dyrektywę 2014/42/UE, głównie w zakresie kodeksu karnego.

Druga część opracowania ma charakter prawoporównawczy. Jej celem było przeanalizowanie sposobu implementacji ww. dyrektywy w wybranych państwach członkowskich UE oraz dokonanie oceny proponowanych w tym zakresie w Polsce rozwiązań z perspektywy komparatystycznej. Przygotowanie tej części odbyło się dwuetapowo w związku z powolnym tempem transpozycji dyrektywy w poszczególnych państwach członkowskich. Do końca września, kiedy to już wykonano zasadniczą część badań prawoporównawczych, do implementacji dyrektywy doszło tylko w 4 krajach (Finlandia, Malta, Hiszpania i Rumunia), przy czym jedno państwo (Holandia) przedstawiło Komisji Europejskiej komunikat, z którego wynika, że nie ma potrzeby implementacji, gdyż prawo tego kraju spełnia wymogi dyrektywy. Dokonanie analizy w odniesieniu do tych krajów wymagało w wielu przypadkach dokonania własnego tłumaczenia tekstu aktów prawnych na język polski (co zaznaczono w tekście), gdyż oficjalne przekłady na język

⁷ Są to następujące kraje: Finlandia, Malta, Hiszpania, Rumunia, Holandia, Republika Czech, Estonia, Francja, Włochy, Cypr, Łotwa, Luksemburg, Węgry, Austria i Szwecja.

⁸ Projekt rządowy ustawy o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw przyjęty przez rząd w dniu 20 grudnia 2016 r., skierowany do Sejmu RP w dniu 30 grudnia, <http://bip.kprm.gov.pl/download/75/17606/RM-10-163-16.pdf>,

<http://www.sejm.gov.pl/Sejm8.nsf/druk.xsp?documentId=C4429F535A936943C125809D004C3C7C>.

angielski, w czasie gdy prowadzono badania, nie były jeszcze dostępne. „Wysyp„ implementacji” nastąpił po 4 października 2016, czyli po upływie terminu, przewidzianego dla państw członkowskich dla wdrożenia dyrektywy. Z grupy 10 państw, w których dokonano implementacji do grudnia 2016 r., analizie poddano tylko ustawodawstwa Austrii oraz Francji. Bowiem w odniesieniu do tych krajów teksty prawne mogły zostać zbadane, bez potrzeby ich tłumaczenia na znany Autorce opracowania język. W aneksie opracowania znajdują się zestawienia przepisów odnoszące się do części komparystycznej (częściowo w języku polskim, częściowo w języku obcym znanym Autorce). Uwzględniono w nich zarówno teksty sprzed zmian, jak i po zmianach implementacyjnych (te ostatnie zaznaczona grubą czcionką).

Część I.

I. Zasadnicze postanowienia dyrektywy 2014/42/UE

1. Dyrektywa 2014/42/UE wprowadza zmiany w dotychczas stosowanej terminologii. Wynikają one z przekonania o konieczności odmiennego niż przedtem rozumienia niektórych pojęć albo tylko potrzeby ich doprecyzowania. W świetle art. 2 pkt 4 dyrektywy określenie konfiskaty jest bardzo ogólne i nie odwołuje się już do pochodzenia mienia z danego przestępstwa będącego powodem wydania wyroku skazującego, lecz poprzestaje się na wskazaniu, że chodzi o ostateczne pozbawienie mienia orzeczone przez sąd w związku z jakimkolwiek przestępstwem wymienionym w tej dyrektywie. Doprecyzowaniu uległo pojęcie korzyści z przestępstwa (art. 2 pkt 1 dyrektywy). Obejmuje one obecnie bezpośrednio korzyści z działalności przestępczej i wszystkie korzyści pośrednie, w tym uzyskane poprzez ponowne zainwestowanie lub przekształcanie korzyści bezpośrednich. Wyjaśnia się przy tym, że korzyści mogą obejmować wszelkie mienie, w tym mienie, które zostało przekształcone lub zamienione – w całości lub w części – w inne mienie, oraz mienie, które zostało połączone z mieniem uzyskanym z legalnych źródeł (do wysokości szacowanej wartości włączonych do niego korzyści). Korzyści z przestępstwa mogą też obejmować dochody lub inne wpływy wynikające z korzyści z przestępstwa lub z mienia będącego wynikiem takiego przekształcenia, zamiany lub połączenia (motyw 11 preambuły). Ponadto dyrektywa wprowadza szeroką definicję mienia, które może zostać poddane zabezpieczeniu i konfiskacie (art. 2 pkt 2 dyrektywy). Definicja ta obejmuje dokumenty lub instrumenty prawne potwierdzające prawo do takiego mienia lub prawo z nim związane. Do takich dokumentów lub instrumentów zaliczyć można na przykład instrumenty finansowe lub dokumenty, które mogą stanowić podstawę roszczeń wierzycieli i które z reguły znajdują się w posiadaniu osób objętych stosownym postępowaniem (motyw 12 preambuły). Przez zabezpieczenie rozumie się każdy tymczasowy zakaz przekazywania, niszczenia, przetwarzania, przemieszczania mienia lub rozporządzania nim, jak też tymczasowe przejęcie pieczy lub kontroli nad mieniem (art. 2 pkt 5 dyrektywy).

Pojęcie narzędzia oznacza każde mienie użyte lub które ma zostać użyte w jakikolwiek sposób, w całości lub w części, do popełnienia przestępstwa lub przestępstw (art. 2 pkt 3 dyrektywy). Przyjmuje się, że jako narzędzie przestępstwa może być uznane również przedsiębiorstwo, chociaż dyrektywa nie odnosi się to tego wprost.

2. Dyrektywa 2014/42/UE przewiduje cztery rodzaje konfiskaty, które państwa członkowskie mają obowiązek posiadać w swoich ustawodawstwach krajowych, w tym 3 już występujące w poprzednio obowiązujących uregulowaniach unijnych (a także konwencyjnych), w odniesieniu do których dyrektywa modyfikuje tylko zasady ich stosowania. Jeden rodzaj konfiskaty (bez wyroku skazującego) nie był dotychczas znany prawu unijnemu.

Wśród rodzajów przypadków występujących już wcześniej w prawie unijnym wskazać należy konfiskatę:

- a) podstawową (nazywaną nieraz w dyrektywie bezpośrednią - *direct*), tj. opartą na prawomocnym wyroku skazującym, której przedmiotem są narzędzia, korzyści lub mienie o wartości odpowiadającej takim narzędziom lub korzyściom (art. 4 ust. 1 dyrektywy). Ta forma konfiskaty może mieć zastosowanie także w sytuacji, gdy zapadł wyrok zaoczny;
- b) rozszerzoną (*extended confiscation*), stosowaną tylko wobec mienia osoby skazanej za przestępstwo, które może być źródłem – w sposób bezpośredni lub pośredni – korzyści majątkowych. Konfiskata ta oparta jest na domniemaniu, że posiadane przez sprawcę mienie pochodzi z działalności przestępczej (art. 5 dyrektywy 2014/42/UE). W dyrektywie zrezygnowano z przewidzianej w decyzji ramowej 2005/212/WSiSW możliwości wyboru przez państwa członkowskie jednego z 3 wariantów domniemań⁹. Przyjęto natomiast

⁹ Według pierwszego wariantu, w świetle decyzji ramowej 2005/212/WSiSW konfiskata była możliwa, jeśli sąd krajowy na podstawie określonych faktów był „w pełni przekonany, że dane mienie pochodzi z działalności przestępczej osoby skazanej w okresie poprzedzającym skazanie „za jedno z wymienionych przestępstw a równocześnie uznał, że orzeczenie konfiskaty jest uzasadnione w świetle okoliczności danej sprawy. Drugi wariant, gdy chodziło o analogiczne przekonanie sądu, ale co do pochodzenia danej mienia z podobnej działalności przestępczej osoby skazanej. W trzecim wariantcie konfiskata była możliwa, gdy „ustalono, że wartość mienia jest nieproporcjonalna w stosunku do legalnych dochodów osoby skazanej, a sąd krajowy na podstawie określonych faktów jest w pełni przekonany, że dane mienie pochodzi z działalności przestępczej tej osoby (art. 3 ust. 2 ww. decyzji ramowej). Skutkiem przyjęcia jednego z wariantów domniemań było przeniesienie ciężaru

ogólnie, że domniemanie przestępczego pochodzenia mienia powinno opierać się na uznaniu sądu wyrobionym na podstawie konkretnych obiektywnych, okoliczności sprawy. Jako przykład takich okoliczności podano sytuację, gdy sąd dojdzie do przekonania na podstawie faktów i dostępnych w sprawie dowodów, że wartość mienia jest nieproporcjonalnie wysoka w stosunku do legalnego dochodu skazanego. Przy interpretacji tego domniemania celowe jest odwołanie się do motywu 21 preambuły, gdzie z jednej strony stwierdza się, że nie oznacza to konieczności ustalenia, że dane mienie pochodzi z działalności przestępczej. Z drugiej strony natomiast, zakłada się, że wystarczającą podstawą dla takiego przekonania może być ustalenie, że znacznie bardziej prawdopodobne (lub w inny sposób racjonalnie uzasadnione) jest przyjęcie, że dane mienie uzyskano z działalności przestępczej, niż z działalności innego rodzaju. Równocześnie w dyrektywie tej zastrzega się, że do krajowego porządku prawnego można wprowadzić wymóg przedziału czasowego zawężającego zakres uznania mienia za pochodzące z działalności przestępczej (motyw 21 preambuły). Dyrektywa stanowi ponadto, że państwa członkowskie są zobowiązane umożliwić konfiskatę rozszerzoną co najmniej w przypadku skazania sprawcy za przestępstwo korupcji w sektorze prywatnym oraz korupcji urzędników (art. 5 ust. 2 lit. a), za przestępstwo związane z przestępczością zorganizowaną (lit. b), pornografią dziecięcą (lit. c), bezprawną poważną ingerencją w systemy lub dane informatyczne za pomocą specjalnych narzędzi (lit. d), jak również za inne przestępstwo, do którego ma zastosowanie niniejsza dyrektywa wskazane w jej art. 3, pod warunkiem, że górna granica ustawowego zagrożenia karą wynosi co najmniej 4 lata pozbawienia wolności (lit. e).

- c) w stosunku do osób trzecich (*confiscation from a third party*). Dotychczas obowiązujące regulacje unijne nie zawierały bezwzględnie wiążących państwa członkowskie przepisów dotyczących konfiskaty mienia przekazanego osobom trzecim. Wprowadzenie takiej możliwości było fakultatywne. Zmienia to

dowodu legalności pochodzenia mienia na osobę, której domniemanie dotyczyło. Rezygnacja z wariantowego rozwiązania była konsekwencją stwierdzenia, że pozostawiając państwom członkowskim możliwość wyboru jednego z wariantów doprowadzono do stanu, że w poszczególnych jurysdykcjach UE obowiązują różniące się od siebie regulacje prawne. Co więcej, często poszczególne państwa nie uznawały i w efekcie nie wykonywały orzeczeń wydanych przez zagraniczne organy procesowe, gdy oparte były na wyborze innego wariantu, niż dokonany w ich systemie prawnym.

dyrektywa 2013/42/UE, uzasadniając w preambule dyrektywy (motyw 23) konieczność istnienia w krajowych porządkach prawnych tej formy konfiskaty, coraz częściej stosowaną przez podejrzanych lub oskarżonych praktyką przekazywania mienia osobom trzecim (zarówno fizycznym jak i prawnym), w celu uniknięcia jego konfiskaty. Dyrektywa w związku z tym przewiduje, że konfiskata taka powinna być w państwach członkowskich możliwa co najmniej w przypadkach, w których osoby trzecie wiedziały lub powinny były wiedzieć (na podstawie konkretnych faktów i okoliczności, takich jak przekazanie mienia nieodpłatnie lub przekazanie w zamian za kwotę o wiele niższą niż wartość rynkowa danego mienia), że celem przekazania lub nabycia¹⁰ mienia było uniknięcie konfiskaty (art. 6 ust. 1). Zastrzega się równocześnie, że zasada ta nie powinna naruszać praw osób trzecich działających w dobrej wierze (art. 6 ust. 2). W preambule (motyw 24) wyjaśnia się ponadto, że państwa członkowskie mogą, w stosownych przypadkach i zgodnie z prawem krajowym, zdefiniować konfiskatę w stosunku do osób trzecich jako uzupełniającą lub zastępczą względem konfiskaty bezpośredniej (motyw 25).

- d) bez wyroku skazującego (*non-conviction based confiscation*). Jest to, jak już wspomniano, instytucja nowa, nieznaną poprzednim regulacjom unijnym dotyczącym przepadku. W świetle art. 4 ust. 2 dyrektywy 2014/42/UE instytucja ta ma charakter posiłkowy w stosunku do konfiskaty podstawowej i powinna być orzeczona w sytuacji, gdy zastosowanie tej pierwszej jest niemożliwe, co najmniej z takich przyczyn jak choroba¹¹ lub ucieczka osoby podejrzanej albo oskarżonej. W dyrektywie zastrzega się, że warunkiem dopuszczalności orzeczenia bez wyroku konfiskaty korzyści lub narzędzi jest

¹⁰ W preambule wyjaśnia się, że nabycie przez osobę trzecią odnosi się w szczególności do sytuacji, w których osoba ta nabyła mienie – bezpośrednio lub pośrednio (na przykład przez pośrednika) – od podejrzanego lub oskarżonego, również w sytuacji, gdy przestępstwo zostało popełnione tylko na ich polecenie lub na ich rzecz, albo gdy oskarżony nie posiada mienia, które można skonfiskować (motyw 24).

¹¹ Z motywu 16 preambuły wynika, że na użytek niniejszej dyrektywy za chorobę należy uznać przedłużającą się niezdolność podejrzanego lub oskarżonego do uczestniczenia w postępowaniu karnym, w wyniku czego postępowanie to nie może się dalej toczyć w normalnych warunkach. Podejrzani lub oskarżeni mogą zostać wezwani do przedstawienia dowodu choroby, którym może być na przykład zaświadczenie lekarskie, a sąd powinien mieć możliwość odmowy akceptacji takiego dowodu, jeżeli uzna go za niewystarczający. Taka osoba ma prawo być reprezentowaną w postępowaniu przez pełnomocnika.

wszczęcie postępowania karnego w sprawie o przestępstwo, które może być bezpośrednim lub pośrednim źródłem korzyści majątkowych, a także przekonanie, że gdyby sprawca brał udział w postępowaniu, to doszłoby do jego skazania. W motywie 15 preambuły równocześnie wyjaśnia się, że wymogi dyrektywy będą spełnione, jeśli prawo krajowe będzie przewidywało, w przypadku choroby lub ucieczki oskarżonego, możliwość prowadzenia postępowania *in absentia*. Zastrzega się równocześnie, że w takim przypadku państwa członkowskie powinny podjąć wszelkie uzasadnione działania, aby prawa podejrzanego były chronione. Mogą w szczególności wprowadzić obowiązek wezwania danej osoby w związku z postępowaniem w sprawie konfiskaty lub obowiązek powiadomienia jej o takim postępowaniu” (motyw 15 preambuły).

3. Zakres przedmiotowy stosowania dyrektywy 2014/42/UE został określony w jej art. 3. Najogólniej rzecz biorąc w przepisie tym, poprzez odwołanie się do obowiązujących aktów prawa unijnego, wskazane są wszystkie tzw. przestępstwa zharmonizowane¹².

¹² W świetle tego przepisu niniejszą dyrektywę stosuje się do przestępstw objętych następującymi aktami prawnymi:

a) Konwencją, sporządzoną na podstawie artykułu K.3 ust. 2 lit. c) Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie zwalczania korupcji urzędników Wspólnot Europejskich i urzędników państw członkowskich Unii Europejskiej,

b) Decyzją ramową Rady 2000/383/WSiSW z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie zwiększenia ochrony poprzez sankcje karne i inne sankcje za fałszowanie w związku z wprowadzeniem euro,c) decyzją ramową Rady 2001/413/WSiSW z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie zwalczania fałszowania i oszustw związanych z bezgotówkowymi środkami płatniczymi,d) decyzją ramową Rady 2001/500/WSiSW z dnia 26 czerwca 2001 r. w sprawie prania brudnych pieniędzy oraz identyfikacji, wykrywania, zamrożenia, zajęcia i konfiskaty narzędzi oraz dochodów pochodzących z przestępstwa,e) decyzją ramową Rady 2002/475/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu,f) decyzją ramową Rady 2003/568/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie zwalczania korupcji w sektorze prywatnym,g) decyzją ramową Rady 2004/757/WSiSW z dnia 25 października 2004 r. ustanawiająca minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami,h) decyzją ramową Rady 2008/841/WSiSW z dnia 24 października 2008 r. w sprawie zwalczania przestępczości zorganizowanej,i) dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, zastępująca decyzję ramową Rady 2002/629/WSiSW,j) dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, zastępująca decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW,k) dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/40/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. dotycząca ataków na systemy informatyczne i zastępująca decyzję ramową Rady 2005/222/WSiSW),a także innymi aktami prawnymi, o ile stanowią one wyrażnie, że niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do przestępstw w nich wymienionych.

4. Do wszystkich rodzajów konfiskaty odnosi się zastrzeżenie, że środek ten powinien być proporcjonalny. Dotyczy to zwłaszcza konfiskaty mienia stanowiącego równowartość narzędzi służących do popełnienia przestępstwa (motyw 17 preambuły dyrektywy 2014/42/UE). Regulując tę kwestię państwa członkowskie mogą np. nakazywać wzięcie pod uwagę stopnia, w jakim osoba skazana jest odpowiedzialna za uniemożliwienie dokonania bezpośredniej konfiskaty narzędzi. Wdrażając postanowienia dyrektywy państwa członkowskie mogą przewidzieć, że wyjątkowo zaniecha się orzeczenia konfiskaty, w przypadku gdyby stanowiło to nadmierne obciążenie dla osoby skazanej. Zastrzega się równocześnie, że korzystanie z tej klauzuli powinno być bardzo rzadkie i ograniczać się do sytuacji, gdy konfiskata powodowałaby że osoba nią dotknięta znalazłaby się w sytuacji poważnie utrudniającej przeżycie (motyw 18 preambuły dyrektywy).

5. Przepisy art. 7-11 dyrektywy odnoszą się do zabezpieczenia mienia oraz gwarancji osób dotkniętych zabezpieczeniem i konfiskatą.

Mienie jest zabezpieczane poprzez jego zajęcie. W preambule (motyw 26) podkreśla się także, że w celu zapobieżeniu wyzbywaniu się mienia przed wydaniem nakazu zabezpieczenia, należy przyznać właściwym organom w państwach członkowskich uprawnienia do podjęcia natychmiastowego działania. Przewiduje się równocześnie, że mając na uwadze ograniczenie prawa własności wynikające z nakazów zabezpieczenia, takie tymczasowe środki należy utrzymywać nie dłużej niż jest to konieczne do zapewnienia dostępności mienia na wypadek ewentualnej późniejszej konfiskaty. Może to wymagać kontroli sądowej w czasie obowiązywania zabezpieczenia, która powinna zagwarantować, że cel zastosowania tego środka, jakim jest zapobieżenie wyzbywaniu się mienia, nadal pozostaje aktualny (art. 8 ust. 3 dyrektywy, motyw 31 preambuły). Po wykonaniu nakazu zabezpieczenia należy o jego wydaniu możliwie jak najszybciej powiadomić osobę, której nakaz ten dotyczy. Właściwe organy mogą jednak opóźnić powiadomienie takiej osoby, jeśli wymaga tego interes prowadzonego dochodzenia (motyw 33 preambuły)¹³. Celem powiadomienia o nakazie zabezpieczenia mienia jest, między innymi, umożliwienie

¹³ Konieczne jest też ustanowienie szczególnych środków zapewniających ochronę praw osób dotkniętych nakazem zabezpieczenia lub konfiskaty. Powinny one w szczególności obejmować prawo osób trzecich do bycia wysłuchanym, jeżeli twierdzą, że są właścicielem danego mienia lub że przysługują im do niego inne prawa rzeczowe (np., prawo użytkowania).

zaskarżenia go. W dyrektywie przewiduje się ponadto, że mienie może zostać zabezpieczone w związku z toczącym się postępowaniem karnym, również w celu ewentualnej późniejszej restytucji lub dla zapewnienia środków na pokrycie szkody powstałej w wyniku przestępstwa (motyw 29 preambuły). Zabezpieczenie mienia nie powinno naruszać możliwości uznania danej rzeczy za dowód w trakcie postępowania, pod warunkiem że zostanie ona następnie udostępniona w celu skutecznego wykonania nakazu konfiskaty (motyw 28 preambuły). Konieczne jest wprowadzenie wymogu określenia dokładnego zakresu mienia, które ma zostać poddane konfiskacie, w celu umożliwienia pełnego wykonania nakazów konfiskaty, w sytuacji, gdy na początkowym etapie postępowania nie wykryto żadnego mienia lub wykryte mienie nie było wystarczające, a nakaz konfiskaty pozostaje niewykonany (motyw 29 preambuły).

Mieniem zabezpieczonym do celów przeprowadzenia ewentualnej późniejszej konfiskaty należy odpowiednio zarządzać, tak aby nie doprowadzić do utraty jego wartości ekonomicznej¹⁴. W celu zminimalizowania takich strat państwa członkowskie zobowiązane są do podjęcia koniecznych środków, w tym obejmujących możliwość sprzedaży lub przekazania mienia przez wyspecjalizowane agendy (motyw 32 preambuły). Państwa członkowskie powinny rozważyć zasadność podjęcia środków, które umożliwią wykorzystanie skonfiskowanego mienia w interesie publicznym lub do celów społecznych (motyw 35)¹⁵.

¹⁴ Zarządzając zabezpieczonym mieniem i podejmując środki dotyczące wykorzystania skonfiskowanego mienia, państwa członkowskie powinny podjąć odpowiednie działania w celu zapobieżenia infiltracji przez środowisko przestępcze lub innej nielegalnej infiltracji.

¹⁵ Środki takie mogłyby między innymi obejmować przeznaczanie mienia na rzecz inicjatyw z zakresu egzekwowania prawa i zapobiegania przestępczości, a także na rzecz innych przedsięwzięć istotnych z punktu widzenia interesu publicznego i użyteczności społecznej. Szerzej na ten temat pisała A. H. Ochnio. *Konfiskata korzyści z przestępstwa – nowe rozwiązania w prawie Unii Europejskiej (część II)*. Prokuratura i Prawo 5, 2016. 76.
<http://www.ies.krakow.pl/wydawnictwo/prokuratura/pdf/2016/05/5ochnio.pdf>

II. Transpozycja przepisów dyrektywy do prawa polskiego (dokonana i projektowana)

1. *Konfiskata*¹⁶ wobec osób trzecich (art. 45 § 3 k.k)

Częściowa implementacja do prawa polskiego przepisów dyrektywy 2014/42/UE nastąpiła w ustawie z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw¹⁷. Dokonano tego poprzez zmianę treści art. 45 § 3 k.k. dotyczącego przepadku mienia należącego do osób trzecich. Zmiana ta, jak podkreślono w uzasadnieniu projektu tej ustawy, miała na celu wzmocnienie funkcji gwarancyjnej tego przepisu¹⁸ i odnosiła się do dwóch kwestii: wymogu poczynienia ustaleń w odniesieniu do faktu przeniesienia mienia na rzecz osoby trzeciej oraz związanej z tym rodzajem konfiskaty domniemań.

W świetle obecnego brzmienia art. 45 § 3 k.k. nadanego mu przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 r. fakt przeniesienia mienia stanowiącego korzyść majątkową wymaga ustalenia tego przez sąd, a nie jak przedtem tylko uprawdopodobnienia.

Zmiana konstrukcji domniemania polegała na tym, że obecnie kładzie się nacisk na dobrą wiarę osoby przejmującej mienie (nie mogła przypuszczać, że mienie, chociażby pośrednio, pochodzi z przestępstwa), podczas gdy w poprzednim brzmieniu przepisu art. 45 § 3 k.k. dla zaniechania orzeczenia przepadku konieczne było, by zainteresowana osoba trzecia przedstawiła dowód na legalne pozyskanie mienia. Jak słusznie podkreślano w literaturze przedmiotu¹⁹ nowe brzmienie art. 45 § 3 k.k. koresponduje z treścią przepisu art. 6 dyrektywy 2014/42/UE dotyczącego konfiskaty wobec osób trzecich.

¹⁶ Należy w tym miejscu zaznaczyć, że pojęcia „ konfiskata „ oraz „ przepadek „ w opracowaniu tym będziemy używać wymiennie.

¹⁷ Dz. U. 2015, poz. 396.

¹⁸ Por. Uzasadnienie do projektu ustawy o zmianie k.k. oraz innych ustaw, Sejm RP VII kadencji, druk nr 2393, s. 27-28, <http://www.sejm.gov.pl/Sejm7.nsf/druk.xsp?nr=2393>.

¹⁹ A. H. Ochnio, *Konfiskata korzyści z przestępstwa – noworozwiązania w prawie Unii Europejskiej (część I)*, Prokuratura i Prawo nr 4/2016, str. 71-89) <http://www.ies.krakow.pl/wydawnictwo/prokuratura/pdf/2016/04/5ochnio.pdf>.

W uzasadnieniu projektu ustawy nowelizującej z 20 lutego 2015 r. podkreślono też , że zmiana ta jest zgodna Konstytucją²⁰. W projekcie ustawy nowelizującej instytucję przepadku z dnia 23 maja 2016 zaproponowano niewielką zmianę tego przepisu polegającą na uznaniu za należące do sprawcy również „pożytki” uzyskane z przeniesionego mienia. W aktualnym Projekcie (druk sejmowy nr 1186) zrezygnowano z tego uzupełnienia. W efekcie nie przewiduje się żadnej zmiany art. 45 § 3 k.k.²¹.

2. Konfiskata rozszerzona (art. 45 § 2 k.k.)

Obecne brzmienie przepisu art. 45 § 2 k.k. zostało przyjęte w 2003 r. na podstawie ustawy z dnia 13 czerwca 2003 o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw²². Porównanie polskich regulacji dotyczących przepadku rozszerzonego z postanowieniami dyrektywy 2014/42/UE pozwalało na dopatrzenie się niekompatybilności obowiązującego uregulowania w tym zakresie z przepisem art. 5 dyrektywy. Stąd wynikała potrzeba zmiany tego przepisu. Niestety w projekcie ustawy z 23 maja 2016 nie wszystkie błędy implementacyjne zostały naprawione. Projekt złożony w Parlamencie (druk sejmowy nr 1186), większość tych nieprawidłowości usuwa, ale nie wszystkie.

²⁰ W uzasadnieniu tym znalazło się stwierdzenie, że nowela stanowi niepełną implementację dyrektywy 2014/42/UE, w tym zakresie w jakim nie budzi ona zastrzeżeń konstytucyjnych (Por. Uzasadnienie do projektu ustawy o zmianie k.k. oraz innych ustaw, Sejm RP VII kadencji, druk nr 2393, s. 27-28. <http://www.sejm.gov.pl/Sejm7.nsf/druk.xsp?nr=2393>) nie wyjaśniając jednak, transpozycja których przepisów dyrektywy mogłaby rodzić takie zastrzeżenia konstytucyjne.

²¹ Warto dodać, że zasadnicze zastrzeżenia do tego przepisu zgłosiła Rada Legislacyjna w opinii RL-0303-20/16. Zdaniem Rady Legislacyjnej - z przepisu tego wynika, że jeżeli jakkolwiek składnik mienia, stanowiącego korzyść uzyskaną z popełnienia przestępstwa, został przeniesiony na osobę trzecią, to wówczas wszystkie rzeczy będące w samoistnym posiadaniu tej osoby oraz wszystkie przysługujące jej prawa majątkowe (a także pożytki) uważa się za należące do sprawcy. W ocenie Rady Legislacyjnej jest to rozwiązanie zbyt daleko idące, „nie ma bowiem uzasadnienia dla tego, aby domniemaniem, o którym mowa w art. 45 § 3 k.k., obejmować w zasadzie cały majątek osoby, która nabyła od sprawcy przestępstwa j – nawet bezwartościowy – składnik mienia pochodzącego z przestępstwa.”. Por. opinia Rady Legislacyjnej opublikowana: <http://radalegisacyjna.gov.pl/dokumenty/opinia-z-18-lipca-2016-r-o-projekcie-ustawy-o-zmianie-ustawy-kodeks-karny-oraz-niektorych>. Wątpliwości co do konstytucyjności tego przepisu aczkolwiek niezbyt jasno wyartykułowane zgłaszał też Rzecznik Praw Obywatelskiej w wystąpieniu do Ministra Sprawiedliwości. Por. Wystąpienie RPO do Ministra Sprawiedliwości w sprawie konfiskaty rozszerzonej z dnia 6 lipca 2016 r. (I.517.3.2016.VV) <https://www.rpo.gov.pl/sites/default/files/Do%20MS%20w%20sprawie%20rozszerzonej%20konfiskaty.pdf>, s. 12.

²² Dz. U. Nr 111, poz. 1061.

Podobieństwa i różnice obowiązującego przepisu z art. 42 § 2 k.k. z art. 5 dyrektywy oraz obu projektów zmian tego uregulowania, omówimy oddzielnie w odniesieniu do przestępstwa, za które sprawca zostaje skazany (a) oraz odnośnie do mienia będącego w jego posiadaniu w chwili skazania (b).

Ad. a. Podobnie jak w przypadku regulacji zawartej w art. 5 dyrektywy, tak też w świetle obowiązującego przepisu art. 45 § 2 k.k. dla zastosowania konfiskaty rozszerzonej konieczne jest wydanie wyroku skazującego sprawcę za przestępstwo. Podczas gdy jednak w obowiązującym prawie polskim zaznacza się, że chodzi tylko o takie przestępstwo, w przypadku którego udowodniono, że sprawca uzyskał z niego, chociażby pośrednio, korzyść majątkową, w dyrektywie wystarczające jest stwierdzenie, by potencjalnie taką korzyść z popełnionego przestępstwa mógł osiągnąć. W polskich przepisach zastrzega się równocześnie, że chodzi tu o korzyść znacznej wartości, czego nie czyni się *expressis verbis* w art. 5 dyrektywy²³. Proponowane w projekcie ustawy z 23 maja 2015 r. oraz w projekcie przedstawionym w Sejmie (druk sejmowy nr 1186) zmiany art. 45 § 2 k.k. częściowo, jak już wspomniano, usuwają te mankamenty implementacyjne. W szczególności, dopuszczono, tak jak jest w dyrektywie, możliwość orzeczenia konfiskaty rozszerzonej nie tylko w przypadku, gdy udowodniono, że sprawca uzyskał korzyść majątkową (choćby pośrednio) z popełnionego przestępstwa, za które został skazany, lecz także wtedy, gdy stwierdzono, że potencjalnie taką korzyść z tego przestępstwa mógł osiągnąć²⁴.

W projekcie przedstawionym w Parlamencie, pozostawiono warunek, przewidziany w obowiązującym przepisie art. 45 § 2 k.k. oraz w projekcie z 23 maja 2016 r, że dla zastosowania konfiskaty rozszerzonej korzyść uzyskana z przestępstwa musi być znaczna. Równocześnie jednak w projekcie przedstawionym w Parlamencie (druk sejmowy nr 1186, podobnie jak w projekcie z 23 maja 2016 r.) przewiduje się wprowadzenie, czego dotychczas nie ma, ograniczenia przedmiotowego

²³ Aczkolwiek zarówno zestaw przestępstw, do których ma zastosowanie w ogóle dyrektywa 2014/42/UE, a w szczególności minimalna lista wymieniona w odniesieniu do konfiskaty rozszerzonej w ust. 2 art. 5 wyraźnie wskazują, że konfiskata powinna mieć zastosowanie do poważnej przestępczości, ocenianej z perspektywy społecznej szkodliwości czynu, przy uwzględnieniu szkody wyrządzonej przestępstwem i korzyści jakich z jego popełnienia odniósł sprawca.

²⁴ Ograniczenie przedmiotowe to nie odnosi się tylko do skazań za te przestępstwa, w przypadku których sprawca osiągnął korzyść znacznej wartości.

dla zastosowania konfiskaty rozszerzonej w postaci warunku skazania sprawcy za przestępstwo zagrożone karą powyżej 5 lat pozbawienia wolności lub skazania za przestępstwo popełnione w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnienie przestępstwa. Zarówno warunek, by korzyść majątkowa była znaczna, jak też ograniczenia przedmiotowe przestępstw, skazanie za które może łączyć się z zastosowaniem instytucji konfiskaty rozszerzonej pozostają w zgodzie z duchem dyrektywy, aczkolwiek polski zestaw przestępstw wykazuje różnicę nie tylko w stosunku do listy zawartej w art. 5 dyrektywy, jak też tej przewidzianej w jej art. 3. Nie może stanowić to jednak przedmiotu zarzutu, gdyż wskazania zawarte w tym zakresie w dyrektywie należy traktować jako standard minimalny.

Ad. b. Zarówno w dyrektywie, jak też w prawie polskim zakłada się, że w razie skazania sprawcy w powyższych warunkach, posiadane przez niego mienie stanowi korzyść z przestępstwa podlegającą konfiskacie.

Ujęcie tego uregulowania w obowiązującym prawie polskim różni się jednak od rozwiązania unijnego w dwóch punktach.

Po pierwsze, odnośnie do zakresu mienia podlegającego przepadkowi w takiej sytuacji. W świetle art. 5 dyrektywy, możliwość konfiskaty rozszerzonej dotyczy całości mienia osoby skazanej, bez ograniczeń czasowych dotyczących uzyskania tego mienia. W świetle obowiązującego przepisu art. 45 § 2 k.k. jest inaczej, ewentualnemu przepadkowi nie może podlegać całe mienie posiadane przez sprawcę w chwili skazania, lecz tylko to mienie, do którego uzyskał on tytuł prawny w czasie popełnienia przestępstwa lub po jego popełnieniu (do chwili wydania wyroku skazującego, chociażby nieprawomocnego).

Projekt przedstawiony w Parlamencie (druk sejmowy nr 1186), podobnie jak to czynił projekt z 23 maja 2016 r., zmienia tę zasadę, przyjmując, że konfiskacie podlegać może również mienie uzyskane przez skazanego przed popełnieniem przestępstwa. Dopuszcza tym samym możliwość orzeczenia konfiskaty w oderwaniu od przestępstwa, za które sprawca został aktualnie skazany. Zbliża w ten sposób istotnie projektowane uregulowanie polskie do treści art. 5 dyrektywy, gdzie wymaga się, by dokonana w następstwie wyroku skazującego konfiskata, mogła dotyczyć nie tylko mienia powiązanego z danym przestępstwem, lecz także dodatkowego mienia,

jeżeli sąd przypuszcza, że stanowi ono korzyść z innych przestępstw. Projekt wprowadza jednak równocześnie ograniczenie czasowe dla zastosowania konfiskaty rozszerzonej, przyjmując, że domniemanie dotyczy tylko mienia posiadanego przez skazanego od najwyżej 5 lat przed popełnieniem przestępstwa, za które został skazany. Takie ograniczone czasowe jest dopuszczalne. Wprawdzie nie przewiduje się jego w art. 5 dyrektywy, niemniej w motywie 21 preambuły dyrektywy wyraźnie wskazuje się na taką możliwość.

Zawarte w Prejkcie (druk sejmowy nr 1168) uregulowanie w tym zakresie różni się, po drugie, od art. 5 dyrektywy sposobem regulacji kwestii dowodowych. W świetle dyrektywy wystarczającym warunkiem dla orzeczenia przypadku rozszerzonego jest „uznanie sądu” (tj przekonanie tego organu, oparte na faktach i dostępnych dowodach), że mienie posiadane przez sprawcę w chwili skazania pochodzi z działalności przestępczej. Dyrektywa nie wymaga udowodnienia tej okoliczności, wystarczające jest ustalenie prawdopodobieństwa lub racjonalnego przypuszczenia bazujące na innej przesłance. Jako przykład podaje się sytuację, gdy sąd stwierdza, nieproporcjonalność posiadanego przez skazanego mienia w stosunku do legalnie uzyskiwanych przez niego dochodów) (art. 5 i pkt 21 preambuły dyrektywy 2014/42/UE). W świetle obowiązującego art. 45 § 2 k.k., którego w tym zakresie nie zmienił ani Projekt z 23 maja 2016 ani też Projekt zawarty w druku sejmowym nr 1186, zamiast konstrukcji „uznania sądowego” przyjmuje się konstrukcję „wzruszalnego domniemania prawnego”. Domniemania prawnego, bo przepis art. 45 § 2 k.k. nakazuje przyjmowanie określonych faktów, w postaci tego, że mienie pochodzi z działalności przestępczej, za stwierdzone. Wzruszalnego, gdyż konfiskata nie nastąpi wtedy, gdy sprawca lub inna osoba przedstawi dowód legalnego pozyskania mienia przez skazanego. Można mieć poważne wątpliwości, czy rozwiązanie przyjęte w prawie polskim, stanowi prawidłową transpozycję dyrektywy, zwłaszcza biorąc pod uwagę fakt, że jak już podnoszono, w dyrektywie zrezygnowano z wariantowego ujęcia „domniemań”, dążąc do bardziej efektywnego uznawania wyroków orzekających konfiskatę mienia, wydanych w innym państwie członkowskim, niż państwo wykonania.

3. Konfiskata bez wyroku skazującego

W obowiązującym prawie brak jest możliwości orzeczenia konfiskaty bez wyroku skazującego, odpowiadającej treści art. 4 ust. 2 dyrektywy. Wdrożenie tego przepisu do prawa polskiego poprzez zmianę art. 294 kodeksu postępowania karnego, przewidywał Projekt w wersji z 23 maja 2016 r.²⁵

W wersji Projektu przekazanej do Sejmu (druk sejmowy nr 1186), zaproponowano inne rozwiązanie. Polega ono na dodaniu do art. 45 a k.k. nowego § 2, w myśl którego można orzec przepadek pomimo iż nie doszło do wydania wyroku skazującego w jednej z wymienionych w tym przepisie przyczyn. Chodzi o sytuację, gdy sprawca zmarł, gdy doszło do umorzenia postępowania z powodu jego niewykrycia, a także zawieszenia postępowania w sprawie, w której nie można ująć oskarżonego, albo nie może on wziąć udziału w postępowaniu z powodu choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby. Przepis ten szerzej ujmuje przesłanki orzeczenia konfiskaty bez wyroku skazującego niż przewidziano w dyrektywie, co nie powinno być przedmiotem zarzutu, gdyż w dyrektywie egzemplifikacja nie jest wyczerpująca. Pozytywnie ocenić należy też zmianę w Projekcie zawartym w druku sejmowym nr 1168 miejsca uregulowania tej kwestii w porównaniu z projektem z 23 maja 2016 r. Umieszczenie tego przepisu w k.k. zamiast w k.p.k. jest bardziej celowe, gdyż dotyczy to kwestii prawnomaterialnej (dopuszczalności stosowania specyficznego środka natury materialnokarnej) a nie kwestii procesowych. Ponadto, zaproponowany przepis komponuje się dobrze w całość z paragrafem pierwszym art. 45 a k.k., który dotyczy podobnej sprawy.

²⁵ W wersji projektu z 23 maja 2016 zaproponowano dodanie § 3 do art. 294 k.p.k., który przewidywał, że w sytuacjach w nim wymienionych zabezpieczenie mienia nie upada, pomimo iż doszło do umorzenia postępowania karnego lub jego zawieszenia z powodu chociażby jednej z przyczyn wskazanych w tym przepisie. Katalog przyczyn powodujących umorzenie obejmował takie powody, jak niewykrycie sprawcy, jego śmierć lub niepoczytalność w chwili czynu albo przedawnienie karalności. Wśród powodów zawieszenia postępowania wymieniano brak możliwości ujęcia oskarżonego albo niezdolności brania przez niego udziału w postępowaniu z powodu choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby. Osoba zainteresowana mogła spowodować upadek zabezpieczenia, jeżeli wykazała legalność pochodzenia mienia lub środków służących moich nabycia. Z przepisu tego wynikało ponadto, że po upływie 3 lat od prawomocnego umorzenia lub wydania postanowienia o zawieszeniu postępowania zabezpieczone mienie przechodziło na własność Skarbu Państwa. Krytykując ten przepis wskazywano m.in., że brakuje odzwierciedlenia wymogu dyrektywy, by postępowanie, które zostało umorzone, mogło doprowadzić do wydania wyroku skazującego, gdyby podejrzany lub oskarżony był w stanie stanąć przed sądem.

Pewne zastrzeżenia można natomiast wyrazić co do przewidzianego w Projekcie (druk sejmowy nr 1186) kolejnego warunku orzeczenia takiego przypadku w postaci tego, by „by zebrane w sprawie dowody wskazywały, że w razie skazania orzeczono by wypadek”. Warunek ten jest ujęty inaczej, niż to przewidziano w art. 4 ust. 2 dyrektywy. Tam chodzi o sam fakt, że gdyby nie brak udziału sprawcy w postępowaniu, doszłoby do jego skazania, postępowanie doprowadziłoby do wydania wyroku skazującego). W proponowanym rozwiązaniu akcentuje się potrzebę udowodnienia zasadności przypadku, co wydaje się na tyle oczywiste (chodzi o przedmioty i narzędzia przestępstwa), że aż zbędne. Nie podkreśla się natomiast faktu, że materiał dowodowy zebrany w sprawie powinien być wystarczający dla dopuszczalności orzeczenia takiego przypadku, nie w ogóle dla wydania wyroku skazującego, lecz dla skazania konkretnego sprawcy. Można w związku z tym mieć wątpliwości, czy zaproponowane brzmienie art. 45 a, § 2 k.k. stanowi prawidłową transpozycję dyrektywy.

Należy dodać, że w Projekcie przedstawionym Sejmowi (druk sejmowy nr 1168) proponuje się również zmianę art. 17 kodeksu postępowania karnego przez dodanie § 2, z którego wynikałoby, że stwierdzenie jednej z okoliczności wymienionych w pkt. 4-6 § 1 art. 17 k.p.k. nie wyłącza możliwości orzeczenia przypadku, o którym mowa w art. 45 a § 2 k.k. Chodzi tu o sytuację, gdy sprawca nie podlega karze, gdy oskarżony zmarł oraz w razie przedawnienia karalności przestępstwa. Zaproponowano też zmianę art. 22 k.p.k. poprzez dodanie § 4 oraz 5, z których wynika, że po uprawomocnieniu się postanowienia w przedmiocie zawieszenia, sąd z urzędu orzeka konfiskatę (w postępowaniu przygotowawczym - na wniosek prokuratora), a ponadto że dla nie biorącego udziału w postępowaniu sprawcy należy wyznaczyć obrońcę z urzędu. Przewiduje się ponadto, że na postanowienie w przedmiocie przypadku przysługuje zażalenie. Uregulowania te odpowiadają wymogom dyrektywy i są znacznie trafniej ujęte niż to proponowano w projekcie z 23 maja 2016 r.

4. Inne zmiany w k.k.

Projekt proponuje dodanie art. 44a k.k., w którym przewidziano możliwość orzeczenia przez sąd przepadku składników i praw majątkowych przedsiębiorstwa, również w sytuacji, gdy nie stanowi ono własności sprawcy. Przepis ten koresponduje z szerokim rozumieniem w dyrektywie narzędzi przestępstwa. Przedsiębiorstwo niewątpliwie może być szczególnego rodzaju „narzędziem przestępstwa”. Zdania na temat dopuszczalności w takim przypadku orzeczenia przepadku przedsiębiorstwa należącego do osoby trzeciej są podzielone. Rada Legislacyjna²⁶ wyraziła opinię, że przepadek rzeczy może wtedy nastąpić, jeśli jej właścicielowi można zarzucić naganność zachowania. Ponadto, podniesiono, że w świetle proponowanego przepisu sąd ma możliwość, a nie obowiązek orzeczenia przepadku przedsiębiorstwa oraz – może to zrobić tylko, gdy „właściciel lub inna osoba uprawniona na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach przewidywała albo mogła przewidzieć, że może ono służyć lub być przeznaczone do popełnienia przestępstwa”.

Projektowany przepis art. 44a k.k. stał się natomiast przedmiotem ostrej krytyki Rzecznika Praw Obywatelskich, który w szczególności zarzuca proponowanemu rozwiązaniu, że nie spełnienie kryteriów proporcjonalności. Podnosi równocześnie, że jest ono dalej idące niż wymogi dyrektywy²⁷. W obu opiniach uwagi krytyczne odnoszono się też do projektowanego przepisu art. 292a k.p.k., który ma uczynić wykonanie przepadku przedsiębiorstwa realnym w praktyce poprzez umożliwienie prokuraturze natychmiastowego zabezpieczenia mienia na potrzeby późniejszego przepadku z ustanowieniem zarządu przymusowego. W opiniach tych wskazywano na niebezpieczeństwa wiążące się z takim zabezpieczeniem dla dalszych losów przedsiębiorstw, w szczególności w sytuacji, gdy należy ono do osoby trzeciej, która nawet mogła nie wiedzieć o wykorzystaniu jej przedsiębiorstwa np., przez członka zarządu lub księgowego, jako narzędzia przestępstwa. Krytykowane przepisy

²⁶ Opinia z 18 lipca 2016 r. o projekcie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw <http://radalegislacyjna.gov.pl/dokumenty/opinia-z-18-lipca-2016-r-o-projekcie-ustawy-o-zmianie-ustawy-kodeks-karny-oraz-niektorych>.

²⁷ Wystąpienie RPO do Ministra Sprawiedliwości w sprawie konfiskaty rozszerzonej z dnia 6 lipca 2016 r. (I.517.3.2016.VV) <https://www.rpo.gov.pl/sites/default/files/Do%20MS%20w%20sprawie%20rozszerzonej%20konfiskaty.pdf>.

zostały w Projekcie (druk sejmowy 1168) zmienione, tak że przeważająca część zarzutów stała się bezpodstawną. Warto dodać, że przepisy dyrektywy w tym zakresie są bardzo ogólne. Krytyka ta więc raczej dotyczyła nie sposobu implementacji dyrektywy, lecz przyjętych przez polskiego projektodawcę konkretnych rozwiązań prawnych, Dlatego też te przepisy, nie będą w dalszej części opracowania przedmiotem analizy.

Część II.

I. Wdrożenie dyrektywy 2014/42/UE w innych państwach członkowskich

1. Sposób prezentacji badań prawnoporównawczych

Wyniki badań komparatystycznych zostaną przedstawione według następującego schematu. W pierwszym punkcie omówiony zostanie ogólnie zakres zmian dokonanych w ustawodawstwach państw członkowskich, poddanych szczegółowej analizie (czyli Finlandii, Hiszpanii, Malty, Rumunii, Holandii, Francji i Austrii), ze wskazaniem odpowiednich aktów prawnych. W drugim i ewentualnych dalszych punktach dokonana zostanie analiza merytoryczna wskazanych zmian, w nawiązaniu do przepisów obowiązujących przed ich wprowadzeniem. W aneksie, jak już wspomniano, dołączone zostaną tabele porównawcze uwzględniające ustawodawstwo państw poddanych analizie. W odniesieniu do pozostałych państw, w których do wdrożenia dyrektywy doszło po zakończeniu pierwszej fazy badań, w aneksie poprzestano na wymieniowaniu aktów prawnych, które według informacji z tych państw przedstawionych Komisji Europejskiej, wdrażają dyrektywę lub odpowiadają jej wymogom.

2. Charakterystyka zakresu i sposobu wdrożenia dyrektywy w badanych państwach członkowskich

Finlandia

1. Powołane akty prawne

Rząd Fiński powołał się na niżej wymienione akty prawne wdrażające przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE.

a) Rikoslaki/Strafflag (39/1889), muutettu viimeksi / senast ändring (617/2016 5.8.2016

Publikacja urzędowa: Suomen säädöskokoelma (SK); Numer Dz.U.: 39/1889

b) Esitutkintalaki / Förundersökningslag (805/2011) 22.7.2011, muutettu viimeksi / senast ändring (10/2016), 8.1.2016

Publikacja urzędowa: Suomen säädöskokoelma (SK); Numer Dz.U.: 805/2011

c) Oikeudenkäymiskaari / Rättegångsbalken (4/1734) 1.1.1734, viimeksi muutettu / senast ändring (24/2016) 8.1.2016

Publikacja urzędowa: Suomen säädöskokoelma (SK); Numer Dz.U.: 4/1734

d) Pakkokeinolaki / Tvångsmedelslag (806/2011) 22.7.2011, muutettu viimeksi / senast ändring (357/2016) 20.5.2016

Publikacja urzędowa: Suomen säädöskokoelma (SK); Numer Dz.U.: 806/2011

e) Laki oikeudenkäynnistä rikosasioissa / Lag om rättegång i brottmål (689/1997) 11.7.1997, viimeksi muutettu / senast ändring (12/2016) 8.1.2016

Publikacja urzędowa: Suomen säädöskokoelma (SK); Numer Dz.U.: 689/1997

f) Perustuslaki / Grundlag (731/1999) 11.6.1999, viimeksi muutettu / senast ändring (1112/2011) 4.11.2011

Publikacja urzędowa: Suomen säädöskokoelma (SK); Numer Dz.U.: 731/1999

g) Laki sakon täytäntöönpanosta / Lag om verkställighet av böter (672/2002) 9.8.2002, viimeksi muutettu / senast ändring (451/2016) 17.6.2016

Publikacja urzędowa: Suomen säädöskokoelma (SK); Numer Dz.U.: 672/2002

h) Ulosottokaari / Utsökningsbalk (705/2007) 15.6.2007, viimeksi muutettu / senast ändring (323/2016) 29.4.2016

Publikacja urzędowa: Suomen säädöskokoelma (SK); Numer Dz.U.: 705/2007

[źródło: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/NIM/?uri=CELEX:32014L0042>].

Przegląd treści powyższych aktów prawnych oraz ich tłumaczeń na język angielski dostępnych w bazie Finlex [<http://www.finlex.fi/>] wskazuje na to, że rząd fiński powołał wszystkie ustawy, które w jakikolwiek sposób dotyczą kwestii przypadku w postępowaniu karnym, niekoniecznie w aspekcie objętych harmonizacją dyrektywy (w tym np. konstytucję – *”Perustuslaki”* oraz szereg ustaw proceduralnych). Zmiany wprowadzone do większości z ww. ustaw w okresie od momentu przyjęcia dyrektywy nie dotyczą w ogóle kwestii przypadku. Właściwym aktem fińskiego prawa krajowego wdrażającym przepisy dyrektywy 2014/42/UE jest ustawa nowelizująca kodeks karny (Ustawa nowelizująca rozdział 10 Kodeksu Karnego dotyczący przypadku - *Laki rikoslain 10 luvun muuttamisesta* [Dz. U. 356/2016] (zmiany weszły w życie 1 września 2016 r.), do omówienia której się ograniczymy.

2. Omówienie zmian

W wyniku nowelizacji do przepisów rozdziału 10 fińskiego kodeksu karnego (dalej: FI. k.k.) dotyczących przypadku wprowadzono zmiany polegające m.in. na:

a) uzupełnieniu definicji korzyści z przestępstwa (paragraf 2 ustęp 1 FI k.k.);
W dotychczasowym brzmieniu przepis ten mówił ogólnie o korzyściach bezpośrednio pochodzących z przestępstwa. Wprowadzone zmiany wyjaśniają, że pod pojęciem tym należy rozumieć korzyści majątkowe stanowiące mienie pochodzące bezpośrednio z przestępstwa, mienie uzyskane za mienie pochodzące bezpośrednio z przestępstwa, zysk uzyskany z takiego mienia, równowartość wpływów i oszczędności będących skutkiem przestępstwa. Utrzymano przepis, który mówił o możliwości oszacowania wartości mienia podlegającego przypadkowi, w sytuacji, gdy niemożliwe jest dokładne ustalenie jego wartości. Ponadto dodano przepisy stanowiące, że orzeczenie przypadku jest możliwe zarówno wobec osoby, która brała udział w popełnieniu przestępstwa, jak też osoby, na zlecenie lub na korzyść której zostało ono popełnione (paragraf 2 ust. 3). Zaznacza się równocześnie, że przypadkowi podlegają tylko te przedmioty pochodzące z przestępstwa, które nie powinny zostać zwrócone osobie pokrzywdzonej oraz ta część mienia, która nie

służy naprawieniu szkody wyrządzonej przestępstwem lub też wypłaceniu zadośćuczynienia ofierze (paragraf 2 ust. 5 i 6).

b) wprowadzono możliwość orzeczenia przypadku mienia wobec jakiegokolwiek osoby trzeciej (paragraf 2 ust. 4 FI k.k.). W świetle tego przepisu jest to dopuszczalne w razie nieodpłatnego przekazania takiej osobie mienia (w formie prezentu lub innej formie, bez gratyfikacji) lub wiedzy tej osoby na temat przestępczego pochodzenia mienia (albo istnienia uzasadnionych podstaw do takiego przypuszczenia). Przepadek w takiej sytuacji dotyczyć może tylko przedmiotów określonych w paragrafie 2 ust. 1 pkt 1-3, to znaczy mienia uzyskanego bezpośrednio z przestępstwa, mienia uzyskanego w zamian za to mienie albo też zysku uzyskanego z takiego mienia.

Niezależnie od tego, utrzymano w mocy w paragrafie 3 (dotyczącym przypadku rozszerzonego) możliwość orzeczenia przypadku mienia pochodzącego (pośrednio lub bezpośrednio) z działalności przestępczej pomimo, iż znajduje się ono w posiadaniu osób trzecich. Przypadkowi w tym trybie może ulec wszystko co zostało określone w par. 3 ust. 1 jako "property originating from the criminal activities". Taka możliwość konfiskaty dotyczy jednak tylko pewnych kategorii osób trzecich (prawnych lub fizycznych), bliskich skazanemu i innych wymienionych w ustawie o odzyskiwaniu aktywów masy upadłościowej, pod warunkiem, że były podstawy do przypuszczenia, że mienie zostało im przekazane w celu uniknięcia przypadku lub uniknięcia odpowiedzialności. Zastrzeżono równocześnie, że nie istnieje możliwość takiej konfiskaty, jeśli mienie zostało przekazane ww. osobie trzeciej, wcześniej niż 5 lat przed popełnieniem przez sprawcę przestępstwa. (Por. Paragraf 3 ust.2 i 3 k.k. sprzed nowelizacji. Obecnie: paragrafi 3 ust. 3 i 4 k.k.).

c) dostosowaniu regulacji dotyczącej przypadku rozszerzonego do rozwiązań przyjętych w dyrektywie (paragraf 3 ustęp 1). W poprzednio obowiązującym stanie prawnym warunkiem orzeczenia konfiskaty rozszerzonej było skazanie sprawcy za poważniejsze przestępstwa (tzn. w przypadku, którego górna granica ustawowego zagrożenia wynosiła co najmniej 4 lata pozbawienia wolności). Ustawa nowelizująca, utrzymując ten warunek, wprowadziła równocześnie do paragrafu 3 ust. 1 k.k. listę przestępstw, w odniesieniu do których ta forma konfiskaty może być orzeczona. Katalog tych przestępstw jest szerszy niż minimalny standard przewidziany

w paragrafie 5 ust. 2 Dyrektywy, i mniej więcej pokrywa się z katalogiem zawartym w art. 3 Dyrektywy. Przewidziano w nim takie przestępstwa (popelnione zarówno w formie dokonania, jak też karalnego usiłowania) jak: paserstwo, pranie pieniędzy, handel ludźmi, przestępstwa narkotykowe (włącznie z pochwalaniem (promocją) takich przestępstw) udział w działalności grupy przestępczej, rozpowszechnianie pornografii, rekrutacja dzieci do prostytucji oraz do „małżeństwa”, powodowanie zagrożeń dla komputerowego przetwarzania danych.

Warunkiem orzeczenia konfiskaty rozszerzonej jest, by wymienione przestępstwo, ze swej natury, mogło prowadzić do uzyskania korzyści majątkowej. Orzekając ten rodzaj przypadku należy poza innymi czynnikami rozważyć, w szczególności, czy nie zachodzi taka sytuacja, że tylko nieznaczna część mienia ewidentnie pochodzi z innych źródeł niż przestępcza działalność sprawcy, czy zachodzi potrzeba orzeczenia przypadku aby zapobiec popełnieniu nowego przestępstwa oraz czy istotna część mienia została uzyskana poprzez działalność przestępczą. Przewidziano ponadto, że przypadek może być orzeczony zarówno wobec sprawcy, który był wykonawcą przestępstwa, jak też tego, który był sprawcą polecającym lub na rzecz którego działał sprawca bezpośredni, pod warunkiem przekazania takiej osobie korzyści pochodzących z przestępstwa. W przepisie tym przewiduje się również wspomnianą wyżej możliwość orzeczenia przypadku wobec określonego tam kręgu osób bliskich skazanemu, czy też wskazanych osób prawnych (sekcja 3 ust. 3). Równocześnie utrzymano w mocy przepis, który nie dopuszcza orzeczenia przypadku wobec tych osób, jeżeli od chwili przekazania mienia do chwili popełnienia przestępstwa z ww. listy minęło więcej niż 5 lat (ust. 2 oraz 4 paragrafu 3 FI k.k.).

d) wprowadzeniu możliwości orzeczenia przypadku bez wyroku wobec oskarżonego (paragraf 1 ustęp 3 FI k.k.);

W myśl dodanego przez ustawę nowelizującą ustępu 3 paragrafu 1 FI k.k. dopuszczalne jest orzeczenie konfiskaty nawet bez wyroku skazującego, jeśli jego wydaniu stoi na przeszkodzie nieustalenie osoby sprawcy albo brak możliwości jego ścigania czy wymierzenia mu kary, pod warunkiem, że chodzi o przestępstwo, za które możliwe jest wymierzenia przypadku, a ponadto zebrane w sprawie dowody są wystarczające dla skazania za to przestępstwo.

e) uszczerłowaniu przepisów dotyczących orzeczenia przepadku (paragraf ust. ust. 9 -11 FI k.k.) m.,in. przez zmianę ciężaru dowodu nielegalnego pochodzenia mienia w przypadku gdy o przepadek wnioskuje osoba pokrzywdzona (paragraf 9 ustę 4).

W szczególności, w tym przepisie przewidziano, że postępowanie w sprawie konfiskaty może się toczyć w ramach postępowania karnego albo oddzielnie (paragraf 9 ust. 1). Orzeczenie konfiskaty w oddzielnym postępowaniu może nastąpić nawet jeśli sprawca nie bierze udziału w postępowaniu, o ile został on prawidłowo powiadomiony o wniosku w przedmiocie przepadku i nie stawiał się pomimo wezwania do wzięcia udziału w postępowaniu, a jego nieobecność wyraźnie wynika z zamiaru uniknięcia procesu. W takiej sytuacji sąd z urzędu wyznacza dla sprawcy kuratora. Dotyczy to również sytuacji, gdy wyznaczenie kuratora ma miejsce z powodu choroby sprawcy, rozstroju jego zdrowia psychicznego lub złego stanu zdrowia z innych przyczyn, aczkolwiek wtedy obowiązują inne przepisy proceduralne.

Utrzymano dotychczas przewidziany przepis, że wydanie nakazu przepadku może mieć miejsce nie tylko na wniosek prokuratora lub innego publicznego organu, lecz także na wniosek osoby pokrzywdzonej przestępstwem (paragraf 9 ust. 3 FI k.k.). Nowela do k.k. wprowadziła specjalne uregulowania, w tym przypadku odnośnie do rozłożenia ciężaru dowodu. W świetle paragrafu 9 ust. 4 FI k.k. osoba składająca taki wniosek musi przedstawić i udowodnić fakty uzasadniające jego wniesienie. Nie spoczywa natomiast na niej ciężar udowodnienia pochodzenia mienia. Zostaje on przerzucony na osobę oskarżoną. W myśl bowiem tego przepisu, przepadek będzie miał miejsce zawsze, chyba że oskarżony wykaże, że mienie pochodzi z innej aktywności, niż przestępcza.

Utrzymano w mocy też przepis paragrafu 10 FI k.k., który dopuszcza możliwość odstąpienia od wydania nakazu przepadku (gdy korzyść jest nieznaczna, uchylono sprawcy orzeczoną karę lub przepadek byłby nieuzasadniony biorąc pod uwagę charakter przestępstwa, przedmiotu czy mienia lub sytuację finansową sprawcy, czy też inne okoliczności). W takich sytuacjach może być orzeczony przepadek równowartości przedmiotu, albo też przepadek części mienia. Nadal obowiązuje też przepis, który stanowi, że w sytuacji orzeczenia przepadku wobec osoby trzeciej, przepisy dotyczące podejrzanego lub oskarżonego a mające na celu ochronę ich praw, będą miały zastosowanie do tej osoby zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak też sądowym (paragraf 11 ust. 1 FI k.k.).

W ramach nowelizacji doprecyzowano ponadto, że w przypadku orzeczenia odszkodowania lub zadośćuczynienia na rzecz osoby pokrzywdzonej przestępstwem, po wydaniu lub wykonaniu nakazu przepadku, wykonanie nakazu konfiskaty następuje w ograniczonej kwocie po zaspokojeniu tych roszczeń.

Jeśli natomiast doszło już do wykonania nakazu, na żądanie osoby zainteresowanej, odpowiednia kwota zostaje jej wypłacona ze środków Skarbu Państwa. Wszystkie wnioski o wydanie nakazu przepadku odnoszące się do tego samego przestępstwa powinny być rozpatrzone łącznie. W przypadku, gdy mienie uzyskane w wyniku konfiskaty nie jest wystarczające dla pokrycia wszystkich roszczeń o odszkodowanie związane z jednym przestępstwem, wypłacane kwoty ulegają proporcjonalnemu zmniejszeniu. W przepisach określa się też terminy do złożenia odpowiednich wniosków oraz organ, który będzie podejmował decyzję w tych sprawach, a także wskazuje sąd, który będzie także rozpatrywał ewentualne zażalenia (paragraf 11 ust. 2 FI k.k.).

Osoba, która w dobrej wierze uzyskała prawa do przedmiotu lub mienia podlegającego konfiskacie, może złożyć skargę do sądu właściwego dla miejsca zamieszkania sprawcy w ciągu 5 lat od daty wydania prawomocnego nakazu przepadku. Termina ten ma charakter zawity (paragraf 11 ust. 3 FI k.k.).

Nie wprowadzono zmian do procedury karnej w powyższym zakresie.

Hiszpania

1. Powołane akty prawne

W kraju tym wprowadzono najobszerniejsze zmiany spośród badanych ustawodawstw państw członkowskich.

Zmiany te dotyczą zarówno prawa materialnego jak też procedury karnej [źródło: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/NIM/?uri=CELEX:32014L0042>].

Akty implementujące:

a/ Ustawa nowelizująca Kodeks Karny - Ley Orgánica 1/2015, de 30 de marzo, por la que se modifica la Ley Orgánica 10/1995, de 23 de noviembre, del Código Penal. (Publikacja: Boletín Oficial del Estado (B.O.E); nr 77/2015 z 31 marca 2015 r.), (dalej: ES k.k).

Dostępna pod adresem: https://www.boe.es/diario_boe/txt.php?id=BOE-A-2015-3439

b/ Ustawa nowelizująca Kodeks Postępowania Karnego - Ley 41/2015, de 5 de octubre, de modificación de la Ley de Enjuiciamiento Criminal para la agilización de la justicia penal y el fortalecimiento de las garantías procesales. (Publikacja: Boletín Oficial del Estado (B.O.E); nr 239/2015 z 6 października 2015 r.), (dalej: ES k.p.k).

Dostępna pod adresem: https://www.boe.es/diario_boe/txt.php?id=BOE-A-2015-10726

c/ [Sprostowanie do ustawy 41/2015 \(Corrección de errores de la Ley 41/2015, de 5 de octubre, de modificación de la Ley de Enjuiciamiento Criminal para la agilización de la justicia penal y el fortalecimiento de las garantías procesales\)](#). Publikacja: Boletín Oficial del Estado (B.O.E); Number: 296/2015; Publication date: 2015-12-11; Page: 16840-16840

Dostępna pod adresem

<http://www.notariosdecataluña.org/es/legislaci%C3%B3n/correcci%C3%B3n-de-errores-de-la-ley-412015-de-5-de-octubre-de-modificaci%C3%B3n-de-la-ley-de>

Sprostosowanie to dotyczy tylko zmiany numeracji paragrafów na stronie 90237 oraz 90238.

2. Stan prawny sprzed nowelizacji

Instytucja przepadku była dotychczas uregulowana w art. 127 ES kodeksu karnego. Przepis ten szeroko definiował mienie podlegające przepadkowi. Wchodziły w grę wszelkie korzyści pochodzące z przestępstwa, przedmioty, środki i narzędzia, z pomocą których przestępstwo zostało przygotowane lub popełniono, a także dochody uzyskane z przestępstwa bez względu na to jakim przekształceniom zostały poddane. Jeżeli nie było możliwe zajęcie ww. aktywów, konfiskacie podlegały inne

aktywa o równoważnej wartości majątkowej oraz o wartości dochodów, które mogłyby być z nich uzyskane. Zajęcie tych innych aktywów było także dopuszczalne, gdy wartość zajętego mienia okazała się być mniejsza, niż w chwili jego nabycia. Kodeks ponadto dopuszczał orzeczenie przepadku nie tylko w sytuacji skazania sprawcy za przestępstwo umyślne (co powinno stanowić regułę - art. 127 ust. 1 ES k.k.), ale również za przestępstwo nieumyślne, o ile chodziło o przestępstwo zagrożone karą powyżej roku pozbawienia wolności (art. 127 ust. 2 ES k.k.).

Przepis ten przewidywał możliwość orzeczenia przepadku **bez wyroku skazującego** w ograniczonym zakresie (z powodu zwolnienia sprawcy od odpowiedzialności karnej albo z powodu przedawnienia przestępstwa, w tym ostatnim przypadku, o ile bezprawny status aktywów został udowodniony – art. 127 ust. 4 ES k.k.). Przewidywano w nim również możliwość **tzw. konfiskaty rozszerzonej** wobec przestępstwa udziału w grupie przestępczej lub terrorystycznej oraz przestępstwa terroryzmu (akapit drugi art. 127 ust. 1 ES k.k.). Równocześnie wprowadzono domniemanie, że mienie posiadane przez sprawcę lub sprawców ww. przestępstw, którego wartość jest nieproporcjonalna do uzyskiwanych legalnie przez te osoby przychodów, uważa się za uzyskane w wyniku działalności przestępczej.

3. Omówienie implementacji dyrektywy

a) Przepadek mienia bez wyroku skazującego (art. 4 ust. 2 dyrektywy)

Do dotychczasowych przesłanek dopuszczalności przepadku bez wyroku skazującego przewidzianych w art. 127 dodano w art. 127ter ES k.k. nowe, w postaci: śmierci podejrzanego/oskarżonego, jego przewlekłej choroby powodującej wystąpienie ryzyka przedawnienia przestępstwa oraz nieobecności z powodu ukrywania się. Równocześnie doprecyzowano, że ten rodzaj przepadku może być orzeczony tylko wobec osoby, która została formalnie postawiona w stan oskarżenia lub w odniesieniu do której istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa. (art. 127ter ust. 2 ES k.k.).

Podkreśla się równocześnie, że orzeczenie przepadku jest możliwe, jeśli nielegalny status mienia został ustalony w kontradiktoryjnym procesie i postępowanie byłoby

kontynuowane gdyby nie wystąpiła jedna z ww. przeszkód (art. 127ter ust. 1 oraz 2 al. fine ES k.k.).

b) Konfiskata rozszerzona (motywy 19-21 preambuły do dyrektyw, art. 5 dyrektywy)
W świetle dodanego przepisu art. 127bis ES k.k. przepadek orzeka się w oparciu o domniemania prawne (w braku dowodów co do legalnego pochodzenia mienia). Z również nowo wprowadzonego art. 127 quinquies ES k.k. dotyczącego przypadku mienia z wcześniejszej działalności przestępczej, wynika, że nielegalny status mienia nie musi być udowodniony, a stwierdzony w oparciu o „obiektywne podstawy”.

Rozszerzono równocześnie katalog przestępstw, w przypadku których rozszerzona konfiskata jest możliwa (art. 5 ust. 1 dyrektywy, art. 127bis ust. 1 ES k.k.). Przepisy w tym zakresie są bardzo szczegółowe: lista przestępstw, za które może być orzeczony przepadek rozszerzony obejmuje 18 następujących kategorii przestępstw: handel ludźmi, przestępstwa związane z prostytutką i wykorzystaniem seksualnym oraz korupcją nieletnich, a także przestępstwa wykorzystania seksualnego i przemocy seksualnej wobec nieletnich poniżej 16 roku życia, przestępczość komputerowa, przestępstwa przeciwko mieniu oraz przeciwko porządkowi społeczno-gospodarczemu popełnione w warunkach ciągłości oraz recydywy, przestępstwa dotyczące karalnej niewypłacalności, przeciwko własności intelektualnej, przestępstwa korupcji w biznesie, zaboru mienia, prania pieniędzy, przeciwko finansom publicznym i systemowi ubezpieczeń społecznych, przeciwko prawom pracownika, prawom cudzoziemców, zdrowiu publicznemu, przestępstwa fałszowania pieniędzy, łapownictwa, defraudacji, terroryzmu oraz wszystkie przestępstwa popełnione w ramach grupy lub organizacji przestępczej (ust. 1).

Równocześnie w ust. 3 tego przepisu wskazuje się przykładowo, jakie okoliczności należy uwzględnić rozważając orzeczenie konfiskaty rozszerzonej. Wymienia się tam zarówno te okoliczności, o których wspomina dyrektywa, jak też inne. Wskazuje się więc, w szczególności, na dysproporcję pomiędzy wartością mienia lub przedmiotów posiadanych przez skazanego, a wartością dochodów legalnie przez niego uzyskiwanych, a ponadto na ukrywanie praw własności lub praw do rozporządzania mieniem albo przychodami przy wykorzystaniu innych osób fizycznych lub prawnych (albo jednostek nie posiadających osobowości prawnej), rajów podatkowych lub terytoriów wolnych od podatków, które nie ujawniają lub

utrudniają ustalenie rzeczywistego właściciela mienia. Jest tam również mowa o przekazywaniu mienia i przedmiotów pochodzących z przestępstwa w drodze czynności, które utrudniają lub uniemożliwiają ustalenie ich lokalizacji czy też przeznaczenia, przy braku uzasadnienia prawnego lub gospodarczego dla podejmowania tych czynności.

Przewiduje się także, że w przypadku, gdy skazany dopuścił się przestępstwa w warunkach recydywy, należy wziąć pod uwagę w prowadzonym postępowaniu zakres poprzednio orzeczonego przepadku.

Niemniej jednak przepadek rozszerzony nie może być orzeczony, jeżeli działania przestępne związane z pochodzeniem mienia lub przychodów uległy przedawnieniu lub były już przedmiotem postępowania karnego zakończonego wydaniem wyroku uniewinniającego albo postanowienia o umorzeniu postępowania z efektem powagi rzeczy osądzonej.

Niezależnie od tego, prawo hiszpańskie przewiduje *expressis verbis* możliwość orzeczenia przepadku mienia, pożytków i dochodów pochodzących z wcześniejszej działalności przestępczej sprawcy. Spełnione muszą jednak być równocześnie następujące warunki: 1) podmiot postępowania jest lub został skazany za jedno z przestępstw z ww. listy, 2) aktualne przestępstwo zostało popełnione w ramach kontynuacji wcześniejszej działalności przestępczej²⁸ a równocześnie istnieją podstawy do stwierdzenia, że znaczna część majątku skazanego pochodzi z wcześniejszej takiej działalności.

Wskazywać na to mogą już wyżej wymieniane okoliczności, jak dysproporcja pomiędzy wartością mienia i przedmiotów, których dotyczy postępowanie a wartością legalnie uzyskanych przez skazanego dochodów, ukrywanie praw własności lub praw do rozporządzania mieniem lub przychodami przy pomocy innych osób,

²⁸ Wyjaśnia się równocześnie, że można przyjąć kontynuację, gdy podmiot postępowania zostanie lub był już skazany za trzy lub więcej przestępstw związanych z uzyskaniem bezpośrednio lub pośrednio korzyści majątkowej z przestępstwa albo za przestępstwo o charakterze ciągłym obejmujące co najmniej 3 takie przestępstwa (art. 127 quinquies ust. 2 lit. 1) albo w okresie 6 lat poprzedzających wszczęcie postępowania, w wyniku którego został skazany za którekolwiek z przestępstw ww. wymienionych, został skazany za dwa lub więcej przestępstw związanych z uzyskaniem korzyści majątkowej albo za przestępstwo o charakterze ciągłym obejmujące co najmniej dwa takie przestępstwa. (lit. a) ww. przepisu.

przekazywanie mienia, bez uzasadnienia prawnego i gospodarczego, w drodze czynności, które utrudniają jego lokalizację lub przeznaczenie.

Zastrzega się równocześnie, że tego rodzaju przepadek może mieć zastosowanie, gdy korzyść z przestępstwa, jaką uzyskał sprawca, przekracza kwotę 6000 Euro.

Dla celu przepadku mienia z poprzedniej działalności przestępczej sprawcy przyjmuje się następujące domniemania: że mienie nabyte przez skazanego w okresie 6 lat przed wszczęciem postępowania pochodzi z działalności przestępczej, że wszystkie wydatki poniesione przez skazanego w wyżej wymienionym okresie czasu zostały pokryte ze środków pochodzących z działalności przestępczej, że wszelkie mienie zostało nabyte bez obciążeń. Sąd może odstąpić w uzasadnionych przypadkach od przyjmowania tych domniemań (art. 127 sexies ES k.k.).

Przepis art. 127 octies ES k.k. przewiduje możliwość zajęcia i oddania do depozytu mienia, które na mocy decyzji sądowej może jeszcze przed zakończeniem postępowania zwolnić od zajęcia lub tymczasowo wykorzystywać.

Mienie ulega przepadkowi na rzecz Skarbu Państwa, chyba że na podstawie postanowienia sadu zostanie przeznaczone na odszkodowania lub zadośćuczynienia dla ofiar przestępstwa.

Przewiduje się ponadto, że jeżeli nie został wykonany nakaz przepadku (ze względu np. na charakter lub lokalizację mienia, którego dotyczy postępowanie lub ze względu na to, że wartość mienia podlegającego przepadkowi jest mniejsza niż w chwili jego nabycia), sąd może orzec przepadek innych aktywów, w tym legalnego pochodzenia, należących do sprawcy albo ich równowartości (art. 127 septies ES k.k.)

c) Przepadek orzekany wobec mienia osób trzecich (art. 6 dyrektywy, art. 127 quarter ES k.k.) nie był znany w poprzednio obowiązujących przepisach. Może on mieć zastosowanie tylko w przypadku popełnienia przez sprawcę wymienionych wyżej przestępstw oraz dotyczyć sytuacji, gdy mienie, pożytki i dochody z przestępstwa lub ich równowartość zostały przeniesione na rzecz osób trzecich, które wiedziały

o nielegalnym pochodzeniu mienia, narzędzi, pożytków albo dochodów albo powinny być się tego domyślać w oparciu o okoliczności sprawy.

Przepisy wyróżniają dwie sytuacje gdy chodzi o pożytki i dochody pochodzące bezpośrednio z przestępstwa, kiedy to do orzeczenia konfiskaty tego mienia wobec osoby trzeciej konieczne jest ustalenie, by wiedziała ona o tym, że pochodzą z nielegalnej działalności lub sąd uznał, stosując obiektywne kryterium „sumiennej osoby”, że powinna przypuszczać, na podstawie okoliczności sprawy, że ich pochodzenie jest nielegalne.

W drugiej sytuacji wiedza lub obowiązek przewidywania dotyczy tego, że przeniesienie mienia na daną osobę trzecią utrudni wykonanie przepadku (art. 127 quarter ust. 1 ES k.k.). Przyjmuje się równocześnie, że w sytuacji nieodpłatnego uzyskania mienia przez osobę trzecią lub jego nabycia za cenę poniżej wartości rynkowej, istnieje domniemanie, że osoba ta wiedziała lub powinna przypuszczać, że mienie pochodzi z działalności nielegalnej lub zostało jej przekazane w celu uniknięcia przepadku. Jest to domniemanie wzruszalne, które może być podważone, gdy osoba trzecia udowodni, że uzyskała mienie w dobrej wierze (127 quarter ust. 2 ES k.k.).

d) Gwarancje proceduralne dla stron oraz osób trzecich (art. 8 dyrektywy) – dodano nowy Tytuł IIIter do kodeksu postępowania karnego, szczegółowo regulujący te kwestie.

Malta

1. Akt implementujący:

Ustawa nowelizująca kodeks karny (ACT No. VII of 2015 - *AN ACT to amend the Criminal Code, Cap. 9, and to provide for any other matters ancillary or consequential thereto.* (Publikacja: The Malta government gazette; Nr: 19, 394 z 17 marca 2015 r.).

[źródło: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/NIM/?uri=CELEX:32014L0042>].

Ustawa ta dostępna jest w języku angielskim²⁹.

2. Omówienie zmian

Instytucja przepadku była dotychczas uregulowana w art. 23-23C maltańskiego Kodeksu Karnego (dalej MT k.k.). W wyniku nowelizacji do przepisów tych wprowadzono zmiany polegające na:

a) uzupełnieniu definicji korzyści [pożytków – „proceeds”] z przestępstwa zgodnie z art. 2 ust. 1 dyrektywy (art. 23B ust. 3 MT k.k.);

W obecnym brzmieniu termin ten oznacza wszelką korzyść majątkową i każde mienie pochodzące lub uzyskane, bezpośrednio lub pośrednio, z popełnienia przestępstwa i obejmuje wszelkie dochody lub inne korzyści płynące z takiego mienia lub z mienia, w które zostało ono przekształcone, skonwertowane albo z którym zostało przemieszane, a także wszelkie korzyści wynikające z ponownego zainwestowania lub przekształcania korzyści bezpośrednich.

b) obniżeniu wymogów wykazania nielegalnego pochodzenia mienia w przypadku konfiskaty rozszerzonej (art. 23C ust. 1);

W pierwotnym brzmieniu tego przepisu dla orzeczenia konfiskaty rozszerzonej konieczne było, żeby sąd, w oparciu o szczególne fakty, był w pełni przekonany („is fully convinced”), że mienie sprawcy pochodzi z przestępstwa. Obecnie wystarczające jest, by sąd mógł racjonalnie zakładać („the court can reasonably presume”), że bardziej jest prawdopodobne, żeby dane mienie zostało uzyskane z działalności przestępczej sprawcy, niż z innej działalności.

²⁹ Istotne znaczenia z punktu widzenia wdrożenia dyrektywy mają też następujące dokumenty: rozporządzenie dotyczące Agencji Odzyskiwania Mienia wydane na podstawie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 700 MT k.k., aktualna wersja ustawy o przeciwdziałaniu praniu brudnych pieniędzy (*Prevention of Money Laundering Act, Cap. 373*). Przepisy o przepadku zawarte w MT kodeksie karnym odwołują się do tej ustawy. Ponadto zawiera ona własne uregulowanie

c) możliwości orzeczenia przepadku bez wyroku wobec oskarżonego przewlekle chorego lub oskarżonego, który zbiegł, zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy (art. 23C ust. 3);

W dotychczas obowiązującym ustawodawstwie maltańskim nie było takiej formy konfiskaty. Brzmienie wprowadzonego przepisu art. 23 C ust. 3 MT k.k. odzwierciedla wiernie treść art. 4 ust. 2 dyrektywy, z definicją choroby zawartą w motywie 21 preambuły włącznie.

d) możliwości orzeczenia przepadku mienia osób trzecich, o wartości równej mieniu przekazanemu przez osobę skazaną lub od niej nabytemu, w sytuacji gdy osoba trzecia wiedziała lub powinna wiedzieć, że celem przekazania jej mienia jest uniknięcie konfiskaty (art. 23C ust. 4).

Dotychczas w maltańskim kodeksie karnym nie było takiej możliwości. Przepis art. 23C ust. 4 MT k.k. wprowadził tę instytucję, wiernie odzwierciedlając treść art. 6 dyrektywy. W przepisie tym dodano też ustęp 5, w myśl którego nic nie powinno stać na przeszkodzie wykrywaniu i śledzeniu przepływu własności mienia na podstawie przepisów niniejszego kodeksu lub innej regulacji, w celu jego zamrożenia lub konfiskaty, po wydaniu ostatecznego wyroku lub po zastosowaniu procedury określonej w ustępie 3 tego przepisu (dot. konfiskaty bez wyroku), tak aby zostało zapewnione efektywne wykonanie nakazu konfiskaty, gdy zostanie on już wydany.

Warto dodać, że w świetle tego artykułu wszystkie wymienione tam formy konfiskaty mogą mieć zastosowanie do każdego przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności dłuższą niż 1 rok, a nie będącego przestępstwem nieumyślnym (art. 23C ust. 6 MT k.k.).

W kodeksie karnym w drodze nowelizacji dodano również art. 700 zawierający ustawowe upoważnienie do wydania rozporządzenia dotyczącego Agencji Odzyskiwania Mienia, która ma mieć za zadanie zapewnienie należytego zarządzania zabezpieczonym mieniem (co stanowi wykonanie wymogu zawartego w art. 10 ust. 1 dyrektywy).

Rumunia

1. Powołane akty prawne

Jako akty wdrażające przepisy dyrektywy Parlamentu 2014/42/UE Rząd Rumunii wskazał na następujące ustawy:

a/ Kodeks Karny - Lege nr.286/2009 privind Codul penal
Publikacja urzędowa: Monitorul Oficial al României; Numer Dz.U.: 510; Data publikacji: 2009-07-24; Strona: 00002-00074 (dostępny w języku angielskim).

b/ Kodeks Postępowania Karnego - Lege nr.135/2010 privind Codul de procedură penală

Publikacja urzędowa: Monitorul Oficial al României; Numer Dz.U.: 486; Data publikacji: 2010-07-15; Strona: 00001-00144 (dostępny w języku angielskim).

c/ Ustawa o Państwowej Agencji ds. zajętego mienia. Lege nr.318/2015 pentru înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare a Bunurilor Indisponibilizate și pentru modificarea și completarea unor acte normative.

Publikacja urzędowa: Monitorul Oficial al României; Numer Dz.U.: 961; Data publikacji: 2015-12-24; Strona: 00002-00015

[źródło: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/NIM/?uri=CELEX:32014L0042>].

Omówienie tej ustawy uznano za niecelowe z uwagi na fakt, że w świetle art. 10 ust. 1 dyrektywy pozostawiono państwom członkowskim swobodę w kwestii powołania do życia oraz określenia zasad funkcjonowania centralnego urzędu, mającego za zadanie administrowanie mieniem.

Jednocześnie, zgodnie z informacjami zamieszczonymi na stronie internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości Rumunii, właściwa ustawa transponująca przepisy dyrektywy nie została jeszcze przyjęta. Termin zgłaszania uwag do projektu ustawy upłynął dopiero 15 września 2016 r. [źródło: <http://www.just.ro/proiect-de-lege-pentru-modificarea-si-completarea-codului-penal-si-a-codului-de-procedura-penala-precum->

[si-pentru-completarea-art-79-din-legea-nr-2532013-privind-executarea-pedepselor-a-masurilo-2/](#).

Projekt ustawy jest dostępny w wersji Word w języku rumuńskim – Lege pentru modificarea și completarea Codului Penal și a Codului de procedură penală, precum și pentru completarea art. 79 din Legea nr. 253/2013 privind executarea pedepselor, a măsurilor educative și a altor măsuri neprivative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.

2. Omówienie przepisów

Instytucja przepadku uregulowana jest w rumuńskim kodeksie karnym (dalej: RO k.k.) w art. 112 (tzw. przepadek specjalny) oraz w art. 112[1] (przepadek rozszerzony). Prawo rumuńskie nie dopuszcza orzeczenia przepadku wobec osoby niebiorącej udziału w postępowaniu ze względu na przewlekłą chorobę (czyli tzw. konfiskaty bez wyroku skazującego). W tej sytuacji art. 312 Kodeksu Postępowania Karnego (dalej: RO k.p.k.) przewiduje zawieszenie postępowania.

Projekt ustawy nowelizującej jest bardzo zwięzły i również w tym zakresie nie dokonuje istotnej zmiany. Zmiany wynikające z projektu dotyczą dwóch następujących kwestii: a) zakresu przedmiotowego przestępstw, w przypadku których dopuszczalne jest orzeczenie konfiskaty rozszerzonej oraz b) sposobu ujęcia podstawy orzeczenia takiej konfiskaty.

Ad. a) W obowiązującym w Rumunii kodeksie karnym oddzielnie potraktowana jest sytuacja, kiedy udowodniono, że sprawca osiągnął korzyść z przestępstwa (art. 112 RO k.k.) oraz kiedy taką korzyść z przestępstwa sprawca mógł tylko osiągnąć (art. 112(1) RO k.k.). W przypadku pierwszym, konfiskata może mieć zastosowanie do każdego przestępstwa. W przypadku drugim, tylko do przestępstw wymienionych w art. 112(1) ust. 1 RO k.k. (których katalog jest szerszy niż zawarty w art. 3 dyrektywy)³⁰. Zaproponowana zmiana tego przepisu polega na usunięciu katalogu

³⁰ Gdy osiągnięcie korzyści nie zostało sprawcy udowodnione, ale tylko było możliwe, orzeczenie konfiskaty jest dopuszczalne w przypadku popełnienia następujących przestępstw: produkcja lub handel narkotykami, handel oraz eksploatacja osób szczególnie podatnych na wykorzystanie, przestępstwa związane z nielegalnym przekroczeniem granicy rumuńskiej, z praniem pieniędzy, ze zwalczaniem lub zapobieganiem pornografii, przestępstwa o charakterze terrorystycznym,

przestępstw odnoszących się do drugiej sytuacji i zastąpieniu go uregulowaniem, w myśl którego orzeczenie konfiskaty mienia jest dopuszczalne w przypadku skazania za każde poważniejsze przestępstwo (zagrożone karą pozbawienia wolności w wysokości co najmniej czterech lat), gdy sąd dojdzie do przekonania, że możliwe było osiągnięcie z niego korzyści majątkowej.

Ad. b) Obowiązujące przepisy, jak też projektowane zmiany, opierają możliwość orzeczenia rozszerzonego przepadku na koncepcji, „uznania (przekonania) sądu”, że mienie sprawcy pochodzi z działalności kryminalnej.

W obowiązujących przepisach *expressis verbis* wymaga się, by uznanie to było oparte na porównaniu wartości posiadanego przez sprawcę mienia z jego legalnymi dochodami i przewiduje możliwość orzeczenia konfiskaty rozszerzonej jedynie w sytuacji, gdy wartość mienia uzyskanego przez sprawcę w okresie 5 lat przed popełnieniem przestępstwa „istotnie” przekraczała jego legalne dochody.

Proponowana zmiana art. 112(1) ust. 2 RO k.k. polega na zbliżeniu redakcji tego przepisu do treści dyrektywy. W związku z tym w projektowanym brzmieniu tego przepisu wspomina się wprawdzie o potrzebie wzięcia pod uwagę wartości mienia uzyskanego przez sprawcę w ostatnich 5 latach przed wszczęciem postępowania (ewentualnie w czasie po jego wszczęciu do wydania wyroku, chociażby nieprawomocnego), lecz akcentuje się przede wszystkim przekonanie sądu, że mienie sprawcy pochodzi z działalności przestępczej³¹. Propozycja zmian nie dotyczy natomiast przepisów szczegółowych, które m.in. przewidują konieczność uwzględnienia mienia, które w okresie 5 lat przed wszczęciem postępowania było darowane przez sprawcę lub osoby trzecie jego członkom rodziny lub przekazane osobie prawnej pozostającej pod kontrolą sprawcy (art. 112(1) ust. 3 RO k.k.), czy też ust. 4 tego przepisu, w którym zastrzega się, że mienie stanowią również posiadane przez sprawcę kwoty pieniężne. Przewiduje się ponadto, że przy

polegające na założeniu grupu przestępczej, przestępstwa przeciwko mieniu, związane z posiadaniem nielegalnej broni palnej, materiałów nuklearnych i wybuchowych, z fałszowaniem pieniędzy i ujawnieniem tajemnicy handlowej, nieuczciwą konkurencją, związane z hazardem, korupcją, oszustwa celne, oszustwa dokonywane za pomocą komputera, handel organami.

³¹ Brzmienie w tłumaczeniu na język polski proponowanego przepisu art. 112(1) ust 2 jest następujące: „Rozszerzona konfiskata zostanie orzeczona, jeśli sąd dojdzie do przekonania, że mienie pochodzi z działalności przestępczej, biorąc pod uwagę własność uzyskaną przez osobę skazaną w okresie 5 lat poprzedzających popełnienie przestępstwa I, jeśli to konieczne, to również po popełnieniu przedsięwzięcia do czasu wszczęcia postępowania”.

określaniu różnicy między legalnym dochodem sprawcy, a wartością posiadanego przez niego mienia należy uwzględnić wartość mienia z czasu jego nabycia (uzyskania) oraz wydatki poniesione przez osobę skazaną, jak też przez członka jej rodziny (art. 112(1) ust. 5 RO k.k.). Zakłada się ponadto, że w razie braku możliwości zajęcia podlegających przepadkowi przedmiotów, konfiskacie podlegać mogą pieniądze lub inne mienie do wysokości nie przekraczającej wartości tych przedmiotów (art. 112(1) ust. 6 RO k.k.). Przewiduje się także, że przepadkowi podlegać będą korzyści i pieniądze uzyskane z eksploatacji mienia podlegającego konfiskacie, jak też korzyści wyprodukowane za pośrednictwem tego mienia (art. 112(1) ust. 7 RO k.k.). Zaznacza się równocześnie, że wartość mienia podlegającego konfiskacie nie może przekraczać wartości legalnie uzyskanych przez sprawcę dochodów (art. 112(1) ust. 8 RO k.k.).

Holandia

1. Powołane akty

Holandia w ramach obowiązku sprawozdawczego, jak już wspomniano, wydała Komunikat w sprawie wykonania dyrektywy w sprawie zabezpieczania i konfiskaty mienia pochodzącego z przestępstwa (Mededeling inzake de implementatie van de Richtlijn bevestiging en confiscatie van criminele opbrengsten (PbEU L 127/39) en PbEU L 138/114 (rectificatie)) [Publikacja: Staatscourant (Journal Officiel néerlandais); Nr: 11370 z 23 kwietnia 2015r.] (dalej: Komentarz) [źródło: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/NIM/?uri=CELEX:32014L0042>]. Informacje i przepisy uwzględnione w komunikacie nie uległy zmianie od daty opublikowania komunikatu. W komunikacie tym powołano następujące akty prawne, w których zawarte są przepisy odpowiadające wymogom dyrektywy.

- a) Kodeks Karny - Wetboek van Strafrecht (dalej: NL k.k.), w wersji obowiązującej od 1 lipca 2016 r. opubl.: <http://wetten.overheid.nl/BWBR0001854/2016-07-01/0>.

b) Kodeks Postępowania Karnego - Wetboek van Strafvordering (dalej: NL k.p.k.), w wersji obowiązującej od 11 sierpnia 2016 r. opubl.: <http://wetten.overheid.nl/BWBR0001903/2016-08-11>.

2. Streszczenie Komunikatu w kontekście podstawowych celów dyrektywy i ich implementacji w prawie krajowym Holandii

a/ Przepadek mienia bez wyroku skazującego - W myśl komunikatu, art. 4 ustęp 2 dyrektywy odnoszący się do konfiskaty bez wyroku skazującego nie wymaga transpozycji do prawa krajowego Holandii. Możliwość bowiem orzeczenia przepadku wobec osoby nie biorącej udziału w postępowaniu (z powodu długotrwałej choroby lub ucieczki) istnieje w prawie holenderskim na podstawie przepisów dotyczących wyroku zaocznego (relevantne przepisy krajowe: art. 33, 33a, 36b-36d, 36e NL kodeksu karnego oraz art. 280 NL kodeksu postępowania karnego).

Warto dodać, że zgodnie z treścią art. 33 NL k.k. konfiskata możliwa jest w przypadku popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa. Podlegają konfiskacie wszystkie przedmioty należące do sprawcy³² lub takie, które mógł on użyć w całości lub części na własną korzyść, uzyskane w całości lub znacznej części, za pomocą środków lub korzyści uzyskanych z przestępstwa. Ponadto, przedmiotem przepadku są przedmioty, w związku z którymi zostało popełnione przestępstwo, przedmioty użyte do popełnienia lub przygotowania przestępstwa, przedmioty użyte dla obstrukcji prowadzenia postępowania w przypadku poważnego przestępstwa, przedmioty wyprodukowane lub dostosowane z przeznaczeniem do popełnienia przestępstwa, prawa rzeczowe, osobiste lub pochodne związane z ww. przedmiotami (art. 33a ust. 1 NL k.k.) .Jeżeli wymienione wyżej przedmioty nie należą do sprawcy, to mogą podlegać konfiskacie po warunkiem, że osoba, do której należą, wiedziała, że zostały uzyskane w drodze przestępstwa, wiedziała o ich użyciu lub celu związanym z przestępstwem lub mogłaby mieć uzasadnione podejrzenie („could reasonably suspected”) co do takiego ich pochodzenia, użycia lub celu. Podlegają konfiskacie także takie przedmioty, gdy nie można zidentyfikować osoby, do której

³² Przez pojęcie przedmiotów należących do sprawcy rozumie się ich dzierżenie w każdej postaci, zarówno fizycznej jak i nie.

należą. Pod tymi samymi warunkami mogą podlegać konfiskacie prawa do rzeczy, nie należące do sprawcy (Art. 33 ust. 2 i 3 NL k.k.).

Wyłączenie mienia z obrotu w drodze konfiskaty takich przedmiotów może być skutkiem wydania wyroku skazującego, w którym odstąpiono od wymierzenia karwy, a także wyroku uniewinniającego skazanego albo wycofania wobec niego zarzutów, pod warunkiem, że zostało ustalone, że doszło do popełnienia przestępstwa. Przepadek może być orzeczony łącznie z karą i innymi środkami (art. 36b NL k.k.). Podstawę przypadku może stanowić także oddzielna decyzja sądu podjęta na wniosek urzędu prokuratorskiego, a ponadto nakaz karny. Wyłączenie z obrotu dotyczy wszystkich przedmiotów tzw. zakazanych, to jest których niekontrolowane posiadanie z uwagi na ich charakter, stanowi naruszenie prawa lub jest sprzeczne z interesem publicznym, (art. 36c NL k.k.).

b/ Konfiskata rozszerzona (motywy 19-21 preambuły do dyrektywy, art. 5 dyrektywy). Przepis art. 36e ust 2 i ust. 3 NL k.k. reguluje sytuację orzeczenia przypadku mienia pochodzącego z innych przestępstw oraz działalności przestępczej. Ta forma konfiskaty dotyczy tylko sprawcy skazanego za przestępstwo i może polegać na zobowiązaniu go do zapłaty określonej kwoty pieniężnej na rzecz Skarbu Państwa. Celem tego rodzaju konfiskaty jest pozbawienia go nielegalnie osiągniętych korzyści, to znaczy wszelkich korzyści uzyskanych wskutek popełnienia obecnego lub wcześniejszego przestępstwa albo pochodzących ze środków z przestępstwa, pod warunkiem, że są wystarczające przesłanki by przyjąć, że przestępstwa te zostały popełnione przez tego samego skazanego. Nakaz taki może być orzeczony wobec każdej osoby skazanej za poważne przestępstwo (tzn. zagrożone obowiązkową karą grzywny 5-tej kategorii³³). Warunkiem takiego orzeczenia jest, by zostało wykazane, że albo poważne przestępstw, za które sprawca został obecnie skazany lub inne poważne przestępstwo skutkowało osiągnięciem przez skazanego nielegalnych korzyści. Orzeczenie w takim przypadku opiera się na domniemaniu, że każdy dochód skazanego sprawcy uzyskany w ciągu 6 lat od chwili popełnienia

³³ W Holandii zgodnie z treścią art. 23 k.k. kara grzywny występuje w 6 kategoriach, w zależności od wysokości kwoty pieniężnej, która podlega zasądzeniu. Piąta kategoria oznacza grzywnę w wysokości 78 000 Euro, szósta w wysokości 780 000 Euro. Dla porównania pierwsza kategoria to grzywna w wysokości 380 - Euro.

ciężkiego przestępstwa, za które obecnie został skazany³⁴, stanowi nielegalną korzyść, chyba, że zostanie wykazane, iż mienie to pochodzi z legalnego źródła lub z dochodu z takiego źródła. Analogiczne wzruszalne domniemanie dotyczy przedmiotów(a także praw), które skazany uzyskał w ww. okresie czasu (art. 36e ust. 3 oraz ust. 6 NL. k.k). Kodeks przewiduje ponadto sposób określenia wysokości nielegalnie uzyskanych korzyści (art. 36e ust. 5 NL. k.k.³⁵), a także, w przypadku gdy sprawców przestępstwa było więcej, sposób ich zasądzenia (solidarnie lub w częściach, których wysokość określa sąd - art. 36e ust. 7 NL k.k.).

c/ Przepadki orzekany wobec mienia osób trzecich (art. 6 dyrektywy) przewidziany jest w art. 94a ust. 4 oraz art. 575 ust. 1 NL k.k. Może mieć on zastosowanie wobec osób trzecich, które wiedziały o nielegalnym pochodzeniu mienia, albo które przy uwzględnieniu okoliczności sprawy, powinny były się tego domyślać.

d/ Gwarancje proceduralne dla stron oraz osób trzecich dotkniętych zajęciem (zabezpieczeniem) lub przepadkiem mienia (art. 8 dyrektywy) – zostały wymienione w Komunikacie poprzez odwołanie się do wskazanych poniżej przepisów. Dotyczą one m.in. zaskarżalności postanowień (art. 552a, 552b NL k.p.k.) oraz obowiązku doręczania postanowień (103 NL k.p.k.).

Francja

1. Akty implementujące

³⁴ Na wniosek prokuratury lub skazanego termin ten może ulec przez sąd skróceniu. (art. (Art. 36e ust. 4 h.k.k.) h.k.k.

³⁵ Opierać się on może na oszacowaniu wartości mienia stanowiącego nielegalną korzyść, uwzględniającym również zaoszczędzone koszty. Wartość ta może być oszacowania według rynkowej wartości mienia w chwili podejmowania decyzji ,czy też korzyści, jakie mogą być uzyskane w drodze jego publicznej sprzedaży. Określona przez sąd suma może też być niższa niż szacunkowa wartość mienia, zwłaszcza jeśli na wniosek osoby oskarżonej lub skazanej sąd dojdzie do przekonania, iż można zasadnie przypuszczać, biorąc pod uwagę obecne zdolności finansowe i przyszłe perspektywy tej osoby, że nie będzie ona w stanie zapłacić takiej kwoty. Takie postanowienie może też być wydane *ex officio* lub na wniosek prokuratury. Określając kwotę nielegalnie osiągniętej korzyści sąd może odliczyć poniesione koszty związane bezpośrednio z popełnieniem przestępstwa (art. 36e ust. 9 .k.k.) Może też wziąć pod uwagę poprzednio orzeczone wobec tego skazanego nakazy zapłaty w celu pozbawienia go nielegalnie osiągniętych korzyści (art. 36e ust. 10). W przepisie tym zaznacza się, że kara zastępcza pozbawienia wolności wymierzona w razie niewykonania przez skazanego nakazu zapłaty nie może przekraczać 3 lat.

Rząd francuski jako akty wdrażające przepisy dyrektywy 2014/42/UE wskazał na następujące przepisy:

a) art. 84 ustawy nr 2016-731 z dnia 3 czerwca 2016 r. mającej na celu wzmocnienie walki z przestępczością zorganizowaną, terroryzmem i ich finansowaniem oraz poprawę efektywności i gwarancji postępowania karnego – (Article 84 de la LOI n° 2016-731 du 3 juin 2016 renforçant la lutte contre le crime organisé, le terrorisme et leur financement, et améliorant l'efficacité et les garanties de la procédure pénale) [Publ.: Journal Officiel de la République Française (JORF), 2016-06-04 (dalej: ustawa nr 2016-731),

b) dekret nr 2016-1455 z dnia 28 października 2016 r. w sprawie wzmocnienia gwarancji w postępowaniu karnym oraz w sprawie stosowania kar za terroryzm (Décret n° 2016-1455 du 28 octobre 2016 portant renforcement des garanties de la procédure pénale et relatif à l'application des peines en matière de terrorisme) [Publ.: Journal Officiel de la République Française (JORF), 2016-10-30

[źródło: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/NIM/?uri=CELEX:32014L0042>] (dalej: dekret nr 2016-1455).

2. Przedstawienie zmian wynikających z aktów implementujących

Obydwa akty implementujące dyrektywę wprowadzają zmiany wyłącznie do kodeksu postępowania karnego (dalej: FR k.p.k.).

Zmiany wprowadzone przez art. 84 ustawy nr 2016-731 mają zwięzły charakter i sprowadzają się w szczególności, do:

- wprowadzenia przepisu uniemożliwiającego restytucję mienia stanowiącego narzędzia służące do popełnienia przestępstwa lub korzyści pochodzącego z przestępstwa (art. 41-4, art. 99, art. 373, art. 481);
- wyeliminowania przepisu wskazującego na to, że konfiskacie podlegać może tylko mienie należące do oskarżonego (art. 99-2);

- wprowadzenia możliwości sprzedaży zatrzymanej nieruchomości, jeśli koszty jej utrzymania są dysproporcjonalne do jej wartości;
- rozbudowania regulacji dotyczącej ubiegania się przez osoby poszkodowane naprawienia szkód majątkowych;
- rozbudowania regulacji dotyczących zasad zarządzania zatrzymanym mieniem przez Agencję ds. Zatrzymanego Mienia.

W dekrete nr 2016-1455 wprost do kwestii zajęcia mienia podlegającego przypadkowi odnosi się jedynie art. 4 III wprowadzający nowy przepis D15-5-1-1 FR k.p.k. dotyczący gwarancji proceduralnych dla osób dotkniętych zajęciem.

Akty implementujące nie wprowadzają zmian, które w nowy i kompleksowy sposób regulowałyby kwestie objęte zakresem dyrektywy 2014/42/UE.

3. Omówienie instytucji przypadku we francuskim kodeksie karnym

W ramach implementacji dyrektywy nie wprowadzono żadnych zmian do francuskiego kodeksu karnego.

Kluczowym przepisem prawa materialnego regulującym kwestię konfiskaty narzędzi i korzyści pochodzących z przestępstwa jest art. 132-21 francuskiego k.k. (dalej: FR k.k.), który przewiduje, że przypadkiem objęte są narzędzia służące popełnieniu przestępstwa, przedmioty przestępstwa oraz bezpośrednio lub pośrednio korzyści wynikające z przestępstwa, z wyjątkiem mienia podlegającego zwrotowi pokrzywdzonemu (ust. 2 i 3 art. 132-21 FR. k.k.).

W ust. 6 i 7 art. 132-21 FR. k.k. w odniesieniu do określonego katalogu przestępstw zawarto regulację odpowiadającą instytucji przypadku rozszerzonego. Przypadek ten dotyczy mienia stanowiącego własność skazanego, jak również mienia osób trzecich, za wyjątkiem osób będących w dobrej wierze, którym skazany mógł swobodnie rozporządzać. Na podstawie powołanych przepisów przypadek może być rozciągnięty także na mienie, którego legalnego pochodzenia skazany/właściciel nie jest w stanie wyjaśnić, bądź też na całość albo część majątku stanowiącego własność skazanego/osoby trzeciej – jeżeli przepisy na to pozwalają.

Przepisy francuskiego prawa karnego nie przewidują możliwości samoistnego orzeczenia przepadku bez wyroku skazującego. Konfiskata mienia określona jest we francuskim k.k. jako kara dodatkowa towarzysząca wyrokowi skazującemu (vide: art. 131-10, 131-14, 131-16, 131-21 FR. k.k.). Brak wprowadzenia zmian do prawa materialnego w tym zakresie wydaje się być konsekwencją stanowiska Francji wyrażonego w trakcie konsultacji dotyczących przyjęcia dyrektywy 2014/42/UE, w którym sprzeciwiano się koncepcji orzeczenia samoistnego przepadku w razie ucieczki/choroby oskarżonego jako sytuacji odwracalnych, wskazując jednocześnie, że w razie śmierci oskarżonego postępowanie karne nie może być legalnie kontynuowane (zob. dokument Rady UE 12219/12 z 4 lipca 2012, s. 63-67).

Austria

1. Akty implementujące

Rząd austriacki jako akty wdrażające przepisy dyrektywy 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. wskazał następujące przepisy:

a) ustawa nowelizująca prawo karne z 2015 r. - Bundesgesetz, mit dem das Strafgesetzbuch, das Suchtmittelgesetz, die Strafprozessordnung 1975, das Aktiengesetz, das Gesetz vom 6. März 1906 über Gesellschaften mit beschränkter Haftung, das Gesetz über das Statut der Europäischen Gesellschaft, das Genossenschaftsgesetz, das ORF-Gesetz, das Privatstiftungsgesetz, das Versicherungsaufsichtsgesetz 2016, und das Spaltungsgesetz geändert werden (Strafrechtsänderungsgesetz 2015) [Publ.: Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich (BGBl.) Nr. 112/2015; 2015-08-13],

b) ustawa nowelizująca postępowanie karne z 2016 r. – Bundesgesetz, mit dem die Strafprozessordnung 1975, das Strafvollzugsgesetz und das Verbandsverantwortlichkeitsgesetz geändert werden (Strafprozessrechtsänderungsgesetz I 2016) Publ.: Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich (BGBl.) Nr. 26/2016; 2016-05-20

[źródło: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/NIM/?uri=CELEX:32014L0042>].

2. Omówienie przepisów

Akty implementujące dyrektywę 2014/42 wprowadzają niewielkie zmiany do austriackiego kodeksu karnego (dalej: AT k.k.) oraz kodeksu postępowania karnego (dalej: AT k.p.k.). Niewielki zakres nowelizacji przepisów objętych harmonizacją wynikać może z faktu, iż dotychczasowe austriackie ustawodawstwo karne zawierało już regulacje oddające sens poszczególnych przepisów dyrektywy.

W austriackim kodeksie karnym przed przyjęciem dyrektywy przewidziano instytucje: zajęcia mienia (§ 19a AT k.k.) jego konfiskaty (§ 26 AT k.k.), przepadku (§ 20 AT k.k.) oraz przepadku rozszerzonego (§ 20b AT k.k.).

Przepadek rozszerzony rozciągać się może na wszystkie aktywa uzyskane w czasie, w którym dopuszczano się określonych przestępstw, o ile można przypuszczać, że zostały one uzyskane z działalności przestępczej. Instytucja przepadku rozszerzonego, uregulowana w § 20b AT k.k., odnosi się jednak tylko do przestępstw udziału w grupie przestępczej, organizacji terrorystycznej oraz finansowania terroryzmu, a więc grupy przestępstw węższej, niż określona w art. 5 dyrektywy.

Przepadek, jak i przepadek rozszerzony można orzec również w odniesieniu do mienia stanowiącego własność osób trzecich – przeszkodą jest m.in. niewiedza osoby nabywającej dany przedmiot o przestępstwie decydującym o przepadku (vide: § 20a AT k.k. i § 20c AT k.k.).

Stosownie do § 445 AT k.p.k. w wersji obowiązującej przed przyjęciem dyrektywy istniała możliwość wystąpienia o autonomiczne (niezależne od wyroku skazującego) orzeczenie konfiskaty (§ 26 AT k.k.), przepadku (§ 20 AT k.k.) oraz przepadku rozszerzonego (§ 20b AT k.k.). Wydaje się jednak, że orzeczenia te były możliwe do wydania obok – a nie w braku – wyroku skazującego.

Najdonioślejszą zmianą wynikającą z nowelizacji jest zatem wprowadzenie nowego ust. 2a do § 445 AT k.p.k., który przewiduje autonomiczne orzeczenie przepadku

również co do mienia zajętego (§ 19a AT k.k.) w przypadku, gdy wyrok skazujący nie może być wydany z powodu choroby/ucieczki oskarżonego.

II. Proponowane w Polsce zmiany w świetle przepisów obowiązujących w badanych państwach członkowskich

1. Zaproponowane w Projekcie (druk sejmowy nr. 1168) zmiany doprowadzają polskie ustawodawstwo do zasadniczej zgodności z dyrektywą 2014/42/UE, co zasługuje na pełną aprobatę. Sprawiają bowiem, że jeśli zostaną przyjęte przez Parlament, polskie przepisy będą w wysokim stopniu scharmonizowane również z badanymi ustawodawstwami innych państw członkowskich, gdzie została już dokonana pełna transpozycja ww. dyrektywy. To zbliżenie ustawodawstw ma istotne znaczenie, zwłaszcza w kontekście uznawania przez polskie sądy orzeczeń skazujących na konfiskatę, wydanych w innych państwach członkowskich. Truizmem jest bowiem twierdzenie, że bez harmonizacji uregulowań prawnych obowiązujących w krajach UE wykonywanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim jest niezwykle utrudnione, a często wręcz niemożliwe. Dobrze więc się stało, że nie uwzględniono niektórych zarzutów zgłaszanych przez Radę Legislacyjną oraz RPO, które idei tej przeczyły.

2. Pozytywna ocena Projektu łączy się, przede wszystkim, z przewidzianym w nim wprowadzeniem do polskiego kodeksu karnego konfiskaty bez wydania wyroku skazującego. Ta forma konfiskaty, jak już podkreślano, dotyczy przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa oraz narzędzi służących lub przeznaczonych do ich popełnienia (lub równowartości tych przedmiotów). Dyrektywa nie wymaga, aby ta forma konfiskaty miała charakter prawnokarny. We wszystkich jednak badanych ustawodawstwach innych krajów członkowskich, z wyjątkiem Rumunii³⁶, ten rodzaj konfiskaty został wprowadzony do przepisów karnych. Odnośnie do Francji nie uzyskano informacji, czy i w jakich warunkach, konfiskata mienia jest dopuszczalna w drodze postępowania innego niż karne. W Rumunii, przyjęto taką alternatywę na podstawie ustawy z 2007 r. (zmienionej w 2010 r.), ale tylko w odniesieniu do osób pełniących funkcje publiczne³⁷. Warto dodać, że

³⁶ Z badań prowadzonych wcześniej przez A.H. Ochnio wynika, że rozwiązanie cywilistyczne przyjęto ponadto w Bułgarii, we Włoszech, w Wlk. Brytanii (w ostatnim kraju z ograniczeniem do przestępczości narkotykowej). A.H. Ochnio, *Konfiskata korzyści z przestępstwa – noworozwiązania w prawie Unii Europejskiej (część I)*, Prokuratura i Prawo nr 4/2016, s. 87.

³⁷ A. H. Ochnio, *op.cit.*, s. 86.

rumuński projekt ustawy zmieniającej kodeks karny i kodeks postępowania karnego, omówiony w części prawnoporównawczej opracowania dotyczącej tego kraju, nie przewiduje wprowadzenia możliwości konfiskaty bez wydania wyroku skazującego, co może (choć nie musi) być wyrazem przekonania o przewadze tej drogi nad karną. Niemniej jednak, w mojej ocenie, wiele argumentów przemawia za tym, że przepadek mienia na podstawie innych przepisów niż karne, jest rozwiązaniem mniej skutecznym. Wynika to zarówno z ograniczeń w prowadzeniu postępowania dowodowego w procesie cywilnym, związanych przede wszystkim z pełną kontradykcyjnością, jak też z krótszych w prawie cywilnym terminów przedawnienia roszczeń, a także, dłuższego często czasu trwania procesu i wyższych kosztów.

Z tych względów dobrze się stało, że również w Polsce, wybrano drogę karnoprawną, pomimo zgłaszanych w literaturze przedmiotu postulatów pójścia w takim przypadku drogą cywilną³⁸.

Jak już wspomniano, jednak sposób ujęcia tej formy konfiskaty w nowym przepisie § 2 art. 45a k.k. Projektu zawartego w druku sejmowym nr 1168 może budzić wątpliwości, gdyż nie ma jasności, czy przepadek ten może być orzeczony tylko w sytuacji prowadzenia postępowania karnego *ad personam*, czy również w sytuacji nieustalenia sprawcy (kiedy to postępowanie ma charakter postępowania *ad rem*). Źródłem tych wątpliwości jest zawarte we wskazanym wyżej przepisie sformułowanie „zebrane dowody wskazują, że w razie skazania zostałyby orzeczone przepadek”, które w zestawieniu z jedną z wymienionych przestępstw orzeczenia takiego przypadku, w postaci niewykrycia sprawcy, może sugerować, że chodzi również o tę drugą sytuację³⁹. Warto podkreślić, że we wszystkich badanych ustawodawstwach (z wyjątkiem Finlandii) uregulowanie to odpowiada wymogom dyrektywy⁴⁰. Najczęściej w tych ustawodawstwach znajduje się literalne odzwierciedlenie sformułowania użytego w art. 4 ust. 2 dyrektywy, co wydaje się być rozwiązaniem

³⁸ A. H. Ochnio, *op.cit.*, s. 86-89.

³⁹ W myśl natomiast art. 4 ust. 2 dyrektywy wymagane jest, by zostało wszczęte postępowanie karne *ad personam* oraz żeby zebrano wystarczające dowody, by to postępowanie „mogło doprowadzić do wydania wyroku skazującego, gdyby podejrzany lub oskarżony był w stanie stanąć przed sądem”.

⁴⁰ Warto dodać, że przytoczone sformułowanie istotnie zbliża aktualny Projekt do unormowania zawartego w art. 4 ust. 2 dyrektywy w porównaniu do projektu z 23 maja 2016 r, gdzie w odnoszącym się do tej kwestii art. 294 § 3 k.p.k. w ogóle nie było żadnego odniesienia do wyroku skazującego, co mogło być krytykowane.

lepszym. Wprawdzie, jak się wydaje, przyjęcie takiego rozwiązania jak polskie może być uznane za realizujące cel dyrektywy. Niemniej jednak nie zasługuje na akceptację, ze względów praktycznych. Po pierwsze dlatego, że gdyby przyjąć taką interpretację projektowanego przepisu mógłby on mieć demotywacyjny wpływ na pracę organów ścigania. Dlaczego bowiem miałyby te organy czynić wysiłki, aby ustalić sprawcę przestępstwa, skoro i tak można będzie orzec przepadek przedmiotów z tego przestępstwa pochodzących. Po drugie, szersze ujęcie w Polsce zakresu dopuszczalności przypadku bez wyroku skazującego, może doprowadzić do odmowy w innym państwie członkowskim uznania orzeczenia sądu polskiego wydanego w tym przedmiocie. Z tego względu pożądane jest możliwie maksymalne zbliżenie ustawodawstwa w tym zakresie do rozwiązań przyjętych w innych państwach członkowskich, które dokonały, w tym zakresie, prawidłowej transpozycji dyrektywy.

2. Zakres przestępstw, skazanie za które może pociągać za sobą zastosowanie instytucji konfiskaty rozszerzonej, jest we wszystkich badanych krajach wyraźnie wskazany i co najmniej pokrywa się z zestawem minimalnym przewidzianym w dyrektywie. Oznacza to istotną harmonizację uregulowań w tym zakresie ułatwiającą wzajemne uznawanie orzeczeń w przedmiocie konfiskaty. Najczęściej, podobnie jak i w Polsce, zastosowano tu system mieszany, odwołujący się, z jednej strony, do maksymalnego ustawowego zagrożenia karą przewidzianą za przestępstwo, za które sprawca jest skazany (najczęściej 4 lub 5 lat pozbawienia wolności), co oznacza, że instytucja ta będzie miała zastosowanie tylko w przypadku skazania za ciężkie przestępstwo. Z drugiej zaś strony, towarzyszy temu wymienienie niektórych rodzajów przestępstw, w przypadku których sam już ich charakter przesądza o możliwości zastosowania tej instytucji.

W kilku państwach członkowskich poprzestano jednak na odwołaniu się do wysokości sankcji. Na przykład w projekcie zmian rumuńskiego kodeksu karnego przewiduje się, że konfiskata rozszerzona może mieć miejsce tylko w razie skazania sprawcy za przestępstwo mogące generować korzyść materialną, którego górna granica ustawowego zagrożenia wynosi 4 lata pozbawienia wolności lub więcej. W świetle maltańskiego kodeksu karnego warunkiem zastosowania konfiskaty rozszerzonej jest, by przestępstwo miało charakter umyślny i było zagrożone karą pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej roku. W k.k. Holandii, gdzie w celu

pozbawienia sprawcy nielegalnych korzyści, sąd, na wniosek prokuratury, zasądza, w oddzielnym orzeczeniu, określoną kwotę pieniędzy, zakres przedmiotowy tego środka wyznacza się poprzez wskazanie zagrożenia w postaci określonej kategorii grzywny (orzekanej za poważne przestępstwa).

Równocześnie warto zwrócić uwagę na fakt, że przewidziany w polskim prawie zakres przestępstw, w przypadku których możliwe jest orzekanie konfiskaty rozszerzonej, jest znacznie szerszy, nie tylko w porównaniu ze standardem minimalnym przewidzianym w art. 5 ust. 2 dyrektywy oraz w porównaniu z zakresem przestępstw, do których ma zastosowanie dyrektywa w całości, ale także na tle badanych ustawodawstw. Z treści dyrektywy wynika jasno, że chodzi o konfiskatę przede wszystkim korzyści w znacznych rozmiarach oraz, o zniechęcanie o sprawców do popełniania najgroźniejszych przestępstw, a nie o przypadki mniejszej wagi. Z tego względu, wychodząc z założenia, że stosowanie konfiskaty rozszerzonej powinno mieć ograniczone zastosowanie, tylko do najpoważniejszych przestępstw, celowe wydaje się rozważanie ograniczenia zastosowania tego środka do przestępstw wymienionych w dyrektywie 2014/42/UE, podobnie jak to czyni wiele państw.

Rzadko w badanych ustawodawstwach zaznaczano, że jednym z kryteriów dopuszczalności orzeczenia konfiskaty rozszerzonej jest, by korzyść osiągnięta z przestępstwa (lub która mogłaby być osiągnięta), za które sprawca został skazany, była znaczna. Jak już wspomniano, takiego wymogu nie przewiduje się *expressis verbis* nie tylko w dyrektywie, a także w projekcie rumuńskim, w kodeksie karnym maltańskim, holenderskim i fińskim. W Hiszpanii takie ograniczenie się wprowadza, ale tylko w odniesieniu do mienia sprawcy pochodzącego z wcześniejszej działalności przestępczej, kiedy to wyraźnie wyłączona jest możliwość orzeczenia konfiskaty rozszerzonej, jeżeli wartość mienia pochodzącego bezpośrednio z przestępstwa byłaby niższa niż 6000 Euro.

W większości badanych ustawodawstw wprowadzono natomiast limity czasowe odnośnie do pochodzenia mienia podlegającego konfiskacie rozszerzonej. Żaden limit czasowy nie występuje tylko w maltańskim kodeksie karnym. W Hiszpanii i Holandii, w sytuacji orzeczenia konfiskaty mienia pochodzącego z wcześniejszej działalności przestępczej sprawcy, okres ten wynosi 6 lat, przy czym w Holandii,

na wniosek skazanego, sąd może go skrócić. W pozostały badanych ustawodawstwach przyjęto, podobnie jak i w projekcie polskim, okres 5-letni poprzedzający popełnienie przestępstwa lub wszczęcie postępowania w sprawie, w której doszło do skazania sprawcy.

Przeprowadzona analiza prawnooporównawcza wskazuje ponadto, że ustawodawcy w innych krajach członkowskich częściej pozostawiają uznaniu sądu rozstrzygnięcie, co do tego, czy będące w posiadaniu skazanego mienie pochodzi z nielegalnej działalności sprawcy, podkreślając równocześnie, że opierać się ono powinno na obiektywnych kryteriach. Takie rozwiązanie przyjęto w projektowanym ustawodawstwie rumuńskim, w kodeksie karnym maltańskim, fińskim. Warto zaznaczyć, że np. w FI k.k. daje się dodatkowe wskazówki sądowi, na jakie elementy powinien zwłaszcza zwrócić uwagę w procesie ustalania źródła pochodzenia poszczególnych składników mienia będącego w posiadaniu skazanego. W szczególności wskazuje się, że powinien zbadać: czy korzyść oczywiście nie pochodząca z przestępstwa może być uznana za nieznaczną, i czy w takiej sytuacji jest potrzeba orzeczenia przepadku w celu zapobieżenia popełnienia nowych przestępstwa, a także czy znaczna część dochodów skazanego została uzyskana z działalności przestępczej. Takie dyrektywy ukierunkowują myślenie sądu na cele, jakie chce się osiągnąć orzekając konfiskatę rozszerzoną, w tym przypadku głównie prewencyjne, w postaci pozbawienia sprawcy przestępstw ewentualnych środków na finansowanie kryminalnej działalności w przyszłości.

W kodeksie karnym maltańskim ustawodawca odwołał się w tym zakresie wprost do zasady prawdopodobieństwa. Z przepisu art. 23C MT k.k. wynika, że w sytuacji, gdy sąd stwierdzi dysproporcję pomiędzy posiadanym przez skazanego mieniem a wysokością jego legalnych dochodów, może orzec przepadek, jeśli ma racjonalne podstawy do przypuszczenia, że bardziej jest prawdopodobne, że mienie znajdujące się w posiadaniu skazanego zostało uzyskane z przestępczej działalności, niż z innej.

W polskim projekcie (druk sejmowy 1168), podobnie jak też w jego poprzedniej wersji, w przypadku konfiskaty rozszerzonej z art. 45 § 2 k.k. zastosowano konstrukcję domniemania, które może być wzruszone, jeśli zostanie przedstawiony

dowód na legalne pochodzenie mienia należącego do sprawcy. Podobne rozwiązanie przyjęto w Holandii.

Rozwiązanie hiszpańskie ma charakter mieszany. Z jednej strony bowiem stwierdza się, że sąd orzeka przepadek jeżeli uzna, w oparciu o obiektywne podstawy, że mienie lub dochody wynikają z działalności przestępczej skazanego. Równocześnie wyraźnie dopuszcza się, w celu uniknięcia przepadku, możliwość udowodnienia przez skazanego legalnego pochodzenia mienia.

Poddany analizie materiał porównawczy daje podstawę do twierdzenia, że projektowane w Polsce uregulowania kodeksu karnego wdrażające w zakresie przepadku rozszerzonego postanowienia dyrektywy 2014/42/UE, są znacznie bardziej syntetyczne niż w badanych ustawodawstwach innych państw członkowskich. W tym przypadku jest to raczej wadą niż zaletą. Wiele bowiem zarzutów zgłaszanych zwłaszcza przez Radę Legislacyjną czy RPO⁴¹ pod adresem poprzedniej wersji projektu straciłoby na aktualności, gdyby niektóre kwestie zostały doprecyzowane. W związku z tym negatywnie można ocenić fakt, że w Projekcie zamieszczonym w druku sejmowym nr 1186 nie zrezygnowano z tak lapidarnego ujęcia tego przepisu, chociaż pod wpływem tej krytyki dokonano np. rozwinięcia przepisów k.p.k. odnoszących się do konfiskaty przedsiębiorstwa stanowiącego narzędzie popełnienia przestępstwa, (por. rozdziały 10a i 10b).

Dobry przykład wyczerpującego potraktowania problemu stanowi ustawodawstwo hiszpańskie, gdzie precyzyjnie określa się sytuację prawną osoby, do której konfiskata rozszerzona z art. 127 bis ES k.k. może mieć zastosowanie, a także przedstawia się przesłanki, na podstawie których sąd powinien oprzeć swoje przekonanie o nielegalnym pochodzeniu mienia. Wśród tych przesłanek wymienia się zarówno te okoliczności, które przykładowo zostały wskazane w dyrektywie (czyli dysproporcję pomiędzy wartością posiadanego przez sprawcę mienia, w tym również przedmiotów podlegających konfiskacie podstawowej - a legalnie uzyskanymi dochodami). Na tym się jednak nie poprzestaje, lecz zobowiązuje się sąd dodatkowo do wzięcia pod uwagę np. faktu ukrywania przez skazanego prawa własności

⁴¹ Wystąpienie RPO do Ministra Sprawiedliwości w sprawie konfiskaty rozszerzonej z dnia 6 lipca 2016 r. (I.517.3.2016.VV)

do posiadanego mienia czy też prawa do rozporządzania tym mieniem lub przychodami przy pomocy innych osób, faktu korzystania z rajów podatkowych, czy też przekazywania przez skazanego mienia, w drodze czynności, które utrudniają jego lokalizację lub przeznaczenie, bez uzasadnienia prawnego i gospodarczego. Równocześnie, w kodeksie tym doprecyzowuje się warunki, jakie muszą być spełnione, aby można było skonfiskować znajdujące się we władaniu sprawcy mienie, przedmioty i dochody, jako pochodzące z jego wcześniejszej działalności przestępczej (art. 127 quintes ES k.k.). Spełnienie tych przesłanek pozwala sądowi na uznanie, że sprawca z działalności przestępczej uczynił sobie źródło stałego dochodu. Dotyczą one liczby popełnionych przedtem przez sprawcę przestępstw oraz ich charakteru, a także czasu ich popełnienia (6 lat przed wszczęciem postępowania). Wyraźnie też określa się, co może być przedmiotem wzruszalnego domniemania (np., że wszystkie wydatki skazanego w ww. wymienionym okresie czasu zostały pokryte ze środków pochodzących z działalności przestępczej, czy też przyjmuje się domniemanie, że całe mienie zostało uzyskane przez sprawcę bez obciążeń (art. 127 sexes ES k.k.).

Jeśli zostaną wprowadzone zmiany zaproponowane do rumuńskiego kodeksu karnego, kodeks ten stanie się, jeśli chodzi o warunki dopuszczalności rozszerzonej konfiskaty w miarę szczegółowy, zaznacza się wyraźnie, że ustalając mienie podlegające takiej konfiskacie należy zbadać także mienie przekazane przez skazanego (bezpośrednio lub za pośrednictwem innych osób) jego członkom rodziny lub na rzecz przedsiębiorstwa, nad którym sprawuje on kontrolę. Ponadto, że określając różnicę pomiędzy wysokością legalnych dochodów skazanego a posiadanym przez niego majątkiem, należy przyjąć za wiążącą jego wartość z chwili nabycia, a także uwzględnić wydatki poczynione z tego mienia przez skazanego oraz członków jego rodziny.

W k.k. holenderskim przewiduje się natomiast, że oszacowanie wartości nielegalnie osiągniętego mienia powinno nastąpić w oparciu o jego wartość rynkową i dopuszcza się możliwość miarkowania przez sąd wyznaczonej do zapłacenia sumy pieniędzy,

<https://www.rpo.gov.pl/sites/default/files/Do%20MS%20w%20sprawie%20rozszerzonej%20konfiskaty.pdf>

biorąc pod uwagę przewidywalną kondycję finansową skazanego i związaną z tym możliwość wykonania nakazu konfiskaty.

Przedstawiona różnorodność rozwiązań przyjętych w poszczególnych ustawodawstwach odnośnie do przesłanek orzeczenia konfiskaty rozszerzonej nie jest pożądana. Jak wskazywano, do czasu wejścia dyrektywy 2014/42/UE w życie obowiązywała wariantowość w tym zakresie, co stanowiło nie tylko poważną przeszkodę harmonizacyjną, ale też, w wielu przypadkach, przyczynę odmowy uznawania orzeczeń. Z tego głównie względu odebrano państwom członkowskim w ww. dyrektywie możliwość wyboru jednego wariantu i postanowiono konfiskatę rozszerzoną oprzeć na jednolitej konstrukcji uzasadnionego obiektywnie przypuszczenia sądu, że posiadane przez skazanego mienie pochodzi z działalności przestępczej. Nie oznacza to jednak, jak podkreśla się w dyrektywie, konieczności ustalenia, że dane mienie pochodzi z działalności przestępczej. Wystarczające jest, że sąd w racjonalny sposób założy, że znacznie bardziej prawdopodobne jest, że dane mienie uzyskano z działalności przestępczej niż z działalności innego rodzaju. Rozwiązane to wydaje się być bardziej funkcjonalne od traktowania za punkt wyjścia sztywnego domniemania nielegalnego pochodzenia mienia, gdyż pozwala to sądowni na pożądaną elastyczność i indywidualizację rozstrzygnięć. Wydaje się też być bardziej sprawiedliwe, gdyż nie zawsze jest tak, że jeśli sprawca nie potrafi wykazać legalnego pochodzenia posiadanego mienia, to w rzeczywistości pochodzi ono z przestępstwa. Z tego względu negatywnie ocenić należy utrzymanie w Projekcie konstrukcji wzruszalnego domniemania w tym zakresie, zamiast potraktowania za punkt wyjściowy „uzasadnionego przekonania (uznania) sądu”⁴².

3. We wszystkich badanych ustawodawstwach, zgodnie z wymogiem dyrektywy, dopuszcza się orzeczenie konfiskaty wobec osób trzecich. Różnie są jednak ujęte przesłanki stosowania tej instytucji. Na przykład w ustawodawstwie fińskim konfiskata podstawowa może być orzeczona wobec każdej osoby trzeciej, która wiedziała lub miała podstawy do przuszczenia, że transfer ma na celu uniknięcie konfiskaty lub

⁴² Można się zastanawiać, które rozwiązanie (polskie) oparte na wzruszalnym domniemaniu, czy unijne, pozostawiające rozstrzygnięcie kwestii legalnego pochodzenia mienia „uznaniu sądu”, dominujące w badanych sprawach, jest korzystniejsze dla sprawcy. Kwestia ta nie nadaje się do jednoznacznego rozstrzygnięcia *in abstracto*, tzn. w oderwaniu od konkretnego przypadku. Trudno więc zgodzić się z poglądem, że pozostawienie rozstrzygnięcia tej sprawy uznaniu sądowemu, w mniejszym stopniu zapewnia ochronę praw skazanego. Por. A.H. Ochnio, *op. cit.*s.84.

odpowiedzialności W przypadku konfiskaty rozszerzonej podmiotowy zakres jej stosowania jest węższy: może ona dotyczyć tylko osoby bliskiej skazanemu lub osoby prawnej wymienionej w ustawie o odzyskiwaniu aktywów masy upadłościowej, również pod warunkiem, że były podstawy do przypuszczenia, że mienie zostało im przekazane w celu uniknięcia przepadku lub uniknięcia odpowiedzialności. Charakterystyczne jest przy tym, że w prawie fińskim w przypadku konfiskaty rozszerzonej wprowadza się równocześnie ograniczenia czasowe, zastrzegając, że nie istnieje możliwość orzeczenia takiej konfiskaty, jeśli mienie zostało przekazane ww. osobie trzeciej wcześniej niż 5 lat przed popełnieniem przez sprawcę przestępstwa.

Różnie się też określa w poszczególnych krajach stan świadomości osoby trzeciej, w której władaniu znajduje się mienie, zarówno co do nielegalnego pochodzenia tego mienia jak też celu transferu. W każdym z badanych krajów jest możliwe orzeczenia konfiskaty wobec osoby trzeciej nie tylko wtedy, gdy miała ona wiedzę lub świadomość celu przekazania jej przez sprawcę bezpośrednio lub pośrednio mienia, lecz również wtedy, gdy okazała się być lekkomyślna lub niedbała. Na przykład w maltańskim kodeksie karnym, przepadek mienia, znajdującego się w posiadaniu osoby trzeciej, jest możliwy także, gdy dana osoba trzecia powinna wiedzieć, że celem przekazania jej mienia lub się jego pozbycia przez sprawcę jest uniknięcie konfiskaty. W przypadku hiszpańskiego kodeksu karnego w sytuacji konfiskaty podstawowej, wiedza i powinność przypuszczenia (w odwołaniu się do wzorca sumiennego człowieka) odnosi się do nielegalnego pochodzenia mienia. Natomiast, w odniesieniu do konfiskaty rozszerzonej wymaga się świadomości sprawcy lub jego powinności przewidywania (na podstawie okoliczności danej sprawy), że przekazanie mu mienia utrudni wykonanie przepadku. Przyjmuje się przy tym, że jeśli przekazanie mienia osobie trzeciej nastąpiło nieodpłatnie lub mienie to zostało zbyte poniżej jego wartości rynkowej, występuje domniemanie wiedzy lub obowiązku przypuszczenia, że mienie pochodzi z nielegalnego źródła albo zostało przekazane osobie trzeciej w celu uniknięcia konfiskaty.

W obowiązującym art. 45 § 3 k.k. przewiduje się *expressia verbis* wobec osób trzecich możliwość orzeczenia przepadku rozszerzonego. Wprawdzie odnośnie tego przepisu nie przewiduje się w aktualnym Projekcie zmian (zrezygnowano z dodania w ww. artykule przepadku uzyskanych z przeniesionego mienia, pożytków,

co przewidywał projekt w wersji z 23 maja 2016 r.), niemniej celowa wydaje się ocena tego przepisu z perspektywy prawnoporównawczej. W polskim uregulowaniu przyjmuje się domniemanie, że należą do osoby sprawcy (i w konsekwencji podlegają konfiskacie rozszerzonej) rzeczy przeniesione faktycznie (lub pod jakimkolwiek tytułem prawnym) na osoby trzecie, jeżeli stwierdza się, iż doszło do rzeczywistego przeniesienia tego mienia a osoba trzecia na podstawie okoliczności towarzyszących jego nabyciu nie może przypuszczać, że mienie to, chociażby pośrednio, pochodziło z czynu zabronionego. Polski przepis, w odróżnieniu od uregulowań występujących w niektórych badanych krajach, nie wprowadza wyraźnie w odniesieniu do przeniesienia mienia ograniczeń czasowych. Niemniej jednak, można mieć wątpliwości, czy krytyka omawianego przepisu w tej części⁴³ adresowana do projektu z 23 maja 2016 r. jest uzasadniona, biorąc pod uwagę fakt, że zarówno tamten projekt, tak jak i aktualny (zawarty w druku sejmowym nr 1168), wprowadza do art. 45 § 2 k.k. 5-letnie ograniczenie czasowe, które może być interpretowane jako mające również zastosowanie w odniesieniu do § 3 Art. 45 k.k.⁴⁴.

Na krytykę zasługuje natomiast wyjątkowo niechlujna redakcja przepisu art. 45 § 3 k.k., która może być w praktyce źródłem rozbieżnej wykładni. W szczególności przepis ten nie został dostatecznie zsynchronizowany z art. 292 k.k. dotyczącym nieumyślnego paserstwa. Na przykład w świetle art. 45 § 3 k.k. warunkiem nieorzeczenia przepadku mienia należącego do osoby trzeciej jest, by na podstawie okoliczności towarzyszących jego nabyciu „nie można było przypuszczać, że mienie to, chociażby pośrednio, pochodziło z czynu zabronionego”. W przepisie dotyczącym przestępstwa paserstwa nieumyślnego wymaga się, by sprawca powinien i mógł przypuszczać, że rzecz została uzyskana za pomocą czynu zabronionego. Użycie raz negatywnej raz pozytywnej formy dla oddania tego samego warunku, nie wydaje się być uzasadnione.

⁴³ Rada Legislacyjna w swej opinii na temat projektu z 23 maja 2016 r. zwracała uwagę, że domniemanie, o którym mowa w art. 45 § 3 k.k., jest dalej idące niż domniemanie stosowane wobec samego sprawcy przestępstwa na podstawie art. 45 § 2 k.k. W przypadku osoby trzeciej nie przewiduje się bowiem 5-letniej cezury czasowej, o której mowa w art. 45 § 2 k.k. i obejmuje w zasadzie cały majątek osoby trzeciej. <http://radalegislacyjna.gov.pl/dokumenty/opinia-z-18-lipca-2016-r-o-projekcie-ustawy-o-zmianie-ustawy-kodeks-karny-oraz-niektorych>

⁴⁴ Chociażby biorąc pod uwagę sam fakt odwołania się w art. 45 § 3 k.k. do § 2 tego przepisu, jak się wydaje umożliwia przyjęcie interpretacji, że chodzi o przeniesienie na osobę trzecią tylko tego mienia, które sprawca uzyskał w przeciągu 5 lat przed popełnieniem przestępstwa, za które został skazany.

Podsumowując, należy stwierdzić, że Projekt dnośnie do zasad stosowania poszczaególnych form przepadku (w wersji zawartej w druku sejmowym nr 1168), istotnie zbliża polskie uregulowania do regulacji dyrektywy 2014/42/UE oraz przepisów obowiązujących w innych krajach członkowskich, które dokonały już jej transpozycji. Drobne uwagi krytyczne zawarte w opracowaniu nie przekreślają generalnie pozytywnej oceny zaproponowanych w Projekcie rozwiązań. Po ich wprowadzeniu w życie instytucja przepadku niewątpliwie lepiej będzie pełnić swe funkcje kryminalnoproliczne.

Aneks

I. Tabele porównawcze uwzględniające ustawodawstwo państw poddanych analizie

FINLANDIA

IV. Przepisy

Rikoslaki (39/1889)

CHAPTER 10 — FORFEITURE (875/2001)

Section 1 — General prerequisites of forfeiture

Wersja sprzed nowelizacji ENG	Wersja znowelizowana ENG
<p>(1) A prerequisite for a forfeiture order is an act criminalised by law (<i>offence</i>).</p> <p>(2) A forfeiture order may be based on an act criminalised by law also</p> <ol style="list-style-type: none">1. where the person committing the act has not attained the age of fifteen years at the material time, or is without criminal capacity;2. where the person committing the act is exempt from criminal liability pursuant to chapter 4, section 2, 4(2), 5(2), 6(3) or chapter 45, section 26b(2); or3. where a corporation can be sentenced to a punishment in accordance with chapter 9 even if the individual committing the offence cannot be identified or sentenced to a punishment for some other reason.	<p>(1) A prerequisite for a forfeiture order is an act criminalised by law (<i>offence</i>).</p> <p>(2) A forfeiture order may be based on an act criminalised by law also</p> <ol style="list-style-type: none">1. where the person committing the act has not attained the age of fifteen years at the material time, or is without criminal capacity;2. where the person committing the act is exempt from criminal liability pursuant to chapter 4, section 2, 4(2), 5(2), 6(3) or chapter 45, section 26b(2); or3. where a corporation can be sentenced to a punishment in accordance with chapter 9 even if the individual committing the offence cannot be identified or sentenced to a punishment for some other reason. <p>(3) If presented evidences are sufficient for a conviction for the crime or the criminal act for which the sanction of forfeiture is provided, forfeiture can be imposed even though it cannot be determined</p>

	who the offender is or the offender cannot be prosecuted or the offender cannot be sentenced to punishment
--	--

Section 2 — Forfeiture of the proceeds of crime

Wersja sprzed nowelizacji ENG	Wersja znowelizowana ENG
<p>(1) The proceeds of crime shall be ordered forfeit to the State. The forfeiture shall be ordered on the offender, a participant or a person on whose behalf or to whose advantage the offence has been committed, where these have benefited from the offence.</p> <p>(2) If there is no evidence as to the amount of the proceeds of crime, or if such evidence is difficult to present, the proceeds shall be estimated, taking into account the nature of the offence, the extent of the criminal activity and the other circumstances.</p>	<p>(1) The economic proceeds of crime shall be ordered forfeit to the State. The economic proceeds of an offense shall mean:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Property derived directly from the offense; 2) Property that come in place of property under paragraph 1; 3) The return of property under s 1 and 2, 4) The value of the property and return under paragraphs 1-3, 5) The value of the savings resulting from the crime. <p>(2) If there is no evidence as to the amount of the proceeds of crime, or if such evidence is difficult to present, the proceeds shall be estimated, taking into account the nature of the offence, the extent of the criminal activity and the other circumstances.</p> <p>(3) Forfeiture shall be ordered against the offender, who has contributed to the crime or the person on whose behalf or for whose benefit the offense was committed, if they have been given the proceeds from the offense.</p> <p>(4) Forfeiture can be ordered even if the proceeds or other property under subsection (1) points 1-3 have been transferred, if the recipient knew or had reason to believe that the purpose of the transfer was to avoid forfeiture or liability, or if the recipient received the property as a gift or otherwise without compensation. The transferred property may be ordered forfeit to the extent it constitutes or is equivalent to the proceeds of a crime or the value of such property.</p> <p>(5) If against the persons referred to in subsections 3 and 4. forfeiture of the same proceeds is ordered,</p>

<p>(3) Forfeiture of the proceeds of crime shall not be ordered in so far as they have been returned to the injured party, or in so far as they have been or will be ordered to be reimbursed to the injured party by way of compensation or restitution. If a claim for compensation or restitution has not been filed or if the claim has not been decided when the request for forfeiture is being decided, the forfeiture shall be ordered.</p>	<p>their responsibility is joint and several.</p> <p>(6) Forfeiture of the proceeds of crime shall not be ordered in so far as they have been returned to the injured party, or in so far as they have been or will be ordered to be reimbursed to the injured party by way of compensation or restitution. If a claim for compensation or restitution has not been filed or if the claim has not been decided when the request for forfeiture is being decided, the forfeiture shall be ordered.</p> <p>(7) Notwithstanding the provisions of subsection 6. the court shall at the request of the person who made a claim for compensation or refund of unjust enrichment determine the claim for forfeiture and hand over the claim for compensation or refund in the manner provided for trial in civil cases, if the property has been frozen, or is subject to a comparable measure in a foreign state in order to secure a claim for forfeiture imposed in Finland. The court must then also at the request of the person who made the claim for compensation or refund of unjust enrichment rule on liability or obligation of reimbursement of unjust enrichment by an interim judgment.</p>
---	--

Section 3 — Extended forfeiture of the proceeds of crime

Wersja sprzed nowelizacji ENG	Wersja znowelizowana ENG
<p>(1) Full or partial forfeiture of property to the State may be ordered</p> <p>1. on a person who is found guilty of an offence which carries a possible penalty of imprisonment for at least four years, a punishable attempt of such an offence, or an offence referred to in Chapter 32, sections 1 or 6, Chapter 46, section 4, Chapter 50, sections 1 or 4, of this Code, or in section 82 of the Alcohol Act (459/1968), and</p> <p>2. on a participant in an offence referred to in paragraph (1) above and on a person on whose behalf or to whose benefit the said offence has been committed,</p> <p>provided that the nature of the offence is such that it may result in considerable financial proceeds and that there is reason to believe that the property is fully or partially derived from criminal activity that is</p>	<p>(1) If it has been committed:</p> <p>1) an offence for which the prescribed maximum penalty is imprisonment for at least four years,</p> <p>2) receiving stolen property and money laundering,</p> <p>3) trafficking,</p> <p>4) drug offenses or the promotion of drug offenses,</p> <p>5) corruption or passive corruption or bribery in business operations or acceptance of a bribe in business operations,</p> <p>6) participation in activities of an organized criminal group;</p> <p>7) dissemination of pornography, referred to in subsection Chapter 20, 8b § 2, recruiting a child for sexual purposes, or pairing,</p>

<p>not to be considered insignificant. (641/2009)</p> <p>(2) Moreover, full or partial forfeiture of property, referred to in subsection 1, to the State may be ordered</p> <p>1. on a person whose relationship to a person referred to in subsection 1 is one covered by section 3, subsection 1 of the Act on the Recovery of Assets to Bankruptcy Estates (758/1991) (<i>close person</i>) and</p> <p>2. on a private entrepreneur, a company, another corporation or foundation whose relationship to a person referred to in subsection 1 or a close person of his or hers is one covered by section 3, subsection 2, paragraphs (1) or (2) of the Act on the Recovery of Assets to Bankruptcy Estates, if there is reason to believe that the property has been conveyed to the same in order to avoid forfeiture or liability.</p>	<p>8) endangering computerized data processing, or</p> <p>9) a punishable attempt of an offense referred to in paragraph 1-8,</p> <p>and if the crime is of such a nature that it can lead to financial gain, property originating from criminal activities shall be ordered forfeit to the State; when considering whether the property shall be ordered forfeit it shall be in addition to other factors considered in particular, whether the property which is apparently originating from activities other than criminal activity may be considered insignificant and whether there is need that impose a forfeiture to prevent new offences and whether a significant part of the person's income is repeatedly obtained through criminal activity.</p> <p>(2) Forfeiture shall be ordered against the offender, who has committed or contributed to the crime or the person on whose behalf or for whose benefit the offense was committed, if they have been given the proceeds from the offense.</p> <p>(3) Moreover, full or partial forfeiture of property, referred to in subsection 1, to the State may be ordered</p> <p>1. on a person whose relationship to a person referred to in subsection 1 is one covered by section 3, subsection 1 of the Act on the Recovery of Assets to Bankruptcy Estates (758/1991) (<i>close person</i>) and</p> <p>2. on a private entrepreneur, a company, another corporation or foundation whose relationship to a person referred to in subsection 1 or a close person of his or hers is one covered by section 3, subsection 2, paragraphs (1) or (2) of the Act on the Recovery of Assets to Bankruptcy Estates, if there is reason to believe that the property has been conveyed to the same in order to avoid forfeiture or liability.</p> <p>(4) A forfeiture referred to in subsection 2 shall not be ordered if the property has been conveyed more than five years before the commission of the offence referred to in subsection 1.</p> <p>(5) If the same forfeiture is ordered on two or more persons, their liability is joint and several.</p>
---	---

<p>(3) A forfeiture referred to in subsection 2 shall not be ordered if the property has been conveyed more than five years before the commission of the offence referred to in subsection 1.</p> <p>(4) If the same forfeiture is ordered on two or more persons, their liability is joint and several.</p>	
--	--

Section 4 — Forfeiture of an instrument of crime

Wersja sprzed nowelizacji ENG	Wersja znowelizowana ENG
<p>(1) The following instruments shall be ordered forfeit to the State, when used in the commission of an offence:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. a firearm, edged weapon or another similar lethal instrument, and 2. any other object or property the possession of which is punishable. <p>(2) Also the following may be ordered forfeit to the State:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. an object or property that has been used in the commission of a deliberate offence, and 2. an object or property that is closely connected to a deliberate offence under trial, where it has been obtained or prepared solely or mainly for the deliberate offence or where its characteristics make it especially suitable as an instrument of a deliberate offence. <p>(3) In the assessment of the need for forfeiture, specific note shall be taken of the prevention of further offences.</p>	<p><i>Bez zmian.</i></p>

Section 5 — Forfeiture of certain other property

Wersja sprzed nowelizacji ENG	Wersja znowelizowana ENG
(1) An object or property which has been	(1) An object or property which has been

<p>produced, manufactured or brought about by way of an offence, or to which an offence has been directed, shall be ordered forfeit to the State if its possession is punishable.</p> <p>(2) An object or property which has been produced, manufactured or brought about by way of an offence, or to which an offence has been directed, may be ordered fully or partially forfeit, if forfeiture is necessary:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. owing to the object or property being hazardous to health or the environment; 2. in order to prevent further offences, where the object or property is especially suitable as a target of an offence or as an instrument of crime; 3. in order to achieve the objective of provisions or orders pertaining to economic regulation, import or export; or 4. in order to achieve the objective of provisions or orders for the protection of nature and the environment. <p>(3) A container, packaging or other material used for the storage of an object or property that is to be ordered forfeit may likewise be ordered forfeit, if the forfeiture of the object or property cannot otherwise be enforced without undue inconvenience.</p>	<p>produced, manufactured or brought about by way of an offence, or to which an offence has been directed, shall be ordered forfeit to the State if its possession is punishable.</p> <p>(2) An object or property which has been produced, manufactured or brought about by way of an offence, or to which an offence has been directed, may be ordered fully or partially forfeit, if forfeiture is necessary:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. owing to the object or property being hazardous to health or the environment; 2. in order to prevent further offences, where the object or property is especially suitable as a target of an offence or as an instrument of crime; 3. in order to achieve the objective of provisions or orders pertaining to economic regulation, import or export; or 4. in order to achieve the objective of provisions or orders for the protection of nature and the environment. <p>(3) Uchylono.</p>
--	--

Section 5a — Forfeiture of storage equipment

Wersja sprzed nowelizacji ENG	Wersja znowelizowana ENG
<u>Brak</u>	A container, packaging or other material used for the storage of an object or property referred to in sections 4 or 5 or any or any other corresponding section of the law or for the storage of proceeds, objects manufactured or obtained through an offence that is to be ordered forfeit may likewise be ordered forfeit, if the forfeiture of the object or property cannot otherwise be enforced without undue

	inconvenience.
--	----------------

Section 6 — Restrictions on forfeiture

Wersja sprzed nowelizacji ENG	Wersja znowelizowana ENG
<p>(1) An object or property referred to in section 4 or 5 shall not be ordered forfeit if it belongs in full or in part to someone else than the offender, a participant or a person on whose behalf or with whose consent the offence has been committed. However, the object or property may be ordered forfeit from a person to whom it has been conveyed after the commission of the offence, if, when receiving it, he/she knew or had justifiable reason to believe that the object or property was linked to an offence, or if he/she has received it as a gift or otherwise free of charge.</p> <p>(2) Regardless of ownership, an object or property shall be ordered forfeit if also the owner would commit an offence by having the object or property in his/her possession.</p>	<p>(1) An object or property referred to in section 4 or 5 shall not be ordered forfeit if it belongs in full or in part to someone else than the offender, a participant or a person on whose behalf or with whose consent the offence has been committed. However, the object or property may be ordered forfeit from a person to whom it has been conveyed after the commission of the offence, if, when it was received, he/she knew or had justifiable reason to believe that the object or property was linked to an offence, or if he/she has received it as a gift or otherwise free of charge.</p> <p>(2) Regardless of ownership, an object or property shall be ordered forfeit if also the owner would commit an offence by having the object or property in his/her possession.</p>

Section 7 — Lapse of forfeiture

Wersja sprzed nowelizacji ENG	Wersja znowelizowana ENG
<p>(1) Upon deciding a request for forfeiture, the court may on the consent of the defendant order that the forfeiture is to lapse if the object or property referred to in section 4 or 5 is within a given period altered as specified in the judgment, or other measures specified in the judgment are carried out thereon, with the result that the forfeiture becomes unnecessary thereby.</p> <p>(2) An enforcement officer shall monitor compliance with the specifications in the judgment and decide whether the forfeiture is to lapse. The person subject to the forfeiture has standing to appeal against the decision in accordance with the procedure on enforcement appeals. For a special reason, the enforcement officer may extend the period referred to in paragraph (1). The Legal Register Centre shall be</p>	<p>Bez zmian.</p>

<p>notified of a lapse of forfeiture.</p> <p>(3) The person subject to the forfeiture is liable for the costs of alteration and the other enforcement of the judgment.</p>	
---	--

Section 8 — Forfeiture of value

Wersja sprzed nowelizacji ENG	Wersja znowelizowana ENG
<p>(1) If an object or property referred to in section 4 or 5 cannot be ordered forfeit owing to a restriction referred to in section 6(1), or because the object or property has been hidden or is otherwise inaccessible, a full or partial forfeiture of the value of the object or property may be ordered on the offender, a participant or a person on whose behalf or with whose consent the offence has been committed. In addition, the forfeiture of value may be ordered on a person to whom the object or property has been conveyed, if, when receiving it, he/she knew or had justifiable reason to believe that the object or property was linked to an offence, or if he/she has received it as a gift or otherwise free of charge.</p> <p>(2) However, the forfeiture of value shall not be ordered if the person referred to in paragraph (1) shows that the object or property has probably been destroyed or consumed.</p> <p>(3) If the forfeiture of the value of the same object or property is ordered on several persons, their liability is joint and several. However, a person on whom the forfeiture of value has not been ordered in full, is liable only to the amount mentioned in the judgment.</p>	<p><i>Bez zmian.</i></p>

Section 9 — Request for forfeiture/Imposition of the forfeiture

Wersja sprzed nowelizacji ENG	Wersja znowelizowana ENG

<p>(1) Forfeiture shall be ordered on the request of a prosecutor or an official referred to in section 3 of the Act on Penal Order Procedure</p>	<p>(1) Matters relating to the imposition of forfeiture are processed in connection with the prosecution for the criminal offense in relation to which forfeiture is claimed. A case on forfeiture can also be processed separately.</p> <p>(2) A case on forfeiture may be heard and resolved even though the offender has not appeared, in compliance with Chapter 8 sections 11 and 12 of the Criminal Procedure Act. A case that applies only to the sanction of forfeiture can also be heard and resolved, if the offender has been notified of the claim on the forfeiture and is absent even though he or she has been summoned to the trial and the absence is due to the apparent desire to avoid trial. The court must then officio appoint a guardian for the offender. To the guardian applies Chapter 12 section 4a of the Code of Judicial Procedure. To the guardian fees and compensation, however, apply provisions of Chapter 2 section 10 and 11 of the Criminal Procedure Act relating to the fees and remuneration of counsel. Provisions on the appointment of a guardian for the offender due to disease, disorders of mental function or poor health or for any other similar reasons are provided in Chapter 12 section 4a of the Code of Judicial Procedure.</p> <p>(3) Forfeiture shall be ordered on the request of a prosecutor or an official referred to in section 3 of the Act on Penal Order Procedure. Also an injured party may make a request for forfeiture when prosecuting a charge on his or her own in accordance with chapter 7 of the Criminal Procedure Act.</p> <p>(4)The applicant must plead the facts on which the claim is based, as well as prove them. Applicant has not, however, the burden of proving the origin of the property referred to in section 3. Such property may be ordered forfeit unless the defendant can show that the property has its origin in other than criminal activity.</p> <p>(5) When the court orders a forfeiture shall, if necessary, issue more detailed regulations on how the forfeiture to be enforced, if the</p>
---	--

<p>(692/1993). Also an injured party may make a request for forfeiture when prosecuting a charge on his or her own in accordance with chapter 7 of the Criminal Procedure Act (689/1997).</p> <p>(2) Chapter 1, section 8b, of the Criminal Procedure Act contains provisions on the grounds on which a prosecutor may decline to make a request for forfeiture. (650/2003)</p>	<p>forfeiture applies to the data referred to in Chapter 7 section 1 of the Coercive Measures Act or if it is necessary on other special grounds.</p>
--	--

Section 10 — Adjustment of forfeiture

Wersja sprzed nowelizacji ENG	Wersja znowelizowana ENG
<p>(1) Forfeiture need not be ordered, if:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. the proceeds of crime are, or the value of the object or property is, insignificant; 2. the punishment of the offender is waived in accordance with chapter 3, section 5(3) or (4), or another corresponding provision; or 3. the forfeiture would be unreasonable in view of the nature of the offence and the object or property, the financial standing of the defendant, and the other circumstances. <p>(2) On the conditions referred to in paragraph (1), the forfeiture may be ordered on value instead of the object or property, or only a part of the object, property or value. Likewise, a partial forfeiture of the object or property and a partial forfeiture of the value may be ordered. A partial forfeiture of the proceeds of crime may also be ordered.</p>	<p><i>Bez zmian.</i></p>

Section 11 — Miscellaneous provisions

Wersja sprzed nowelizacji ENG	Wersja znowelizowana ENG
<p>(1) When the forfeiture liability of someone else</p>	<p>(1) When the forfeiture liability of someone else</p>

than the suspect or the defendant is being looked into in a pre-trial investigation or in a trial, the procedural provisions on the suspect or the defendant apply to that person in so far as appropriate.

(2) If compensation or restitution has been paid or ordered to be paid after the issue of the decision referred to in section 2(3), the forfeiture may be enforced to a correspondingly reduced amount. If the forfeiture has already been enforced, the amount may be ordered to be paid from State funds. An action to this effect shall be brought in the District Court of the plaintiff's domicile or the District Court of Helsinki within five years from the date when the judgment containing the forfeiture order became final. The State, represented by the Legal Register Centre, is the defendant in such a case.

than the suspect or the defendant is being looked into in a pre-trial investigation or in a trial, the procedural provisions on the suspect or the defendant apply to that person in so far as appropriate.

(2) If compensation or restitution has been paid or ordered to be paid after the issue of the decision referred to in section 2(6), the forfeiture may be enforced to a correspondingly reduced amount. If the forfeiture has already been enforced, the Legal Register Centre following a written request of the person concerned, decide that the corresponding amount will be paid from state funds. Notwithstanding the provisions of Privacy Act, the person concerned is entitled to receive an application for the conclusion of the Legal Register Centre for information on the implementation of a forfeiture referred to above. If there is more than one application based on the same offense, the applications shall be solved at the same time, if this does not cause the applicants undue hardship. If the imposed forfeiture is not sufficient to cover all claims for payment, payment will be made in proportion to the size of the receivables in accordance with Chapter 17 and 18 of the Bankruptcy Act (120/2004). Anyone who is dissatisfied with the Legal Register Centre's decision is entitled to pursue an action before the district court of the place where the plaintiff is domiciled or at the Helsinki District Court. The action must be brought within one month from the Legal Register Centre's decision. If there are several actions brought in response to applications based on the same offense, the claims should be examined at the district court where the first claim was brought. Other district courts shall refer the claims to the competent district court. The State, represented by the Legal Register Centre, is a defendant in this case.

(3) A person who in good faith has obtained a lien or other security right in object or property referred to in section 4 or 5 and ordered forfeit may foreclose on the same regardless of whether the underlying receivable has become

<p>(3) A person who in good faith has obtained a mortgage, a lien or a right of retention to an object or property referred to in section 4 or 5 and ordered forfeit may foreclose on the same regardless of whether the underlying receivable has become due. An action to this effect shall be brought as provided in paragraph (2). Failing this, the mortgage, lien or right of retention expires.</p>	<p>due. The action in the matter should be brought before the district court of the place where the plaintiff is domiciled or at the Helsinki District Court within five years from the date of on which the judgment ordering forfeiture became final. Failing this, the security right expires.</p>
--	---

HISZPANIA

V. Przepisy

art. 127 w wersji sprzed nowelizacji (ENG) (wersja dostępna w raporcie Eurojust oraz w bazie legislationline)	art. 127 w wersji sprzed nowelizacji - tłumaczenie PL
<p>1. All penalties imposed for a malicious felony or misdemeanour shall lead to loss of the assets obtained therefrom and of the goods, means or instruments with which they were prepared or executed, as well as the gains obtained from the felony or misdemeanour, whatever the transformations these may have undergone. All shall be seized, unless they belong to a third party in good faith who is not responsible for the felony, who has acquired them legally.</p> <p>The Judge or Court of Law shall extend the seizure of assets, goods, instruments and gains for criminal activities committed within the setting of a criminal or terrorist organization or group, or for an offence of terrorism. For these purposes, the property of each and every one of the persons found guilty of felonies committed within the criminal or terrorist organisation or group or for an offence of terrorism that is disproportionate in relation to the revenue lawfully obtained by each one of those persons shall be deemed to have been obtained by the criminal activity.</p> <p>2. In cases in which the Law foresees imposing a sentence of imprisonment exceeding one year for committing an imprudent felony, the Judge or Court of Law may order the loss of the assets obtained thereby and of the assets, means or instruments with which this has been prepared or executed, as well as the gains from the offence, whatever transformations</p>	<p>1. Wszystkie kary nakładane za popełnienie umyślnych [złośliwych] zbrodni lub występków powinny prowadzić do przepadku przedmiotów z nich otrzymanych oraz przedmiotów, środków lub narzędzi, za pomocą których je przygotowano lub popełniono, a także korzyści (dochodów)uzyskanych ze zbrodni lub występku, bez względu na przekształcenia, jakimi mogły być one poddane. Wszystko to powinno zostać poddane zabezpieczeniu , chyba że stanowi własność osoby trzeciej w dobrej wierze, która nie jest odpowiedzialna za popełnienie przestępstwa i która nabyła je legalnie.</p> <p>Sędzia lub Sąd rozszerzy zabezpieczenie aktywów, przedmiotów, narzędzi oraz korzyści związanych z działaniami przestępczymi popełnianymi w ramach organizacji lub grupy przestępczej lub terrorystycznej, albo za przestępstwo terroryzmu. Do tych celów własność każdej z osób uznanych winnymi zbrodni popełnionych w ramach organizacji lub grupy przestępczej lub terrorystycznej albo przestępstwa terroryzmu, która jest nieproporcjonalna w stosunku do dochodów legalnie uzyskanych przez każdą z tych osób, uważa się za uzyskaną w wyniku działalności przestępczej.</p> <p>2. W przypadkach, w których ustawa przewiduje nałożenie kary pozbawienia wolności przekraczającej jeden rok za popełnienie nieumyślnego [lekkomyślnego] przestępstwa Sędzia lub Sąd może orzec przepadek przedmiotów uzyskanych z przestępstwa oraz przedmiotów, środków lub narzędzi za pomocą których je przygotowano lub popełniono, a także korzyści (dochodów) uzyskanych z przestępstwa, bez względu na przekształcenia, jakimi mogły być one poddane.</p>

<p>they may have undergone.</p> <p>3. If, for any circumstance, it were not possible to seize the assets stated in the preceding Sections of this Article, seizure of other assets for an equivalent value pertaining to those criminally accountable for the act shall be seized.</p> <p>4. The Judge or Court of Law may order the seizure foreseen in the preceding Sections of this Article even when no punishment is imposed on any person due exemption from criminal accountability or due to the statute of limitations, in the latter case, as long as the unlawful status of the assets is proven.</p> <p>5. The assets seized shall be sold, if of lawful trade, applying the sums obtained to covering the civil liabilities of the convict if the Law does not foresee otherwise and, if not of lawful trade, they shall be applied to the use provided by the laws and, failing that, shall be destroyed.</p>	<p>3. Jeżeli z jakichkolwiek powodów, nie jest możliwe zajęcie aktywów wymienionych w poprzedzających ustępach tego artykułu, zajęciu powinny podlegać inne aktywa odpowiadające wartością aktywom, których dotyczy odpowiedzialność karna.</p> <p>4. Sędzia lub Sąd może orzec zajęcie przewidziane w poprzednich ustępach niniejszego artykułu nawet w razie nieorzeczenia kary wobec jakiegokolwiek osoby z powodu wyłączenia jej odpowiedzialności karnej lub z powodu przedawnienia, w tym ostatnim przypadku, o ile bezprawny status aktywów jest udowodniony.</p> <p>5. Zajęte aktywa powinny być sprzedane, jeśli nadają się do legalnego handlu, z przeznaczeniem uzyskanych kwot na pokrycie zobowiązań cywilnych skazanego, o ile ustawa nie przewiduje inaczej, a jeśli nie nadają się do legalnego handlu, powinny być wykorzystane w sposób przewidziany przepisami prawa, a jeżeli jest to niemożliwe, powinny zostać zniszczone.</p>
--	--

Nowelizacja przepisów Kodeksu Karnego na mocy ustawy z 30 marca 2015 r. – Ley Orgánica 1/2015, de 30 de marzo, por la que se modifica la Ley Orgánica 10/1995, de 23 de noviembre, del Código Penal

art. 127 wersja oryginalna	art. 127 tłumaczenie PL
<p>1. Toda pena que se imponga por un delito doloso llevará consigo la pérdida de los efectos que de él provengan y de los bienes, medios o instrumentos con que se haya preparado o ejecutado, así como de las ganancias provenientes del delito, cualesquiera que sean las transformaciones que hubieren podido experimentar.</p> <p>2. En los casos en que la ley prevea la imposición de una pena privativa de libertad superior a un año por la comisión de un delito imprudente, el juez o tribunal podrá acordar la pérdida de los efectos que</p>	<p>1. Wszystkie kary nakładane za popełnienie umyślnych przestępstw powinny prowadzić do przepadku pożytków pochodzących z przestępstwa oraz przedmiotów, środków lub narzędzi, za pomocą których przestępstwa przygotowano lub popełniono, a także korzyści (dochodów) uzyskanych z przestępstwa, bez względu na przekształcenia, jakimi mogły być one poddane.</p> <p>2. W przypadkach, w których ustawa przewiduje nałożenie kary pozbawienia wolności przekraczającej jeden rok za popełnienie nieumyślnego przestępstwa</p>

<p>provengan del mismo y de los bienes, medios o instrumentos con que se haya preparado o ejecutado, así como de las ganancias provenientes del delito, cualesquiera que sean las transformaciones que hubieran podido experimentar.</p> <p>3. Si por cualquier circunstancia no fuera posible el decomiso de los bienes señalados en los apartados anteriores de este artículo, se acordará el decomiso de otros bienes por una cantidad que corresponda al valor económico de los mismos, y al de las ganancias que se hubieran obtenido de ellos. De igual modo se procederá cuando se acuerde el decomiso de bienes, efectos o ganancias determinados, pero su valor sea inferior al que tenían en el momento de su adquisición.</p>	<p>Sędzia lub Sąd może orzec przepadek przedmiotów pochodzących z przestępstwa oraz przedmiotów, środków lub narzędzi, za pomocą których je przygotowano lub popełniono, a także korzyści (dochodów) uzyskanych z przestępstwa, bez względu na przekształcenia, jakimi mogły być one poddane.</p> <p>3. Jeżeli z jakichkolwiek powodów, nie jest możliwa konfiskata aktywów wymienionych w poprzedzających ustępach tego artykułu, konfiskacie powinny podlegać inne aktywa o wartości równoważnej wartości ekonomicznej aktywów, których dotyczy odpowiedzialność karna oraz wartości korzyści (dochodów,) które mogłyby zostać z nich uzyskane. Podobnie należy postępować, gdy konfiskata mienia, przedmiotów pochodzących z przestępstwa lub korzyści (dochodów) jest orzeczona, ale ich wartość jest mniejsza niż w chwili nabycia.</p>
--	--

art. 127 bis wersja oryginalna	Art. 127 bis tłumaczenie PL
<p>1. El juez o tribunal ordenará también el decomiso de los bienes, efectos y ganancias pertenecientes a una persona condenada por alguno de los siguientes delitos cuando resuelva, a partir de indicios objetivos fundados, que los bienes o efectos provienen de una actividad delictiva, y no se acredite su origen lícito:</p> <p>a) Delitos de trata de seres humanos. b) Delitos relativos a la prostitución y a la explotación sexual y corrupción de menores y delitos de abusos y agresiones sexuales a menores de dieciséis años.</p> <p>c) Delitos informáticos de los apartados 2 y 3 del artículo 197 y artículo 264. d) Delitos contra el patrimonio y contra el orden socioeconómico en los supuestos de continuidad delictiva y reincidencia. e) Delitos relativos a las insolvencias punibles.</p> <p>f) Delitos contra la propiedad intelectual o industrial. g) Delitos de corrupción en los negocios. h) Delitos de receptación del apartado 2 del artículo 298.</p>	<p>1. Sędzia lub Sąd orzeka również przepadek mienia, pożytków i (korzyści) dochodów, należących do osoby skazanej za którekolwiek z następujących przestępstw, jeżeli stwierdzi, w oparciu o obiektywne podstawy, że mienie lub dochody wynikają z działalności przestępczej, a ich legalne pochodzenie nie zostało udowodnione:</p> <p>a) Przestępstw handlu ludźmi.</p> <p>b) Przestępstw związanych z prostytutką i wykorzystywaniem seksualnym oraz korupcją nieletnich oraz przestępstw wykorzystywania seksualnego i agresji seksualnej wobec nieletnich poniżej szesnastego roku życia.</p> <p>c) Cyberprzestępstw określonych w ustępach 2 i 3 artykułu 197 i artykułu 264.</p> <p>d) Przestępstw przeciwko mieniu oraz przeciwko porządkowi społeczno-gospodarczego</p>

<p>i) Delitos de blanqueo de capitales. j) Delitos contra la Hacienda pública y la Seguridad Social. k) Delitos contra los derechos de los trabajadores de los artículos 311 a 313. l) Delitos contra los derechos de los ciudadanos extranjeros. m) Delitos contra la salud pública de los artículos 368 a 373. n) Delitos de falsificación de moneda. o) Delitos de cohecho. p) Delitos de malversación. q) Delitos de terrorismo. r) Delitos cometidos en el seno de una organización o grupo criminal.</p> <p>2. A los efectos de lo previsto en el apartado 1 de este artículo, se valorarán, especialmente, entre otros, los siguientes indicios:</p> <p>1.º La desproporción entre el valor de los bienes y efectos de que se trate y los ingresos de origen lícito de la persona condenada.</p> <p>2.º La ocultación de la titularidad o de cualquier poder de disposición sobre los bienes o efectos mediante la utilización de personas físicas o jurídicas o entes sin personalidad jurídica interpuestos, o paraísos fiscales o territorios de nula tributación que oculten o dificulten la determinación de la verdadera titularidad de los bienes.</p> <p>3.º La transferencia de los bienes o efectos mediante operaciones que dificulten o impidan su localización o destino y que carezcan de una justificación legal o económica válida.</p> <p>3. En estos supuestos será también aplicable lo dispuesto en el apartado 3 del artículo anterior.</p> <p>4. Si posteriormente el condenado lo fuera por hechos delictivos similares cometidos con anterioridad, el juez o tribunal valorará el alcance del decomiso anterior acordado al resolver sobre el decomiso en el nuevo procedimiento.</p> <p>5. El decomiso a que se refiere este artículo no será acordado cuando las actividades delictivas</p>	<p>populados en condiciones de continuidad y recidiva.</p> <p>e) Préstupstwow dotyczacych karalnej niewypłacalności. f) Préstupstwow przeciwko własności intelektualnej. g) Préstupstwow korupcji w biznesie. h) Préstupstwow zaboru określonych w ustępie 2 artykułu 298. i) Préstupstwow prania pieniędzy. j) Préstupstwow przeciwko finansom publicznym i systemowi ubezpieczeń społecznych. k) Préstupstwow przeciwko prawom pracowników określonych w artykułach 311-313. l) Préstupstwow przeciwko prawom cudzoziemców. m) Préstupstwow przeciwko zdrowiu publicznemu określonych w artykułach 368-373. n) Préstupstwow fałszowania pieniędzy. o) Préstupstwow łapownictwa. p) Préstupstwow defraudacji. q) Préstupstwow terroryzmu. r) Préstupstwow popełnionych w ramach organizacji lub grupy przestępczej.</p> <p>2. Dla celów zastosowania postanowień ustępu 1 niniejszego artykułu, należy uwzględnić, między innymi, następujące okoliczności:</p> <p>1.º Dysproporcję pomiędzy wartością mienia oraz przedmiotów, których dotyczy postępowanie a wartością dochodów legalnie uzyskiwanych przez skazanego.</p>
---	--

<p>de las que provengan los bienes o efectos hubieran prescrito o hubieran sido ya objeto de un proceso penal resuelto por sentencia absolutoria o resolución de sobreseimiento con efectos de cosa juzgada.</p>	<p>2.º Ukrywanie praw własności lub praw do rozporządzania mieniem lub przychodami za pomocą osób fizycznych lub prawnych lub jednostek nieposiadających osobowości prawnej, albo rajów podatkowych lub terytoriów bez podatków, które ukrywają lub utrudniają ustalenie rzeczywistej własności mienia.</p> <p>3.º Przekazanie mienia i przedmiotów pochodzących z przestępstwa w drodze czynności, które utrudniają lub zapobiegają ustaleniu ich lokalizacji lub przeznaczenia, przy braku uzasadnienia prawnego lub gospodarczego podjęcia tych czynności.</p> <p>3. W określonych powyżej przypadkach stosuje się również postanowienia ustępu 3 poprzedzającego artykułu.</p> <p>4. Jeżeli skazany dopuścił się uprzednio przestępstw podobnych, za które został następnie skazany, Sędzia lub Sąd weźmie pod uwagę zakres poprzednio orzeczonego przypadku przy orzekaniu przypadku w nowym postępowaniu.</p> <p>5. Przepadek, o którym mowa w niniejszym artykule nie może być orzeczony, jeżeli działania przestępcze związane z pochodzeniem mienia lub przychodów są objęte przedawnieniem lub były już przedmiotem postępowania karnego zakończonego wyrokiem uniewinniającym lub postanowieniem o umorzeniu postępowania z efektem powagi rzeczy osądzonej</p>
--	--

art. 127 ter wersja oryginalna	art. 127 ter tłumaczenie PL
<p>1. El juez o tribunal podrá acordar el decomiso previsto en los artículos anteriores aunque no medie sentencia de condena, cuando la situación patrimonial ilícita quede acreditada en un proceso contradictorio y se trate de alguno de los siguientes supuestos: a) Que el sujeto haya fallecido o sufra una</p>	<p>1. Sędzia lub Sąd może orzec przepadek przewidziany w artykułach poprzedzających, nawet jeśli nie wydano wyroku skazującego, gdy nielegalny status mienia został przypisany w kontradiktoryjnym procesie i zachodzi jeden z następujących przypadków:</p>

<p>enfermedad crónica que impida su enjuiciamiento y exista el riesgo de que puedan prescribir los hechos,</p> <p>b) se encuentre en rebeldía y ello impida que los hechos puedan ser enjuiciados dentro de un plazo razonable, o</p> <p>c) no se le imponga pena por estar exento de responsabilidad criminal o por haberse ésta extinguido.</p> <p>2. El decomiso al que se refiere este artículo solamente podrá dirigirse contra quien haya sido formalmente acusado o contra el imputado con relación al que existan indicios racionales de criminalidad cuando las situaciones a que se refiere el apartado anterior hubieran impedido la continuación del procedimiento penal.</p>	<p>a) Podmiot postępowania zmarł lub cierpi na przewlekłą chorobę, która uniemożliwia jego osądzenie i istnieje ryzyko przedawnienia,</p> <p>b) Podmiot postępowania jest nieobecny (nie bierze udziału w postępowaniu), co uniemożliwia wydanie wyroku w rozsądnym terminie, albo</p> <p>c) Podmiot postępowania nie będzie podlegał karze z powodu wyłączenia jego odpowiedzialności karnej lub wydania postanowienia o umorzeniu postępowania</p> <p>2. Przepadek, o którym mowa w niniejszym artykule, może być skierowany tylko przeciwko osobie, która została formalnie postawiona w stan oskarżenia lub w odniesieniu do której istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, jeżeli sytuacje określone w poprzedzającym ustępie uniemożliwiłyby kontynuowanie postępowania karnego.</p>
---	---

art. 127 quater wersja oryginalna	art. 127 quater tłumaczenie PL
<p>1. Los jueces y tribunales podrán acordar también el decomiso de los bienes, efectos y ganancias a que se refieren los artículos anteriores que hayan sido transferidos a terceras personas, o de un valor equivalente a los mismos, en los siguientes casos:</p> <p>a) En el caso de los efectos y ganancias, cuando los hubieran adquirido con conocimiento de que proceden de una actividad ilícita o cuando una persona diligente habría tenido motivos para sospechar, en las circunstancias del caso, de su origen ilícito.</p> <p>b) En el caso de otros bienes, cuando los hubieran adquirido con conocimiento de que de este modo se dificultaba su decomiso o cuando una persona diligente habría tenido motivos para sospechar, en las circunstancias del caso, que de ese modo se dificultaba su decomiso.</p> <p>2. Se presumirá, salvo prueba en contrario, que el tercero ha conocido o ha tenido motivos para</p>	<p>1. Sędziowie lub sądy mogą również orzec przepadek mienia, pożytków i korzyści (dochodów) pochodzących z przestępstwa, o których mowa we wcześniejszych artykułach, które zostały przeniesione na rzecz osób trzecich lub ich równowartości w następujących sytuacjach:</p> <p>a) W przypadku pożytków i dochodów pochodzących z przestępstwa, jeżeli osoby te nabyły wiedzę, że pochodzą one z nielegalnej działalności lub jeżeli sumienna (staranna) osoba miałaby powód do przypuszczenia (podejrzenia), na podstawie okoliczności danej sprawy, że mają nielegalne pochodzenie.</p> <p>b) W przypadku innych przedmiotów, jeżeli osoby te nabyły wiedzę, że utrudni to wykonanie przepadku lub gdy sumienna (staranna) osoba miałaby powód do przypuszczenia, na podstawie</p>

<p>sospechar que se trataba de bienes procedentes de una actividad ilícita o que eran transferidos para evitar su decomiso, cuando los bienes o efectos le hubieran sido transferidos a título gratuito o por un precio inferior al real de mercado.</p>	<p>okoliczności danej sprawy, że utrudni to wykonanie przypadku.</p> <p>2. W braku dowodów przeciwnych należy przyjąć, że osoba trzecia nabyła wiedzę lub miała podstawy do przypuszczenia, że mienie pochodzi z nielegalnego źródła albo że zostało przekazane w celu uniknięcia przypadku, jeżeli mienie lub dochody zostały przekazane nieodpłatnie lub za cenę poniżej ich wartości rynkowej.</p>
--	---

<p>art. 127 quinquies wersja oryginalna</p>	<p>art. 127 quinquies tłumaczenie PL</p>
<p>1. Los jueces y tribunales podrán acordar también el decomiso de bienes, efectos y ganancias provenientes de la actividad delictiva previa del condenado, cuando se cumplan, cumulativamente, los siguientes requisitos:</p> <p>a) Que el sujeto sea o haya sido condenado por alguno de los delitos a que se refiere el artículo 127 bis.1 del Código Penal.</p> <p>b) Que el delito se haya cometido en el contexto de una actividad delictiva previa continuada.</p> <p>c) Que existan indicios fundados de que una parte relevante del patrimonio del penado procede de una actividad delictiva previa.</p> <p>Son indicios relevantes:</p> <p>1.º La desproporción entre el valor de los bienes y efectos de que se trate y los ingresos de origen lícito de la persona condenada.</p> <p>2.º La ocultación de la titularidad o de cualquier poder de disposición sobre los bienes o efectos mediante la utilización de personas físicas o jurídicas o entes sin personalidad jurídica interpuestos, o paraísos fiscales o territorios de nula tributación que oculten o dificulten la determinación de la verdadera titularidad de los bienes.</p> <p>3.º La transferencia de los bienes o efectos mediante operaciones que dificulten o impidan su localización o destino y que carezcan de una justificación legal o económica válida.</p>	<p>1. Sędziowie i sądy mogą również orzec przypadek mienia, pożytków i (korzyści) dochodów pochodzących z wcześniejszej działalności przestępczej sprawcy, jeżeli następujące warunki są łącznie spełnione:</p> <p>a) Podmiot postępowania jest lub został skazany za jedno z przestępstw określonych w art. 127bis ustęp 1 Kodeksu Karnego.</p> <p>b) Przestępstwo zostało popełnione w ramach kontynuacji wcześniejszej działalności przestępczej.</p> <p>c) Istnieją podstawy do stwierdzenia, że znaczna część majątku skazanego pochodzi z wcześniejszej działalności przestępczej.</p> <p>Istotnymi wskazaniem są:</p> <p>1.º Dysproporcja pomiędzy wartością mienia oraz przedmiotów, których dotyczy postępowanie a wartością dochodów legalnie uzyskiwanych przez skazanego.</p> <p>2.º Ukrywanie praw własności lub praw do rozporządzania mieniem lub przychodami za pomocą osób fizycznych lub prawnych lub jednostek nieposiadających osobowości prawnej, albo rajów podatkowych lub terytoriów bez podatków, które ukrywają lub utrudniają ustalenie rzeczywistej własności mienia.</p> <p>3.º Przekazanie mienia i przedmiotów pochodzących z przestępstwa w drodze</p>

<p>Lo dispuesto en el párrafo anterior solamente será de aplicación cuando consten indicios fundados de que el sujeto ha obtenido, a partir de su actividad delictiva, un beneficio superior a 6.000 euros.</p> <p>2. A los efectos del apartado anterior, se entenderá que el delito se ha cometido en el contexto de una actividad delictiva continuada siempre que:</p> <p>a) El sujeto sea condenado o haya sido condenado en el mismo procedimiento por tres o más delitos de los que se haya derivado la obtención de un beneficio económico directo o indirecto, o por un delito continuado que incluya, al menos, tres infracciones penales de las que haya derivado un beneficio económico directo o indirecto.</p> <p>b) O en el período de seis años anterior al momento en que se inició el procedimiento en el que ha sido condenado por alguno de los delitos a que se refiere el artículo 127 bis del Código Penal, hubiera sido condenado por dos o más delitos de los que hubiera derivado la obtención de un beneficio económico, o por un delito continuado que incluya, al menos, dos infracciones penales de las que ha derivado la obtención de un beneficio económico.</p>	<p>czynności, które utrudniają lub zapobiegają ustaleniu ich lokalizacji lub przeznaczenia, przy braku uzasadnienia prawnego lub gospodarczego podjęcia tych czynności.</p> <p>Postanowienia akapitu poprzedzającego stosuje się tylko wtedy, gdy istnieją podstawy do stwierdzenia, że podmiot postępowania uzyskał z działalności przestępczej korzyść przekraczającą 6000 euro.</p> <p>2. Do celów ustępu poprzedzającego należy rozumieć, że przestępstwo zostało popełnione w ramach kontynuowanej działalności karnej zawsze wówczas, gdy:</p> <p>a) Podmiot postępowania zostanie skazany lub został skazany w tym samym postępowaniu za trzy lub więcej przestępstw, związanych z uzyskaniem bezpośredniej lub pośredniej korzyści majątkowej, albo za przestępstwo o charakterze ciągłym, zawierające w sobie co najmniej trzy przestępstwa związane z uzyskaniem bezpośredniej lub pośredniej korzyści majątkowej.</p> <p>b) Albo w okresie sześciu lat poprzedzających moment wszczęcia postępowania, w wyniku którego został skazany za którekolwiek z przestępstw określonych w art. 127bis Kodeksu Karnego, został skazany za dwa lub więcej przestępstw związanych z uzyskaniem korzyści majątkowej, albo za przestępstwo o charakterze ciągłym, zawierające w sobie co najmniej dwa przestępstwa związane z uzyskaniem korzyści majątkowej.</p>
---	---

art. 127 sexies wersja oryginalna	art. 127 sexies tłumaczenie PL
<p>A los efectos de lo previsto en el artículo anterior serán de aplicación las siguientes presunciones:</p> <p>1.º Se presumirá que todos los bienes adquiridos por el condenado dentro del período de tiempo que se inicia seis años antes de la fecha de apertura del procedimiento penal, proceden de su actividad delictiva.</p> <p>A estos efectos, se entiende que los bienes han sido adquiridos en la fecha más temprana en la que conste que el sujeto ha dispuesto de ellos.</p>	<p>Dla celów przepisów określonych w poprzedzającym artykule stosuje się następujące założenia:</p> <p>1.º Domniemywa się, że wszelkie mienie nabyte przez skazanego w okresie, który rozpoczyna się na sześć lat przed dniem wszczęcia postępowania karnego, pochodzi z działalności przestępczej.</p>

<p>2.º Se presumirá que todos los gastos realizados por el penado durante el período de tiempo a que se refiere el párrafo primero del número anterior, se pagaron con fondos procedentes de su actividad delictiva.</p> <p>3.º Se presumirá que todos los bienes a que se refiere el número 1 fueron adquiridos libres de cargas.</p> <p>El juez o tribunal podrá acordar que las anteriores presunciones no sean aplicadas con relación a determinados bienes, efectos o ganancias, cuando, en las circunstancias concretas del caso, se revelen incorrectas o desproporcionadas.</p>	<p>W tym celu, należy rozumieć, że mienie zostało nabyte w najbliższej możliwej dacie wcześniejszej od daty, w której stwierdzono, że podmiot postępowania wyzbył mienia.</p> <p>2.º Domniemywa się, że wszystkie wydatki poniesione przez skazanego w okresie, o którym mowa w akapicie pierwszym poprzedzającego numeru, zostały pokryte ze środków pochodzących z działalności przestępczej.</p> <p>3.º Domniemywa się, że wszelkie mienie, określone w postanowieniu numeru 1 zostało nabyte wolne od obciążeń.</p> <p>Sędzia lub Sąd może zdecydować, że powyższe założenia nie mają stosowania w odniesieniu do określonych przedmiotów, pożytków lub dochodów, gdy w konkretnych okolicznościach okażą się one niewłaściwe lub nieproporcjonalne.</p>
---	--

art. 127 septies wersja oryginalna	art. 127 septies tłumaczenie PL
<p>Si la ejecución del decomiso no hubiera podido llevarse a cabo, en todo o en parte, a causa de la naturaleza o situación de los bienes, efectos o ganancias de que se trate, o por cualquier otra circunstancia, el juez o tribunal podrá, mediante auto, acordar el decomiso de otros bienes, incluso de origen lícito, que pertenezcan a los criminalmente responsables del hecho por un valor equivalente al de la parte no ejecutada del decomiso inicialmente acordado.</p> <p>De igual modo se procederá, cuando se acuerde el decomiso de bienes, efectos o ganancias determinados, pero su valor sea inferior al que tenían en el momento de su adquisición.</p>	<p>Jeżeli wykonanie przepadku nie zostało wykonane, w całości lub w części, ze względu na charakter lub lokalizację mienia, pożytków lub dochodów, których dotyczy postępowanie, albo ze względu na jakiegokolwiek inne okoliczności, sędzia lub sąd może, postanowieniem, orzec przepadek innych aktywów, w tym legalnego pochodzenia, należących do ponoszącego odpowiedzialność karną do równowartości niezrealizowanej części pierwotnie ustalonego przepadku.</p> <p>Tak samo należy postępować, gdy przepadek zostanie wykonany, ale wartość podlegającego przepadkowi mienia, pożytków lub dochodów jest mniejsza niż w chwili nabycia.</p>

art. 127 octies wersja oryginalna	art. 127 octies tłumaczenie PL
<p>1. A fin de garantizar la efectividad del decomiso, los bienes, medios, instrumentos y ganancias podrán ser aprehendidos o embargados y puestos en depósito por la autoridad judicial desde el momento de las primeras diligencias.</p> <p>2. Corresponderá al juez o tribunal resolver, conforme a lo dispuesto en la Ley de Enjuiciamiento Criminal, sobre la realización anticipada o utilización provisional de los bienes y efectos intervenidos.</p> <p>3. Los bienes, instrumentos y ganancias decomisados por resolución firme, salvo que deban ser destinados al pago de indemnizaciones a las víctimas, serán adjudicados al Estado, que les dará el destino que se disponga legal o reglamentariamente.</p>	<p>1. W celu zapewnienia skutecznego przepadku mienie, środki, instrumenty i dochody mogą zostać zatrzymane lub zajęte oraz zdeponowane przez organ sądowy od czasu podjęcia pierwszych formalnych czynności postępowania przygotowawczego.</p> <p>2. Do decyzji sędziego lub sądu należy rozstrzygnięcie, zgodnie z przepisami ustawy o postępowaniu karnym, o wcześniejszym zakończeniu zajęcia lub rozpoczęciu tymczasowego wykorzystywania zajętego mienia oraz pożytków.</p> <p>3. Mienie, instrumenty i dochody podlegające przepadkowi na podstawie prawomocnego postanowienia, o ile nie mają one zostać użyte do zapłaty odszkodowania dla ofiar, przynajmniej się Państwu, które decyduje o ich przeznaczeniu w sposób przewidziany przepisami prawa.</p>

Nowelizacja przepisów Kodeksu Postępowania Karnego na mocy ustawy z 5 października 2015 r. – Ley 41/2015, de 5 de octubre, de modificación de la Ley de Enjuiciamiento Criminal para la agilización de la justicia penal y el fortalecimiento de las garantías procesales.

Na mocy tej ustawy do Kodeksu Postępowania karnego dodano Tytuł III ter zawierający 2 rozdziały:

- 1/ Udział w procesie osób trzecich poszkodowanych zajęciem mienia
- 2/ Postępowanie w sprawie przepadku autonomicznego (przepadek bez wyroku skazującego)

TÍTULO III ter

De la intervención de terceros afectados por el decomiso y del procedimiento de decomiso autónomo

CAPITULO I / ROZDZIAŁ I

De la intervención en el proceso penal de los terceros que puedan resultar afectados por el decomiso	Udział w procesie osób trzecich poszkodowanych przepadkiem mienia
<p>Artículo 803 ter a. Resolución judicial de llamada al proceso.</p> <p>1. El juez o tribunal acordará, de oficio o a instancia de parte, la intervención en el proceso penal de aquellas personas que puedan resultar afectadas por el decomiso cuando consten hechos de los que pueda</p>	<p>Atykuł 803 ter a. Decyzja sądu w sprawie przyłączenia osób trzecich do postępowania.</p> <p>1. Sędzia lub sąd, z urzędu lub na wniosek, wyrazi zgodę na udział w postępowaniu karnym osób, które</p>

<p>derivarse razonablemente:</p> <p>a) que el bien cuyo decomiso se solicita pertenece a un tercero distinto del investigado o encausado, o</p> <p>b) que existen terceros titulares de derechos sobre el bien cuyo decomiso se solicita que podrían verse afectados por el mismo.</p> <p>2. Se podrá prescindir de la intervención de los terceros afectados en el procedimiento cuando:</p> <p>a) no se haya podido identificar o localizar al posible titular de los derechos sobre el bien cuyo decomiso se solicita, o</p> <p>b) existan hechos de los que pueda derivarse que la información en que se funda la pretensión de intervención en el procedimiento no es cierta, o que los supuestos titulares de los bienes cuyo decomiso se solicita son personas interpuestas vinculadas al investigado o encausado o que actúan en connivencia con él.</p> <p>3. Contra la resolución por la que el juez declare improcedente la intervención del tercero en el procedimiento podrá interponerse recurso de apelación.</p> <p>4. Si el afectado por el decomiso hubiera manifestado al juez o tribunal que no se opone al decomiso, no se acordará su intervención en el procedimiento o se pondrá fin a la que ya hubiera sido acordada.</p> <p>5. En el caso de que se acordare recibir declaración del afectado por el decomiso, se le instruirá del contenido del artículo 416.</p> <p>Artículo 803 ter b. Especialidades de la intervención y citación a juicio del tercero afectado.</p> <p>1. La persona que pueda resultar afectada por el decomiso podrá participar en el proceso penal desde que se hubiera acordado su intervención, aunque esta participación vendrá limitada a los aspectos que afecten directamente a sus bienes, derechos o situación jurídica y no se podrá extender a las cuestiones relacionadas con la responsabilidad penal del encausado.</p> <p>2. Para la intervención del tercero afectado por el decomiso será preceptiva la asistencia letrada.</p> <p>3. El afectado por el decomiso será citado al juicio de conformidad con lo dispuesto en esta ley. En la</p>	<p>podrán ser derivadas de la intervención de los terceros afectados en el procedimiento cuando:</p> <p>a) se haya podido identificar o localizar al posible titular de los derechos sobre el bien cuyo decomiso se solicita, o</p> <p>b) existan hechos de los que pueda derivarse que la información en que se funda la pretensión de intervención en el procedimiento no es cierta, o que los supuestos titulares de los bienes cuyo decomiso se solicita son personas interpuestas vinculadas al investigado o encausado o que actúan en connivencia con él.</p> <p>3. Contra la resolución por la que el juez declare improcedente la intervención del tercero en el procedimiento podrá interponerse recurso de apelación.</p> <p>4. Si el afectado por el decomiso hubiera manifestado al juez o tribunal que no se opone al decomiso, no se acordará su intervención en el procedimiento o se pondrá fin a la que ya hubiera sido acordada.</p> <p>5. En el caso de que se acordare recibir declaración del afectado por el decomiso, se le instruirá del contenido del artículo 416.</p> <p>Artículo 803 ter b. Especialidades de la intervención y citación a juicio del tercero afectado.</p> <p>1. La persona que pueda resultar afectada por el decomiso podrá participar en el proceso penal desde que se hubiera acordado su intervención, aunque esta participación vendrá limitada a los aspectos que afecten directamente a sus bienes, derechos o situación jurídica y no se podrá extender a las cuestiones relacionadas con la responsabilidad penal del encausado.</p> <p>2. Para la intervención del tercero afectado por el decomiso será preceptiva la asistencia letrada.</p> <p>3. El afectado por el decomiso será citado al juicio de conformidad con lo dispuesto en esta ley. En la</p>
---	---

citación se indicará que el juicio podrá ser celebrado en su ausencia y que en el mismo podrá resolverse, en todo caso, sobre el decomiso solicitado.

El afectado por el decomiso podrá actuar en el juicio por medio de su representación legal, sin que sea necesaria su presencia física en el mismo.

4. La incomparecencia del afectado por el decomiso no impedirá la continuación del juicio.

Artículo 803 ter c. Notificación e impugnación de la sentencia.

La sentencia en la que se acuerde el decomiso será notificada a la persona afectada por el mismo aunque no hubiera comparecido en el proceso, sin perjuicio de lo dispuesto en el apartado 2 del artículo 803 ter a. La persona afectada podrá interponer contra la sentencia los recursos previstos en esta ley, aunque deberá circunscribir su recurso a los pronunciamientos que afecten directamente a sus bienes, derechos o situación jurídica, y no podrá extenderlo a las cuestiones relacionadas con la responsabilidad penal del encausado.

Artículo 803 ter d. Incomparecencia del tercero afectado por el decomiso.

1. La incomparecencia del tercero afectado por el decomiso que fue citado de conformidad con lo dispuesto en esta ley tendrá como efecto su declaración en rebeldía. La rebeldía del tercero afectado se regirá por las normas establecidas por la Ley de Enjuiciamiento Civil respecto al demandado rebelde, incluidas las previstas para las notificaciones, los recursos frente a la sentencia y la rescisión de la sentencia firme a instancia del rebelde, si bien, en caso de rescisión de la sentencia, la misma se limitará a los pronunciamientos que afecten directamente al tercero en sus bienes, derechos o situación jurídica. En tal caso, se remitirá certificación al tribunal que hubiera dictado sentencia en primera instancia, si es distinto al que hubiera dictado la sentencia rescindente y, a continuación, se seguirán las reglas siguientes:

a) Se otorgará al tercero un plazo de diez días para presentar escrito de contestación a la demanda de decomiso, con proposición de prueba, en relación con los hechos relevantes para el pronunciamiento que le afecte.

2. W odniesieniu do udziału w postępowaniu osoby trzeciej, która może zostać poszkodowana przypadkiem, pomoc prawna jest obowiązkowa.

3. Osoba, która może zostać poszkodowana przypadkiem mienia zostanie wezwana do sądu zgodnie z przepisami niniejszej ustawy. Wezwanie powinno wskazywać, że rozprawa może odbyć się pod jej nieobecność i że wniosek w zakresie przypadku mienia może zostać rozstrzygnięty w każdym przypadku.

Osoba, która może zostać poszkodowana przypadkiem mienia może działać przez pełnomocnika, bez obowiązku osobistego stawiennictwa na rozprawie.

4. Niestawiennictwo osoby, która może zostać poszkodowana przypadkiem nie uniemożliwia kontynuowania postępowania.

Artykuł 803 ter c. Podanie do wiadomości i odwołanie od wyroku.

Wyrok w którym orzeczono przypadek zostanie podany do wiadomości osoby trzeciej poszkodowanej przypadkiem, nawet jeśli nie brała udziału w postępowaniu, bez uszczerbku dla ustępu 2 artykułu 803 ter a. Osoba poszkodowana może skorzystać ze środka zaskarżenia wyroku przewidzianego w niniejszej ustawie, ale musi on być ograniczony do kwestii bezpośrednio wpływających na jej własność, prawa oraz sytuację prawną i nie może być rozszerzony na kwestie związane z odpowiedzialnością karną oskarżonego.

Artykuł 803 ter d. Niestawiennictwo osób trzecich poszkodowanych przypadkiem.

1. Niestawiennictwo osoby trzeciej poszkodowanej przypadkiem traktuje się zgodnie z przepisami niniejszej ustawy jako mające skutek jej oświadczenia o nie braniu udziału w postępowaniu. Nie branie udziału w postępowaniu osoby trzeciej podlega przepisom określonym w kodeksie postępowania cywilnego w odniesieniu do pozwanego niebiorącego udziału w postępowaniu, w tym dotyczącym zawiadomień, odwołań od wyroku i rewizji

<p>b) Presentado el escrito en plazo, el órgano jurisdiccional resolverá sobre la admisibilidad de prueba mediante auto y, con arreglo a las normas generales, se señalará fecha para la vista, cuyo objeto se ceñirá al enjuiciamiento de la acción civil planteada contra el tercero o de la afección de sus bienes, derechos o situación jurídica por la acción penal.</p> <p>c) Frente a la sentencia se podrán interponer los recursos previstos en esta ley. Si no se presenta escrito de contestación a la demanda en plazo o el tercero no comparece en la vista debidamente representado se dictará, sin más trámite, sentencia coincidente con la rescindida en los pronunciamientos afectados.</p> <p>2. Los mismos derechos previstos en el apartado anterior se reconocen al tercero afectado que no hubiera tenido la oportunidad de oponerse al decomiso por desconocer su existencia.</p>	<p>prawomocnego wyroku na wniosek osoby niebiorącej udziału w postępowaniu, jednak w przypadku rewizji wyroku, będzie ona ograniczona do kwestii bezpośrednio wpływających na własność, prawa oraz sytuację prawną osoby trzeciej. W tym przypadku, dokumentacja zostanie wysłana do sądu, który wydał wyrok w pierwszej instancji, jeżeli jest on inny sądu, który wydał orzeczenie podlegające rewizji, a następnie, należy postępować zgodnie z poniższymi zasadami:</p> <p>a) Osobie trzeciej udziela się terminu 10 dni na przedstawienie pisemnej obrony wobec żądania przepadku wraz z propozycjami dowodów w odniesieniu do istotnych okoliczności jej dotyczących.</p> <p>b) Po wniesieniu pisma z zachowaniem terminu, sąd postanowieniem decyduje o dopuszczalności dowodów, oraz zgodnie z przepisami ogólnymi wyznacza termin rozprawy, której przedmiot ograniczony będzie do rozstrzygnięcia w kwestii roszczeń cywilnych skierowanych wobec osoby trzeciej albo do własności, praw lub sytuacji prawnej osoby trzeciej w sprawie karnej.</p> <p>c) Od wyroku przysługują środki odwoławcze przewidziane w niniejszej ustawie. Jeżeli pisemna obrona nie zostanie wniesiona w terminie albo osoba trzecia nie stawi się na rozprawie należycie reprezentowana wydaje się, bez dalszej zwłoki, wyrok odpowiadający wyrokowi, którego rewizji dotyczyło postępowanie.</p> <p>2. Uprawnienia przewidziane w poprzedzającym ustępie przysługują również poszkodowanej osobie trzeciej, która nie miała możliwości sprzeciwienia się przypadkowi z powodu braku wiedzy o istnieniu tej osoby w trakcie postępowania.</p>
---	--

CAPITULO II / ROZDZIAŁ II

<i>Procedimiento de decomiso autónomo</i>	<i>Postępowanie w sprawie przypadku autonomicznego (bez wyroku skazującego)</i>
<p>Artículo 803 ter e. Objeto.</p> <p>1. Podrá ser objeto del procedimiento de decomiso autónomo regulado en el presente Título la acción mediante la cual se solicita el decomiso de bienes, efectos o ganancias, o un valor equivalente a los mismos, cuando no hubiera sido ejercitada con anterioridad, salvo lo dispuesto en el artículo 803 ter</p>	<p>Artykuł 803 ter e. Przedmiot.</p> <p>1. Przedmiotem postępowania w sprawie przypadku autonomicznego uregulowanego w niniejszym tytule może być objęte mienie, pożytki oraz dochody albo ich równowartość, o ile nie były przedmiotem wcześniejszego postępowania, z zastrzeżeniem przypadków przewidzianych w artykule 803 ter p.</p>

<p>p.</p> <p>2. En particular, será aplicable este procedimiento en los siguientes casos:</p> <p>a) Cuando el fiscal se limite en su escrito de acusación a solicitar el decomiso de bienes reservando expresamente para este procedimiento su determinación.</p> <p>b) Cuando se solicite como consecuencia de la comisión de un hecho punible cuyo autor haya fallecido o no pueda ser enjuiciado por hallarse en rebeldía o incapacidad para comparecer en juicio.</p> <p>3. En el caso de reserva de la acción por el fiscal, el procedimiento de decomiso autónomo solamente podrá ser iniciado cuando el proceso en el que se resuelva sobre las responsabilidades penales del encausado ya hubiera concluido con sentencia firme.</p> <p>Artículo 803 ter f. Competencia.</p> <p>Será competente para el conocimiento del procedimiento de decomiso autónomo:</p> <p>a) el juez o tribunal que hubiera dictado la sentencia firme,</p> <p>b) el juez o tribunal que estuviera conociendo de la causa penal suspendida, o</p> <p>c) el juez o tribunal competente para el enjuiciamiento de la misma cuando ésta no se hubiera iniciado, en las circunstancias previstas en el artículo 803 ter e.</p> <p>Artículo 803 ter g. Procedimiento.</p> <p>Serán aplicables al procedimiento de decomiso autónomo las normas que regulan el juicio verbal regulado en el Título III del Libro II de la Ley de Enjuiciamiento Civil en lo que no sean contradictorias con las establecidas en este capítulo.</p> <p>Artículo 803 ter h. Exclusividad del Ministerio Fiscal en el ejercicio de la acción.</p> <p>La acción de decomiso en el procedimiento de decomiso autónomo será ejercitada exclusivamente por el Ministerio Fiscal.</p>	<p>2. W szczególności, procedura ta ma zastosowanie w następujących przypadkach:</p> <p>a) Gdy prokurator w akcie oskarżenia ogranicza się do żądania orzeczenia przypadku mienia z zastosowaniem niniejszej procedury.</p> <p>b) Gdy orzeczenie przypadku jest konsekwencją przestępstwa popełnionego przez osobę, która zmarła albo nie może być osądzona z powodu nieobecności lub wyłączenia jej odpowiedzialności karnej.</p> <p>3. W przypadku spraw inicjowanych przez prokuratora, postępowanie w sprawie przypadku autonomicznego może być wszczęte tylko wtedy, gdy postępowanie dotyczące odpowiedzialności karnej oskarżonego zostało zakończone prawomocnym wyrokiem.</p> <p>Artykuł 803 ter f. Właściwość.</p> <p>W postępowaniu w sprawie przypadku autonomicznego właściwy jest:</p> <p>a) sędzia lub sąd, który wydał prawomocny wyrok,</p> <p>b) sędzia lub sąd prowadzący postępowanie karne, które zostało zawieszone, albo</p> <p>c) sędzia lub sąd właściwy do osądzenia oskarżonego, w przypadku, gdy postępowanie nie zostało wszczęte z powodu okoliczności przewidzianych w artykule 803 ter e.</p> <p>Artykuł 803 ter g. Procedura.</p> <p>Do postępowania w sprawie przypadku autonomicznego mają zastosowanie przepisy regulujące postępowanie ustne uregulowane w Tytule III księgi II Kodeksu postępowania cywilnego, ile nie są one sprzeczne z zasadami określonymi w niniejszym rozdziale.</p> <p>Artykuł 803 ter h. Wyłączność prokuratury w wykonywaniu czynności.</p> <p>Przepadek w postępowaniu w sprawie przypadku autonomicznego powinien być wykonywany wyłącznie przez prokuraturę.</p>
--	---

<p>Artículo 803 ter i. Asistencia letrada.</p> <p>Serán aplicables a todas las personas cuyos bienes o derechos pudieren verse afectados por el decomiso las normas reguladoras del derecho a la asistencia letrada del encausado previstas en esta ley.</p> <p>Artículo 803 ter j. Legitimación pasiva y citación a juicio.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Serán citados a juicio como demandados los sujetos contra los que se dirija la acción por su relación con los bienes a decomisar. 2. El encausado rebelde será citado mediante notificación dirigida a su representación procesal en el proceso suspendido y la fijación de edicto en el tablón de anuncios del tribunal. 3. El tercero afectado por el decomiso será citado de conformidad con lo previsto en el apartado 3 del artículo 803 ter b. 	<p>Artykuł 803 ter i. Pomoc prawna.</p> <p>Do wszystkich osób, których mienie lub prawa mogą zostać dotknięte przypadkiem zastosowanie mają przepisy niniejsze ustawy o pomocy prawnej dla oskarżonego.</p> <p>Artykuł 803 ter j. Legitymacja bierna oraz wezwania na rozprawę.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Na rozprawę wzywane są osoby, przeciwko którym kierowane jest żądanie orzeczenia przypadku ze względu na ich związek z mieniem objętymawnioskowanym przypadkiem. 2. Oskarżony niebiorący udziału w postępowaniu jest wzywany poprzez zawiadomienie skierowane do jego pełnomocnika procesowego ustanowionego w zawieszonym postępowaniu oraz poprzez ogłoszenie zamieszczone na tablicy ogłoszeń sądu. 3. Osoba trzecia, która może zostać poszkodowana przypadkiem jest wzywana na rozprawę zgodnie z postanowieniami ustępu 3 artykułu 803 ter b.
<p>Artículo 803 ter k. Comparecencia del encausado rebelde o con la capacidad modificada judicialmente.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Si el encausado declarado rebelde en el proceso suspendido no comparece en el procedimiento autónomo de decomiso se le nombrará procurador y abogado de oficio que asumirán su representación y defensa. 2. La comparecencia en el procedimiento de decomiso autónomo del encausado con la capacidad modificada judicialmente para comparecer en el proceso penal suspendido se registrará por las normas de la Ley de Enjuiciamiento Civil. 	<p>Artykuł 803 ter k. Stawiennictwo oskarżonego lub zmodyfikowana zdolność sądowa.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Jeżeli oskarżony, który nie bierze udziału w postępowaniu zawieszonym, nie stawia się również w postępowaniu w sprawie przypadku autonomicznego, do jego reprezentacji i obrony zostanie ustanowiony z urzędu adwokat. 2. Wpływ stawiennictwa oskarżonego o zmodyfikowanej zdolności sądowej w postępowaniu w sprawie przypadku autonomicznego na stawienie się w zawieszonym postępowaniu karnym regulują przepisy Kodeksu Postępowania Cywilnego.
<p>Artículo 803 ter l. Demanda de solicitud de decomiso autónomo.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. La demanda de decomiso autónomo se presentará por escrito que expresará en apartados separados y numerados: <ol style="list-style-type: none"> a) Las personas contra las que se dirige la solicitud y 	<p>Artykuł 803 ter l. Wniosek o orzeczenie przypadku autonomicznego.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Wniosek o orzeczenie przypadku autonomicznego składa się na piśmie, w którym wskazuje się w oddzielnych i ponumerowanych akapitach: <ol style="list-style-type: none"> a) Osoby, przeciwko którym wniosek jest kierowany i

<p>sus domicilios.</p> <p>b) El bien o bienes cuyo decomiso se pretende.</p> <p>c) El hecho punible y su relación con el bien o bienes.</p> <p>d) La calificación penal del hecho punible.</p> <p>e) La situación de la persona contra la que se dirige la solicitud respecto al bien.</p> <p>f) El fundamento legal del decomiso.</p> <p>g) La proposición de prueba.</p> <p>h) La solicitud de medidas cautelares, justificando la conveniencia de su adopción para garantizar la efectividad del decomiso, si procede.</p> <p>2. Admitida la demanda, el órgano competente adoptará las siguientes resoluciones:</p> <p>1.º Acordará o no las medidas cautelares solicitadas.</p> <p>2.º Notificará la demanda de decomiso a las partes pasivamente legitimadas, a quienes otorgará un plazo de veinte días para personarse en el proceso y presentar escrito de contestación a la demanda de decomiso.</p> <p>3. Adoptadas las medidas cautelares, la oposición, modificación o alzamiento de las mismas y la prestación de caución sustitutoria se desarrollará de acuerdo con lo previsto en el Título VI del Libro III de la Ley de Enjuiciamiento Civil en lo que no sea contradictorio con las normas establecidas en este capítulo.</p> <p>Artículo 803 ter m. Escrito de contestación a la demanda de decomiso.</p> <p>1. El escrito de contestación a la demanda de decomiso contendrá, en relación con los correlativos del escrito de demanda, las alegaciones de la parte demandada.</p> <p>2. Si el demandado no interpusiera su escrito de contestación en el plazo conferido o si desistiera del mismo, el órgano competente acordará el decomiso definitivo de los bienes, efectos o ganancias, o de un valor equivalente a los mismos.</p> <p>Artículo 803 ter n. Resolución sobre prueba y vista.</p>	<p>ich miejsca zamieszkania.</p> <p>b) Mienie lub majątek, co którego wnosi się o przepadek.</p> <p>c) Przestępstwo i jego związek z mieniem lub majątkiem.</p> <p>d) Kwalifikację prawną przestępstwa.</p> <p>e) Stosunek osoby, przeciwko której został złożony wniosek w odniesieniu do mienia.</p> <p>f) Podstawę prawną przypadku.</p> <p>g) Wnioski dowodowe.</p> <p>h) Wniosek o zastosowanie środków zabezpieczających z uzasadnieniem ich zastosowania w celu zapewnienia skutecznego przypadku, o ile znajduje to zastosowanie.</p> <p>2. Przyjmując wniosek właściwy organ wyda następujące postanowienia:</p> <p>1.º Wyrazi zgodę albo odmówi zastosowania środków zabezpieczających.</p> <p>2.º Zawiadomi o wniosku o orzeczenie przypadku osoby biernie legitymowane, wyznaczając im termin 20 dni na przedstawienie pisemnej obrony wobec żądania przypadku.</p> <p>3. Do zastosowania środków zabezpieczających, sprzeciwu wobec ich zastosowania, ich zmiany lub zniesienia oraz do świadczenie kaucji zamiennej powinno stosować się przepisy zawarte w Tytule VI księgi III Kodeksu postępowania cywilnego, ile nie są one sprzeczne z zasadami określonymi w niniejszym rozdziale.</p> <p>Artykuł 803 ter m. Pisemna obrona wobec wniosku o orzeczenie przypadku.</p> <p>1. Pisemna obrona wobec wniosku o orzeczenie przypadku zawiera argumenty odnoszące się do twierdzeń zawartych we wniosku.</p> <p>2. Jeżeli osoba, przeciwko której kierowany jest wniosek nie wniesie pisemnej obrony w przewidzianym terminie albo zrezygnuje z jej wniesienia, właściwy organ orzeknie definitywny przepadek mienia, pożytków lub dochodów albo ich równowartości.</p> <p>Artykuł 803 ter n. Postanowienie w sprawie dowodów oraz posiedzenia.</p>
--	---

<p>El órgano competente resolverá sobre la prueba propuesta por auto, en el que señalará fecha y hora para la vista de acuerdo a las reglas generales. Esta resolución no será recurrible, aunque la solicitud de prueba podrá reiterarse en el juicio.</p> <p>Artículo 803 ter o. Juicio y sentencia.</p> <p>1. El juicio se desarrollará conforme a lo dispuesto en el artículo 433 de la Ley de Enjuiciamiento Civil y el juez o tribunal resolverá mediante sentencia en el plazo de 20 días desde su finalización, con alguno de los siguientes pronunciamientos:</p> <p>1.º Estimar la demanda de decomiso y acordar el decomiso definitivo de los bienes.</p> <p>2.º Estimar parcialmente la demanda de decomiso y acordar el decomiso definitivo por la cantidad que corresponda. En este caso, se dejarán sin efecto las medidas cautelares que hubieran sido acordadas respecto al resto de los bienes.</p> <p>3.º Desestimar la demanda de decomiso y declarar que no procede por concurrir alguno de los motivos de oposición. En este caso, se dejarán sin efecto todas las medidas cautelares que hubieran sido acordadas.</p> <p>2. Cuando la sentencia estime total o parcialmente la demanda de decomiso, identificará a los perjudicados y fijará las indemnizaciones que fueran procedentes.</p> <p>3. El pronunciamiento en costas se regirá por las normas generales previstas en esta ley.</p> <p>Artículo 803 ter p. Efectos de la sentencia de decomiso.</p> <p>1. La sentencia desplegará los efectos materiales de la cosa juzgada en relación con las personas contra las que se haya dirigido la acción y la causa de pedir planteada, consistente en los hechos relevantes para la adopción del decomiso, relativos al hecho punible y la situación frente a los bienes del demandado.</p> <p>2. Más allá del efecto material de la cosa juzgada establecido en el apartado anterior, el contenido de la sentencia del procedimiento de decomiso autónomo no vinculará en el posterior enjuiciamiento</p>	<p>Właściwy organ rozstrzygnie o wnioskach dowodowych postanowieniem, w którym wyznaczy datę posiedzenia zgodnie z przepisami ogólnymi. Postanowienie nie podlega zaskarżeniu, jednak wnioski dowodowe mogą być powtórzone na rozprawie.</p> <p>Artykuł 803 ter o. Rozprawa oraz wyrok.</p> <p>1. Rozprawa odbywa się zgodnie z artykułem 433 Kodeksu postępowania cywilnego, a sędzia lub sąd w wyroku wydanym w ciągu 20 dni od jej zakończenia, wydaje jedno z następujących rozstrzygnięć:</p> <p>1.º Uwzględnić wniosek o orzeczenie przepadku i orzeka definitywny przepadek mienia.</p> <p>2.º Częściowo uwzględnić wniosek o orzeczenie przepadku i orzeka przepadek definitywny poprzez zasądzenie odpowiedniej kwoty. W tym przypadku środki zabezpieczające, które zostały orzeczone w odniesieniu do pozostałego mienia zostają zniesione.</p> <p>3.º Nie uwzględnić wniosku o orzeczenie przepadku i stwierdza, że przepadek nie może zostać orzeczony ze względu na jedną z podstaw odmowy. W tym przypadku wszystkie orzeczone środki zabezpieczające zostają zniesione.</p> <p>2. W przypadku uwzględnienia w całości lub w części wniosku o orzeczenie przepadku, wyrok wskazuje poszkodowanych i ustala należne im odszkodowanie.</p> <p>3. Orzeczenie o kosztach regulują przepisy ogólne zawarte w niniejszej ustawie.</p> <p>Artykuł 803 ter p. Skutki orzeczenia przepadku.</p> <p>1. Wyrok tworzy materialne skutki powagi rzeczy osądzonej w zakresie osób, przeciwko którym toczyło się postępowanie oraz podstaw postępowania, na które składają się okoliczności istotne dla stwierdzenia przepadku dotyczące przestępstwa oraz jego relacji w stosunku do mienia osoby, przeciwko której skierowany był wniosek.</p> <p>2. Poza materialnym skutkiem powagi rzeczy osądzonej określonym w poprzedzającym ustępie, wyrok w postępowaniu w sprawie przepadku autonomicznego nie jest wiążący w kolejnym</p>
--	---

<p>del encausado, si se produce.</p> <p>En el proceso penal posterior contra el encausado, si se produce, no se solicitará ni será objeto de enjuiciamiento el decomiso de bienes sobre el que se haya resuelto con efecto de cosa juzgada en el procedimiento de decomiso autónomo.</p> <p>3. A los bienes decomisados se les dará el destino previsto en esta ley y en el Código Penal.</p> <p>4. Cuando el decomiso se hubiera acordado por un valor determinado, se requerirá a la persona con relación a la cual se hubiera acordado para que proceda al pago de la cantidad correspondiente dentro del plazo que se le determine; o, en otro caso, designe bienes por un valor suficiente sobre los que la orden de decomiso pueda hacerse efectiva.</p> <p>Si el requerimiento no fuera atendido, se procederá del modo previsto en el artículo siguiente para la ejecución de la orden de decomiso.</p> <p>Artículo 803 ter q. Investigación del Ministerio Fiscal.</p> <p>1. El Ministerio Fiscal podrá llevar a cabo, por sí mismo, a través de la Oficina de Recuperación y Gestión de Activos o por medio de otras autoridades o de los funcionarios de la Policía Judicial, las diligencias de investigación que resulten necesarias para localizar los bienes o derechos titularidad de la persona con relación a la cual se hubiera acordado el decomiso.</p> <p>Las autoridades y funcionarios de quienes el Ministerio Fiscal recabase su colaboración vendrán obligadas a prestarla bajo apercibimiento de incurrir en un delito de desobediencia, salvo que las normas que regulen su actividad dispongan otra cosa o fijen límites o restricciones que deban ser atendidos, en cuyo caso trasladarán al fiscal los motivos de su decisión.</p> <p>2. Cuando el fiscal considere necesario llevar a cabo alguna diligencia de investigación que deba ser autorizada judicialmente, presentará la solicitud al juez o tribunal que hubiera conocido el procedimiento de decomiso.</p>	<p>postępowaniu wobec tego samego oskarżonego, jeśli takie nastąpi.</p> <p>W kolejnym postępowaniu karnym przeciwko oskarżonemu, jeśli takie nastąpi, nie może być przedmiotem przypadku mienie, co do którego rozstrzygnięto już ze skutkiem powagi rzeczy osądzonej w postępowaniu w sprawie przypadku autonomicznego.</p> <p>3. Przeznaczenie mienia objętego przypadkiem regulują przepisy niniejszej ustawy oraz przepisy Kodeksu Karnego.</p> <p>4. Gdy orzeczono wypadek określonej wartości, musi istnieć osoba, na rzecz której ma nastąpić płatność odpowiedniej kwoty w ustalonym terminie; w przeciwnym przypadku wskazuje się mienie, którego wartość jest wystraszająca do wykonania przypadku.</p> <p>Jeśli nie jest możliwe spełnienie tych wymogów, stosuje się procedurę przewidzianą w następnym artykule.</p> <p>Artykuł 803 ter q. Dochodzenie prokuratury.</p> <p>1. Prokuratura może przeprowadzić samodzielnie, za pośrednictwem Urzędu ds. Odzysku i Przechowywania Mienia lub za pośrednictwem innych organów lub funkcjonariuszy policji sądowej, czynności dochodzeniowe, które są konieczne do zlokalizowania mienia lub praw posiadanych przez osoby, w stosunku do których orzeczono wypadek.</p> <p>Organy i funkcjonariusze, do których zwróci się prokuratura będą zobowiązani do współpracy pod groźbą popełnienia przestępstwa nieposłuszeństwa, chyba że przepisy regulujące ich działalność przewidują co innego albo ustanawiają limity lub ograniczenia, których należy przestrzegać, w którym to przypadku należy przedstawić prokuraturze podstawy takiej decyzji.</p> <p>2. Jeżeli prokurator uzna za niezbędne przeprowadzenie dochodzenia finansowego wymagającego sądowej zgody, zwróci się z wnioskiem do sędziego lub sądu, który prowadził postępowanie w sprawie przypadku.</p>
--	--

<p>3. Asimismo, el Ministerio Fiscal podrá dirigirse a las entidades financieras, organismos y registros públicos y personas físicas o jurídicas para que faciliten, en el marco de su normativa específica, la relación de bienes o derechos del ejecutado de los que tengan constancia.</p>	<p>3. Ponadto, prokuratura może wystąpić do instytucji finansowych, agencji i rejestrów publicznych i osób fizycznych lub prawnych, które w ramach swojej działalności prowadzą wykazy dokumentujące mienie lub posiadane prawa.</p>
<p>Artículo 803 ter r. Recursos y revisión de la sentencia firme.</p>	<p>Artykuł 803 ter r. Środki zaskarżenia i rewizja prawomocnego wyroku.</p>
<p>1. Son aplicables en el procedimiento de decomiso autónomo las normas reguladoras de los recursos aplicables al proceso penal abreviado.</p>	<p>1. Do postępowania w sprawie przypadku autonomicznego zastosowanie mają przepisy o środkach zaskarżenia w postępowaniu karnym przyspieszonym.</p>
<p>2. Son aplicables al procedimiento de decomiso autónomo las normas reguladoras de la revisión de sentencias firmes.</p>	<p>2. Do postępowania w sprawie przypadku autonomicznego zastosowanie mają przepisy regulujące rewizję wyroków prawomocnych.</p>
<p>Artículo 803 ter s. Incomparecencia del encausado rebelde y del tercero afectado.</p>	<p>Artykuł 803 ter s. Niestawiennictwo oskarżonego niebiorącego udziału w postępowaniu i osoby trzeciej poszkodowanej przypadkiem.</p>
<p>La incomparecencia del encausado rebelde y del tercero afectado en el procedimiento de decomiso autónomo se regirá por lo dispuesto en el artículo 803 ter d.</p>	<p>W razie niestawiennictwa oskarżonego niebiorącego udziału w postępowaniu i osoby trzeciej poszkodowanej przypadkiem w postępowaniu w sprawie przypadku autonomicznego stosuje się procedurę przewidzianą w art. 803 ter d.</p>
<p>Artículo 803 ter t. Acumulación de solicitud de decomiso contra el encausado rebelde o persona con la capacidad modificada judicialmente en la causa seguida contra otro encausado.</p>	<p>Artykuł 803 ter t. Kumulacja wniosku o orzeczenie przypadku przeciwko oskarżonemu niebiorącemu udziału w postępowaniu lub osobie o zmodyfikowanej zdolności sądowej ze sprawą toczącą przeciwko innemu oskarżonemu.</p>
<p>En el supuesto en que la causa seguida contra el encausado rebelde o persona con la capacidad modificada judicialmente continúe para el enjuiciamiento de uno o más encausados, podrá acumularse en la misma causa la acción de decomiso autónomo contra los primeros.</p>	<p>W przypadku, gdy sprawa przeciwko oskarżonemu niebiorącemu udziału w postępowaniu lub osobie o zmodyfikowanej zdolności sądowej toczy się również przeciwko innym oskarżonym, przeciwko tym pierwszym można w tym samym postępowaniu zastosować procedurę przypadku autonomicznego.</p>
<p>Artículo 803 ter u. Presentación de nueva solicitud de decomiso.</p>	<p>Artykuł 803 ter u. Przedstawienie nowego wniosku o orzeczenie przypadku.</p>
<p>El Ministerio Fiscal podrá solicitar al juez o tribunal que dicte una nueva orden de decomiso cuando:</p> <p>a) se descubra la existencia de bienes, efectos o</p>	<p>Prokuratura może zwrócić się do sędziego lub sądu o wydanie nowego orzeczenia przypadku, gdy:</p> <p>a) odkryto istnienie mienia, pożytków lub zysków,</p>

<p>ganancias a los que deba extenderse el decomiso pero de cuya existencia o titularidad no se hubiera tenido conocimiento cuando se inició el procedimiento de decomiso, y</p> <p>b) no se haya resuelto anteriormente sobre la procedencia del decomiso de los mismos.</p>	<p>które powinny być przedmiotem przypadku rozszerzonego, ale których istnienie lub własność nie były znane w momencie wszczęcia postępowania w sprawie przypadku, oraz</p> <p>b) nie rozstrzygnięto uprzednio co do meritum w przedmiocie przypadku tego mienia.</p>
--	---

MALTA

V. Przepisy

art. 23	art. 23
<p>(1) The forfeiture of the <i>corpus delicti</i>, of the instruments used or intended to be used in the commission of any crime, and of anything obtained by such crime, is a consequence of the punishment for the crime as established by law, even though such forfeiture be not expressly stated in the law, unless some person who has not participated in the crime, has a claim to such property.</p> <p>(2) In case of contraventions, such forfeiture shall only take place in cases in which it is expressly stated in the law.</p> <p>(3) In the case of things the manufacture, use, carrying, keeping or sale whereof constitutes an offence, the forfeiture thereof may be ordered by the court even though there has not been a conviction and although such things do not belong to the accused.</p> <p>(4) Notwithstanding the provisions of subarticles (1) to (3), where the Attorney General communicates to a magistrate a request by a foreign authority for the return of an article obtained by criminal means for purposes of restitution to its rightful owner, the court may after hearing the parties and if it deems it proper so to act after taking into consideration all the circumstances of the case, order that the forfeiture of any such article shall not take place and that the article shall be returned to the requesting foreign authority.</p>	<p><i>Nie wprowadzono zmian</i></p>

art. 23A	art. 23A
<p>(1) In this article, unless the context otherwise requires:</p> <p>"relevant offence" means any offence not being one of an involuntary nature other than a crime</p>	<p><i>Nie wprowadzono zmian</i></p>

under the Ordinances or under the Act, liable to the punishment of imprisonment or of detention for a term of more than one year;

"the Act" means the Prevention of Money Laundering Act;

"the Ordinances" means the Dangerous Drugs Ordinance and the Medical and Kindred Professions Ordinance.

(2) Where a person is charged with a relevant offence the provisions of article 5 of the Act shall apply mutatis mutandis and the same provisions shall apply to any order made by the Court by virtue of this article as if it were an order made by the Court under

the said article 5 of the Act.

(3) Where the court does not proceed forthwith to make an order as required under subarticle (2) the court shall forthwith make a temporary freezing order having the same effect as an order made under article 5 of the Act which temporary order shall remain in force until such time as the court makes the order required by the said subarticle.

(4) Where for any reason whatsoever the court denies a request made by the prosecution for an order under subarticle (2) the Attorney General may, within three working days from the date of the court's decision, apply to the Criminal Court to make the required order and the provisions of article 5 of the Act shall apply mutatis mutandis to the order made by the Criminal Court under this subarticle as if were an order made by the court under the same article 5. The temporary freezing order made under subarticle (3) shall remain in force until the Criminal Court determines the application.

(5) The person charged may within three working days from the date of the making of the order under subarticle (2) apply to the Criminal Court for the revocation of the order provided that the order made under subarticle (2) shall remain in force unless revoked by the Criminal Court.

art. 23B sprzed nowelizacji	art. 23B nowa wersja
<p>(1) Without prejudice to the provisions of article 23 the court shall, in addition to any punishment to which the person convicted of a relevant offence may be sentenced and in addition to any penalty to which a body corporate may become liable under the provisions of article 121D, order the forfeiture in favour of the Government of the proceeds of the offence or of such property the value of which corresponds to the value of such proceeds whether such proceeds have been received by the person found guilty or by the body corporate referred to in the said article 121D.</p> <p>(1A) Any property, whether in Malta or outside Malta, of or in the possession or under the control of any person convicted of a relevant offence or in the possession or under the control of a body corporate as may become liable under the provisions of article 121D shall, unless proved to the contrary, be deemed to be derived from the relevant offence and be liable to confiscation or forfeiture by the court.</p> <p>(1B) The provisions of article 7 of the Act shall <i>mutatis mutandis</i> apply so however that any reference in that article to "article 3(3)" shall be construed as a reference to subarticle (1A) of this article and any reference in the said article 7 to "an offence under article 3" shall be construed as a reference to a relevant offence.</p> <p>(2) Where the proceeds of the offence have been dissipated or for any other reason whatsoever it is not possible to identify and forfeit those proceeds or to order the forfeiture of such property the value of which corresponds to the value of those proceeds the court shall sentence the person convicted or the body corporate, or the person convicted and the body corporate in solidum, as the case may be, to the payment of a fine (multa) which is the equivalent of the amount of the proceeds of the offence. The said fine may be recovered as a civil debt and the sentence of the Court shall constitute an executive title for all intents and purposes of the Code of</p>	<p>(1) Without prejudice to the provisions of article 23 the court shall, in addition to any punishment to which the person convicted of a relevant offence may be sentenced and in addition to any penalty to which a body corporate may become liable under the provisions of article 121D, order the forfeiture in favour of the Government of the proceeds of the offence or of such property the value of which corresponds to the value of such proceeds whether such proceeds have been received by the person found guilty or by the body corporate referred to in the said article 121D.</p> <p>(1A) Any property, whether in Malta or outside Malta, of or in the possession or under the control of any person convicted of a relevant offence or in the possession or under the control of a body corporate as may become liable under the provisions of article 121D shall, unless proved to the contrary, be deemed to be derived from the relevant offence and be liable to confiscation or forfeiture by the court.</p> <p>(1B) The provisions of article 7 of the Act shall <i>mutatis mutandis</i> apply so however that any reference in that article to "article 3(3)" shall be construed as a reference to subarticle (1A) of this article and any reference in the said article 7 to "an offence under article 3" shall be construed as a reference to a relevant offence.</p> <p>(2) Where the proceeds of the offence have been dissipated or for any other reason whatsoever it is not possible to identify and forfeit those proceeds or to order the forfeiture of such property the value of which corresponds to the value of those proceeds the court shall sentence the person convicted or the body corporate, or the person convicted and the body corporate in solidum, as the case may be, to the payment of a fine (multa) which is the equivalent of the amount of the proceeds of the offence. The said fine may be recovered as a civil debt and the sentence of the Court shall constitute an executive title for all intents and purposes of the Code of</p>

<p>Organization and Civil Procedure.</p> <p>(3) For the purposes of this article:</p> <p>"proceeds" means any economic advantage and any property derived from or obtained, directly or indirectly, through the commission of the offence and includes any income or other benefits derived from such property;</p> <p>"property" means assets of every kind, whether corporeal or incorporeal, movable or immovable, tangible or intangible, and legal documents or instruments evidencing title to, or interest in, such assets;</p> <p>"relevant offence" and "the Act" have the same meaning assigned to them by article 23A(1).</p>	<p>Organization and Civil Procedure.</p> <p>(3) For the purposes of this article:</p> <p>"proceeds" means any economic advantage and any property derived from or obtained, directly or indirectly, through the commission of the offence and includes any income or other benefits derived from such property into or with which such proceeds have been transformed, converted or intermingled and any subsequent reinvestment or transformation of direct proceeds:</p> <p>Provided that property which has been transformed or converted, fully or in part, into other property, and property which has been intermingled with property acquired from legitimate sources, up to the assessed value of the intermingled proceeds, shall be included within this definition.;</p> <p>"property" means assets of every kind, whether corporeal or incorporeal, movable or immovable, tangible or intangible, and legal documents or instruments evidencing title to, or interest in, such assets;</p> <p>"relevant offence" and "the Act" have the same meaning assigned to them by article 23A(1).</p>
--	--

art. 23C sprzed nowelizacji	art. 23C nowa wersja
(1) Where it is established that the value of the property of the person found guilty of a relevant offence is disproportionate to his lawful income and <u>the court based on specific facts is fully convinced</u>	(1) Where it is established that the value of the property of the person found guilty of a relevant offence is disproportionate to his lawful income and the court can reasonably presume that it is

that the property in question has been derived from the criminal activity of that person, that property shall be liable to forfeiture.

(2) When a person has been found guilty of a relevant offence and in consequence thereof any moneys or other movable property or any immovable property is liable to forfeiture, the provisions of article 22(3A)(b) and (d) and (7) of the Dangerous Drugs Ordinance shall apply *mutatis mutandis* in the circumstances mentioned in those paragraphs.

substantially more probable, that the property in question has been obtained from the criminal activity of that person rather than from other activities, that property shall be liable to forfeiture.

(2) When a person has been found guilty of a relevant offence and in consequence thereof any moneys or other movable property or any immovable property is liable to forfeiture, the provisions of article 22(3A)(b) and (d) and (7) of the Dangerous Drugs Ordinance shall apply *mutatis mutandis* in the circumstances mentioned in those paragraphs.

(3) Where a person has been charged or accused of a relevant offence which is liable to give rise, directly or indirectly, to an economic benefit, and proceedings cannot continue due to the illness or absconding of the said person, and the court based on specific facts is fully convinced that such proceedings could have led to the conviction of the person charged or accused had he appeared in the proceedings or stood trial, it shall be lawful for the court to order the confiscation of the instrumentalities and proceeds of the said offence:

For the purposes of this sub-article "illness" shall mean the inability of the suspected or accused person to attend the criminal proceedings for an extended period, as a result of which the proceedings cannot continue under normal conditions.

(4) Saving the provisions of sub-article (2) the Court shall in addition to any other punishment, in its sentence or at any time thereafter, order the forfeiture of all proceeds or other property the value of which corresponds to proceeds, which, directly or indirectly, were transferred by a suspected or accused person to a third party, or which were acquired by a third party from a suspected or accused person, when the third party knew or ought to have known that the purpose of the transfer or acquisition was to avoid confiscation.

<p>(3) For the purposes of this article:</p> <p>"relevant offence" means any offence not being one of an involuntary nature, liable to the punishment of imprisonment for a term of more than one year;</p> <p>"property" shall have the same meaning assigned to it by article 23B(3).</p>	<p>(5) Nothing shall preclude the detection and tracing of property as provided for under this Code or any other law, to be frozen and confiscated after a final conviction for an offence or following proceedings in terms of sub-article (3), and to ensure the effective execution of a confiscation order, when such an order has already been issued.</p> <p>(6) For the purposes of this article:</p> <p>"relevant offence" means any offence not being one of an involuntary nature, liable to the punishment of imprisonment for a term of more than one year;</p> <p>"property" shall have the same meaning assigned to it by article 23B(3).</p>
---	---

art. 700 sprzed nowelizacji	art. 700 nowa wersja
<i>brak</i>	700. (1) The Minister may, by regulations, provide for the setting up of an Office to be known as the Asset Recovery Bureau, to provide for its structure, powers, distribution of duties, liability for damages, administrative and operational procedures including

	<p>internal proceedings, the legal and judicial representation of the Office, its funding and anything ancillary or incidental thereto.</p> <p>(2) The Office, shall be a body corporate having a distinct legal personality and may also be established as a Government Agency. The Office shall be capable of entering into contracts, of concluding memoranda of understanding or other agreements with any foreign body, authority or agency, of acquiring, holding and disposing of any kind of property for the purposes of its functions, of suing and being sued, and of doing all such things and entering into all such transactions as are incidental or conducive to the exercise or performance of its functions under this Act including the borrowing of money.</p> <p>Inquiry</p> <p>(3) The Minister may by regulations further provide for the functions and powers of the Office which shall be responsible for the tracing, identification, freezing, confiscation and management of assets and property related, directly and indirectly, to criminal activity with a view to combating crime and for this purpose may authorise the Office to exercise any such powers as may be exercised by the Commissioner of Police, by the Commissioner for Revenue or any other public authority established bylaw.</p> <p>(4) The Minister may by virtue of the said regulations direct that this Code or any other law shall have effect in relation to the functions, powers and operations of the Office and its officers and staff subject to such conditions, exceptions, adaptations or modifications as may be specified in the said regulations.</p> <p>(5) Without prejudice to the generality of the foregoing the Minister may make regulations for anything incidental, consequential or ancillary to the matters provided in this article.</p> <p>(6)For purposes of this article: "Commissioner of Police" shall have the meaning assigned to it under the Police Act; "Commissioner for Revenue" shall have the meaning assigned to it under the Commissioner for Revenue Act."</p>
--	---

RUMUNIA

IV. Przepisy

Lege nr.286/2009 privind Codul penal (LAW #286 of 17 July 2009 of the Criminal Code)

Special confiscation

art. 112 obowiązująca treść ENG	art. 112 projektowana zmiana
<p>(1) The following shall be subject to special confiscation:</p> <ul style="list-style-type: none">a) assets produced by perpetrating any offense stipulated by criminal law;b) assets that were used in any way, or intended to be used to commit an offense set forth by criminal law, if they belong to the offender or to another person who knew the purpose of their use;c) assets used immediately after the commission of the offense to ensure the perpetrator's escape or the retention of use or proceeds obtained, if they belong to the offender or to another person who knew the purpose of their use;d) assets given to bring about the commission of an offense set forth by criminal law or to reward the perpetrator;e) assets acquired by perpetrating any offense stipulated by criminal law, unless returned to the victim and to the extent they are not used to indemnify the victim;f) assets the possession of which is prohibited by criminal law. <p>(2) In the case referred to in par. (1) lett. b) and c), if the value of assets subject to confiscation is manifestly disproportionate to the nature and severity of the offense, confiscation will be</p>	<p>Bez zmian.</p>

<p>ordered only in part, by monetary equivalent, by taking into account the result produced or that could have been produced and asset's contribution to it. If the assets were produced, modified or adapted in order to commit the offense set forth by criminal law, they shall be entirely confiscated.</p> <p>(3) In cases referred to in par. (1) lett. b) and c), if the assets cannot be subject to confiscation, as they do not belong to the offender, and the person owning them was not aware of the purpose of their use, the cash equivalent thereof will be confiscated in compliance with the stipulations of par. (2).</p> <p>(4) The stipulations of par. (1) lett. b) do not apply to offenses committed by using the press.</p> <p>(5) If the assets subject to confiscation pursuant to par. (1) lett. b) - e) are not to be found, money and other assets shall be confiscated instead, up to the value thereof.</p> <p>(6) The assets and money obtained from exploiting the assets subject to confiscation as well as the assets produced by such, except for the assets provided for in par. (1) lett. b) and c), shall be also confiscated.</p>	
---	--

Special confiscation

art. 112[1] obowiązująca treść ENG	art. 112[1] projektowana zmiana ENG
<p>(1) Assets other than those referred to in Art. 112 are also subject to confiscation in case a person is convicted of any of the following offenses, if such offense is likely to procure a material benefit and the penalty provided by law is a term of imprisonment of 4 years or more:</p> <p>a) drug and precursor trafficking;</p> <p>b) trafficking in and exploitation of</p>	<p>(1) Assets other than those referred to in Art. 112 are also subject to confiscation in case a person is convicted, if such offense is likely to procure a material benefit and the maximum penalty provided by law for it is a term of imprisonment of 4 years or more.</p>

<p>vulnerable people;</p> <p>c) offenses on the state border of Romania;</p> <p>d) money laundering offenses;</p> <p>e) offenses related to the laws preventing and fighting pornography;</p> <p>f) offenses related to the legislation to combat terrorism;</p> <p>g) establishment of an organized crime group;</p> <p>h) offenses against property;</p> <p>i) failure to observe the law on firearms, ammunition, nuclear materials and explosives;</p> <p>j) counterfeiting of currency, stamps or other valuables;</p> <p>k) disclosure of economic secrets, unfair competition, violation of the stipulations on import or export operations, embezzlement, violations of the laws on imports and exports, as well of the laws on importing and exporting waste and residues;</p> <p>l) gambling offenses;</p> <p>m) corruption offenses, offenses assimilated thereto, as well as offenses against the financial interests of the European Union;</p> <p>n) tax evasion offenses;</p> <p>a) offenses related to customs regulations;</p> <p>p) fraud committed through computer systems and electronic payment means;</p> <p>q) trafficking in human-origin organs, tissues or cells.</p> <p>(2) Extended confiscation is ordered if the following conditions are cumulatively met:</p>	
--	--

<p>a) the value of assets acquired by a convicted person within a time period of five years before and, if necessary, after the time of perpetrating the offense, until the issuance of the indictment, clearly exceeds the revenues obtained lawfully by the convict;</p> <p>b) the court is convinced that the relevant assets originate from criminal activities such as those provided in par. (1).</p> <p>(3) In enforcing the stipulations of par. (2), the value of the assets transferred by a convicted person or by one-third party to a family member or to a legal entity over which that convicted person has control shall also be considered.</p> <p>(4) Sums of money may also constitute assets under this Article.</p> <p>(5) In determining the difference between the legitimate income and the value of the assets acquired, the value of the assets upon their acquisition and the expenses incurred by the convicted person and their family members shall be considered.</p> <p>(6) If the assets to be seized are not to be found, money and other assets shall be confiscated instead, up to the value thereof.</p> <p>(7) The assets and money obtained from exploiting the assets subject to confiscation as well as the assets produced by such shall be also confiscated.</p> <p>(8) Confiscation shall not exceed the value of assets acquired during the period referred to in par. (2) that are above a convicted person's lawfully obtained income.</p>	<p>(2) Extended confiscation is ordered if the court believes that those assets derive from criminal activity and takes into consideration the property acquired by the convicted person in a period of 5 years before and, if necessary, after the time of the offense, until issuing the document initiating proceedings.</p> <p>(3) In enforcing the stipulations of par. (2), the value of the assets transferred by a convicted person or by one-third party to a family member or to a legal entity over which that convicted person has control shall also be considered.</p> <p>(4) Sums of money may also constitute assets under this Article.</p> <p>(5) In determining the difference between the legitimate income and the value of the assets acquired, the value of the assets upon their acquisition and the expenses incurred by the convicted person and their family members shall be considered.</p> <p>(6) If the assets to be seized are not to be found, money and other assets shall be confiscated instead, up to the value thereof.</p>
---	--

	<p>(7) The assets and money obtained from exploiting the assets subject to confiscation as well as the assets produced by such shall be also confiscated.</p> <p>(8) Confiscation shall not exceed the value of assets acquired during the period referred to in par. (2) that are above a convicted person's lawfully obtained income.</p>
--	---

Lege nr.135/2010 privind Codul de procedură penală (LAW #135 of 1 July 2010 of the Criminal Procedure Code)

Special rules regarding the hearing

art. 106 obowiązująca treść ENG	art. 106 projektowana zmiana ENG
<p>(1) If, during the hearing of a person, such person shows visible signs of excessive fatigue or symptoms of a disease that affect their physical or psychological capacity to participate in the hearing, judicial bodies shall order cessation of the hearing and, if the case, shall procure that the person is examined by a physician.</p> <p>(2) A detained person may be heard at the detention facility through videoconference, in exceptional situations and if judicial bodies decide that this does not harm the proper conducting of the trial or the rights and interests of the parties.</p> <p>(3) In the situation set by par. (2), if a person subject to hearing finds themselves in any of the situations set by Art. 90, their hearing may be conducted only in the presence of their counsel at the detention facility.</p>	<p>(1) If, during the hearing of a person, such person shows visible signs of excessive fatigue or symptoms of a disease that affect their physical or psychological capacity to participate in the hearing, judicial bodies shall order cessation of the hearing and, if the case, shall procure that the person is examined by a physician.</p> <p>(2) A detained person may be heard at the detention facility through videoconference, in exceptional situations and if judicial bodies decide that this does not harm the proper conducting of the trial or the rights and interests of the parties.</p> <p>(3) In the situation set by par. (2), if a person subject to hearing finds themselves in any of the situations set by Art. 90, their hearing may be conducted only in the presence of their counsel at the detention facility.</p> <p>(4) When the prosecutor or the court does not suspend the prosecution or trial, hearing of the suspect or defendant in his location or by videoconference, must be obligatory conducted in the presence of his advocate.</p>

Situations for suspension

art. 312 obowiązująca treść ENG	art. 312 projektowana zmiana ENG
<p>(1) In case a forensic medical report establishes that the suspect or defendant is suffering from a</p>	<p>(1) In case a forensic medical report establishes that the suspect or defendant is suffering from</p>

<p>serious medical condition that precludes them from taking part in the criminal procedure, the criminal investigation body shall submit to the prosecutor its proposals and the case file so they can order the criminal investigation suspended.</p> <p>(2) Suspending the criminal investigation shall also be ordered in the situation where there exists a temporary legal impediment to the start of criminal action against a person.</p> <p>(3) Suspending the criminal investigation shall also be ordered for the duration of the mediation procedure, as under the law.</p>	<p>a serious medical condition that precludes them from taking part in the criminal procedure, the criminal investigation body shall submit to the prosecutor its proposals and the case file so they can order the criminal investigation suspended. The prosecutor suspends investigation only if, considering all the circumstances of the case, the suspect or defendant could not be heard at his location or via videoconference or that the hearing in this way would undermine his rights or proper conduct of investigation.</p> <p>(2) Suspending the criminal investigation shall also be ordered in the situation where there exists a temporary legal impediment to the start of criminal action against a person.</p> <p>(3) Suspending the criminal investigation shall also be ordered for the duration of the mediation procedure, as under the law.</p>
---	--

The stay of court proceedings

art. 367 obowiązująca treść ENG	art. 367 projektowana zmiana ENG
<p>(1) When based on a medical expert report, the court finds that the defendant is severely ill, which prevents him from participating at the trial, the court, in a report, shall order the stay of proceedings until the health of the defendant will allow him to take part at the trial.</p> <p>(2) When there are several defendants and the grounds for the stay relate only to one of them and when it is not possible to sever the case, then the entire case shall be stayed.</p> <p>(3) The stay of court proceedings may also be ordered for the duration of the mediation process, according to the law.</p> <p>(4) The resolution of the court of first instance relating to the stay of the proceedings may be challenged separately, in an appeal, at the hierarchically superior court no later than 24 hours since its issuing in court, in the case of the prosecutor, the parties and the victim who are</p>	<p>(1) When based on a medical expert report, the court finds that the defendant is severely ill, which prevents him from participating at the trial, the court, in a report, shall order the stay of proceedings until the health of the defendant will allow him to take part at the trial. The court suspends the proceedings only if, considering all the circumstances of the case, the defendant could not be heard at his location or via videoconference or that the hearing in this way would undermine his rights or proper conduct of proceedings.</p> <p>(2) When there are several defendants and the grounds for the stay relate only to one of them and when it is not possible to sever the case, then the entire case shall be stayed.</p> <p>(3) The stay of court proceedings may also be ordered for the duration of the mediation process, according to the law.</p> <p>(4) The resolution of the court of first instance relating to the stay of the proceedings may be challenged separately, in an appeal, at the hierarchically superior court no later than 24 hours since its issuing in court, in the case of the prosecutor, the parties and the victim who are</p>

<p>present, and since its notification, in the case of the parties or the victim who absent. The appeal shall be filed with the court that made the appealed report and shall be forwarded, jointly with the case file, to the hierarchically superior court, no later than 48 hours since the registration.</p> <p>(5) The appeal shall not be deemed as grounds for staying the enforcement and shall be tried no later than 3 days since the case file shall be received.</p> <p>(6) The criminal proceedings shall resume ex officio, as soon as the defendant is able to take part at the trial or when the mediation process shall be concluded, according to the law.</p> <p>(7) The court is under an obligation to check regularly, but no later than 3 months, if the grounds that caused the stay of court proceedings are still valid.</p> <p>(8) If the defendant is under house arrest or in pre-trial detention, the provisions under Article 208 shall apply accordingly.</p> <p>(9) Raising a motion of unconstitutionality shall not result in the stay of proceedings.</p>	<p>present, and since its notification, in the case of the parties or the victim who absent. The appeal shall be filed with the court that made the appealed report and shall be forwarded, jointly with the case file, to the hierarchically superior court, no later than 48 hours since the registration.</p> <p>(5) The appeal shall not be deemed as grounds for staying the enforcement and shall be tried no later than 3 days since the case file shall be received.</p> <p>(6) The criminal proceedings shall resume ex officio, as soon as the defendant is able to take part at the trial or when the mediation process shall be concluded, according to the law.</p> <p>(7) The court is under an obligation to check regularly, but no later than 3 months, if the grounds that caused the stay of court proceedings are still valid.</p> <p>(8) If the defendant is under house arrest or in pre-trial detention, the provisions under Article 208 shall apply accordingly.</p> <p>(9) Raising a motion of unconstitutionality shall not result in the stay of proceedings.</p>
---	---

HOLANDIA

Poniższe tabelaryczne zestawienie przepisów zostało wykonane poprzez porównanie wymienionych w komunikacie przepisów w języku holenderskim z ich tłumaczeniem na język angielski zawartym w aktach dostępnych w serwisie <http://www.legislationline.org/>. W przypadku różnic pomiędzy oryginalnymi przepisami a ich tłumaczeniem wynikających ze zmian w prawie, które weszły w życie po opublikowaniu tłumaczenia, fragmenty te zostały przetłumaczone samodzielnie. Są one uwidocznione w zestawieniu pochyłym drukiem.

V. Przepisy

Kodeks Karny - Wetboek van Strafrecht

art. 33 NL	art. 33 ENG
1. Verbeurdverklaring kan worden uitgesproken bij veroordeling wegens enig strafbaar feit.	1. A confiscation order may be issued upon conviction of any criminal offence.
2. Artikel 24 is van overeenkomstige toepassing.	2. Section 24 shall apply mutatis mutandis.

art. 33a NL	art. 33a ENG
1. Vatbaar voor verbeurdverklaring zijn: a. voorwerpen die aan de veroordeelde toebehoren of die hij geheel of ten dele ten eigen bate kan aanwenden en die geheel of grotendeels door middel van of uit de baten van het strafbare feit zijn verkregen; b. voorwerpen met betrekking tot welke het feit is begaan; c. voorwerpen met behulp van welke het feit is begaan of voorbereid; d. voorwerpen met behulp van welke de opsporing van het misdrijf is belemmerd; e. voorwerpen die tot het begaan van het misdrijf zijn vervaardigd of bestemd; f. zakelijke rechten op of persoonlijke rechten	1. The following shall be liable to confiscation: a. objects belonging to the convicted offender or objects he can use in whole or in part for his own benefit and obtained entirely or largely by means of or from the proceeds of the criminal offence; b. objects in relation to which the offence was committed; c. objects used for the commission or preparation of the offence; d. objects used for the obstruction of the investigation into the serious offence; e. objects manufactured or intended for the commission of the serious offence; f. rights in rem and rights in personam pertaining to

<p>ten aanzien van de onder a tot en met e bedoelde voorwerpen.</p> <p>2. Voorwerpen als bedoeld in het eerste lid onder a tot en met e die niet aan de veroordeelde toebehoren kunnen alleen verbeurd worden verklaard indien:</p> <p>a. degene aan wie zij toebehoren bekend was met hun verkrijging door middel van het strafbare feit of met het gebruik of de bestemming in verband daarmee, dan wel die verkrijging, dat gebruik of die bestemming redelijkerwijs had kunnen vermoeden, of</p> <p>b. niet is kunnen worden vastgesteld aan wie zij toebehoren.</p> <p>3. Rechten als bedoeld in het eerste lid, onder f, die niet aan de veroordeelde toebehoren kunnen alleen verbeurd worden verklaard indien degene aan wie zij toebehoren bekend was met de verkrijging van de voorwerpen waarop of ten aanzien waarvan deze rechten bestaan, door middel van het strafbare feit of met het gebruik of de bestemming in verband daarmee, danwel die verkrijging, dat gebruik of die bestemming redelijkerwijs had kunnen vermoeden.</p> <p>4. Onder voorwerpen worden verstaan alle zaken en alle vermogensrechten.</p>	<p>the objects specified in a. to e. inclusive.</p> <p>2. Objects referred to in subsection(1.a) to (1.e) inclusive that do not belong to the convicted offender may be declared confiscated only if:</p> <p>a. the person to whom they belong knew that they had been obtained by means of the criminal offence or knew of their use or purpose in connection with the offence, or could have reasonably suspected such provenance, use or purpose; or</p> <p>b. the identity of the person to whom they belong could not be ascertained.</p> <p>3. Rights as referred to in subsection (1.f), which do not belong to the convicted offender, may be declared confiscated only when the person to whom they belong knew that the objects, on which and with regard to which these rights are established, had been obtained by means of the criminal offence or knew of their use or purpose in connection with the offence, or could have reasonably suspected such provenance, use or purpose.</p> <p>4. Objects shall mean all property of any description, whether corporeal or incorporeal.</p>
<p>art. 36b NL</p>	<p>art. 36b ENG</p>
<p>1. Onttrekking aan het verkeer van in beslag genomen voorwerpen kan worden opgelegd:</p> <p>1. bij de rechterlijke uitspraak waarbij iemand wegens een strafbaar feit wordt veroordeeld;</p> <p>2. bij de rechterlijke uitspraak waarbij overeenkomstig artikel 9a wordt bepaald dat geen straf zal worden opgelegd;</p> <p>3. bij de rechterlijke uitspraak waarbij, niettegenstaande vrijspraak of ontslag van alle rechtsvervolging, wordt vastgesteld dat een strafbaar feit is begaan;</p> <p>4. bij een afzonderlijke rechterlijke beschikking op vordering van het openbaar ministerie;</p>	<p>1. The withdrawal of seized objects from circulation may be ordered:</p> <p>1°. by a judgment whereby a person is convicted of a criminal offence;</p> <p>2°. by a judgment whereby it is decided, in accordance with section 9a, that no punishment is to be imposed;</p> <p>3°. by a judgment whereby, acquittal or dismissal of the criminal charge(s) notwithstanding, it is established that a criminal offence has been committed;</p> <p>4°. by a separate decision given in chambers, on application of the Public Prosecution Service;</p>

<p>5. bij een strafbeschikking.</p> <p>2. De artikelen 33b en 33c, tweede en derde lid, alsmede artikel 446 van het Wetboek van Strafvordering, zijn van overeenkomstige toepassing.</p> <p>3. De maatregel kan te zamen met straffen en met andere maatregelen worden opgelegd.</p>	<p>5°. by a punishment order.</p> <p>2. Sections 33b and 33c(2) and (3) and section 446 of the Code of Criminal Procedure shall apply mutatis mutandis.</p> <p>3. The measure may be imposed in conjunction with punishments and other measures.</p>
--	--

art. 36c NL	art. 36c ENG
<p>Vatbaar voor onttrekking aan het verkeer zijn alle voorwerpen:</p> <p>1. die geheel of grotendeels door middel van of uit de baten van het feit zijn verkregen;</p> <p>2. met betrekking tot welke het feit is begaan;</p> <p>3. met behulp van welke het feit is begaan of voorbereid;</p> <p>4. met behulp van welke de opsporing van het feit is belemmerd;</p> <p>5. die tot het begaan van het feit zijn vervaardigd of bestemd;</p> <p>een en ander voor zover zij van zodanige aard zijn, dat het ongecontroleerde bezit daarvan in strijd is met de wet of met het algemeen belang.</p>	<p>All of the following objects shall be liable to withdrawal from circulation:</p> <p>1°. objects obtained entirely or largely by means of or from the proceeds of the criminal offence;</p> <p>2°. objects in relation to which the offence was committed;</p> <p>3°. objects used for the commission or preparation of the offence;</p> <p>4°. objects used for the obstruction of an investigation into the serious offence;</p> <p>5°. objects manufactured or intended for the commission of the serious offence;</p> <p>insofar as these objects are of such nature that their uncontrolled possession is in violation of the law or contrary to the public interest.</p>

art. 36d NL	art. 36d ENG
<p>Vatbaar voor onttrekking aan het verkeer zijn bovendien de aan de dader of verdachte toebehorende voorwerpen van zodanige aard dat het ongecontroleerde bezit daarvan in strijd is met de wet of met het algemeen belang, welke bij gelegenheid van het onderzoek naar het door hem begane feit, dan wel het feit waarvan hij wordt verdacht, zijn aangetroffen, doch alleen indien de voorwerpen kunnen dienen tot het begaan of de voorbereiding van soortgelijke feiten, dan wel tot de belemmering van de opsporing daarvan.</p>	<p>The following shall also be liable to withdrawal from circulation: those objects belonging to the offender or the defendant which are of such nature that their uncontrolled possession is in violation of the law or contrary to the public interest, and which have been found in the course of the investigation of the offence committed by him, or of the offence of which he is suspected, but only if these objects may be used for the commission or preparation of similar offences or for the obstruction of their investigation.</p>

Konfiskata rozszerzona (art. 5 dyrektywy)

art. 36e NL	art. 36e ENG
<p>1. Op vordering van het openbaar ministerie kan bij een afzonderlijke rechterlijke beslissing aan degene die is veroordeeld wegens een strafbaar feit de verplichting worden opgelegd tot betaling van een geldbedrag aan de staat ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel.</p> <p>2. De verplichting kan worden opgelegd aan de in het eerste lid bedoelde persoon die voordeel heeft verkregen door middel van of uit de baten van het daar bedoelde feit of andere strafbare feiten, waaromtrent voldoende aanwijzingen bestaan dat zij door de veroordeelde zijn begaan.</p> <p>3. Op vordering van het openbaar ministerie kan bij een afzonderlijke rechterlijke beslissing aan degene die is veroordeeld wegens een misdrijf dat naar de wettelijke omschrijving wordt bedreigd met een geldboete van de vijfde categorie, de verplichting worden opgelegd tot betaling van een geldbedrag aan de staat ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel, indien aannemelijk is dat of dat misdrijf of andere strafbare feiten op enigerlei wijze ertoe hebben geleid dat de veroordeelde wederrechtelijk voordeel heeft verkregen. In dat geval kan ook worden vermoed dat:</p> <p>a. uitgaven die de veroordeelde heeft gedaan in een periode van zes jaren voorafgaand aan het plegen van dat misdrijf, wederrechtelijk verkregen voordeel belichamen, tenzij aannemelijk is dat deze uitgaven zijn gedaan uit een legale bron van inkomsten, of;</p> <p>b. voorwerpen die in een periode van zes jaren voorafgaand aan het plegen van dat misdrijf aan de veroordeelde zijn gaan toebehoren voordeel belichamen als bedoeld in het eerste lid, tenzij aannemelijk is dat aan de verkrijging van die</p>	<p>1. On application of the Public Prosecution Service, a person who is convicted of a criminal offence may be ordered in a separate judicial decision to pay a sum of money to the State in order to deprive him of unlawfully obtained gains.</p> <p>2. This obligation may be imposed on the person referred to in subsection (1) who obtained gains by means of or from the proceeds of the criminal offence referred to in that subsection or from other criminal offences with regard to which there are sufficient indications that these offences were committed by the convicted offender.</p> <p>3. On application of the Public Prosecution Service, any person who is convicted of a serious offence for which, according to the statutory definition, a fine of the fifth category may imposed, may be ordered in a separate judicial decision to pay a sum of money to the State in order to deprive him of unlawfully obtained gains, if it is shown that either said serious offence or other serious offences resulted in one way or another in the convicted offender obtaining unlawful gains. In that case it may also be presumed that:</p> <p>a. any expenditure incurred by the convicted offender in a period of six years prior to the commission of that serious offence was met from the unlawfully obtained gains, unless it is shown that this expenditure was met from a legal source of income, or;</p> <p>b. objects which became the property of the convicted offender in a period of six years prior to the commission of that serious offence involved gains as referred to in subsection (1), unless it is shown that</p>

<p>voorwerpen een legale bron van herkomst ten grondslag ligt.</p> <p>4. De rechter kan ambtshalve, op vordering van het openbaar ministerie of op het verzoek van de veroordeelde afwijken van de in het derde lid genoemde periode van zes jaren en een kortere periode in aanmerking nemen.</p> <p>5. De rechter stelt het bedrag vast waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat. Onder voordeel is de besparing van kosten begrepen. De waarde van voorwerpen die door de rechter tot het wederrechtelijk verkregen voordeel worden gerekend, kan worden geschat op de marktwaarde op het tijdstip van de beslissing of door verwijzing naar de bij openbare verkoop te behalen opbrengst, indien verhaal moet worden genomen. De rechter kan het te betalen bedrag lager vaststellen dan het geschatte voordeel. Op het gemotiveerde verzoek van de verdachte of veroordeelde kan de rechter, indien de huidige en de redelijkerwijs te verwachten toekomstige draagkracht van de verdachte of veroordeelde niet toereikend zullen zijn om het te betalen bedrag te voldoen, bij de vaststelling van het te betalen bedrag daarmee rekening houden. Bij het ontbreken van zodanig verzoek kan de rechter ambtshalve of op vordering van de officier van justitie deze bevoegdheid toepassen.</p> <p>6. Onder voorwerpen worden verstaan alle zaken en alle vermogensrechten.</p> <p>7. Bij het vaststellen van het bedrag van het wederrechtelijk verkregen voordeel op grond van het eerste en tweede lid ter zake van strafbare feiten die door twee of meer personen zijn gepleegd, kan de rechter bepalen dat deze hoofdelijk dan wel voor een door hem te bepalen deel aansprakelijk zijn voor de gezamenlijke betalingsverplichting.</p> <p>8. De rechter kan bij de bepaling van de hoogte van</p>	<p>the objects were obtained from a legal source of origin.</p> <p>4. The court may, ex officio or on application of the Public Prosecution Service or of the convicted offender, derogate from the period of six years referred to in subsection (3) and take a shorter period into account.</p> <p>5. The court shall set the estimated amount of the unlawfully obtained gains. Such gains shall include the saving of costs. The value of the objects which constitute, in the opinion of the court, the unlawfully obtained gains, may be estimated at their market value at the time of the decision, or by reference to the proceeds the objects would fetch at a public sale, if recovery action has to be taken. The court may set the sum of money at an amount that is lower than the estimated gains. In the determination of the amount to be paid, the court may, on reasoned application of the defendant or of the convicted offender, take into account the fact that the current and the reasonably to be expected future financial capacity of the defendant or of the convicted offender shall be insufficient to pay the amount due. In the absence of such application, the court may exercise this power ex officio or on application of the Public Prosecution Service.</p> <p><i>6. Objects shall be understood to include all objects and property rights.</i></p> <p>7. In the determination of the amount of the unlawfully obtained gains under subsections (1) and (2) with regard to criminal offences committed by two or more persons, the court may determine that these persons shall be liable, jointly and severally or for a part to be determined by the court, for the total payment obligation.</p>
--	--

<p>het voordeel kosten in mindering brengen die rechtstreeks in verband staan met het begaan van strafbare feiten, bedoeld in het eerste tot en met derde lid, en die redelijkerwijs voor aftrek in aanmerking komen.</p> <p>9. Bij de bepaling van de omvang van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat, worden aan benadeelde derden in rechte toegekende vorderingen alsmede de verplichting tot betaling aan de staat van een som gelds ten behoeve van het slachtoffer als bedoeld in artikel 36f voor zover die zijn voldaan, in mindering gebracht.</p> <p>10. Bij de oplegging van de maatregel wordt rekening gehouden met uit hoofde van eerdere beslissingen opgelegde verplichtingen tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel.</p> <p>11. Lijfswang kan met toepassing van artikel 577c van het Wetboek van Strafvordering door de rechter tot maximaal drie jaar worden bevolen en geldt als maatregel.</p>	<p><i>8. The court may in determination of the amount of the unlawfully obtained gains deduct costs which are directly related with committing the criminal offences, referred to in subsections (1) up to (3), and reasonably qualify for a deduction.</i></p> <p><i>9. In the determination of the amount at which the unlawfully obtained gains may be set, claims awarded by the court to injured third parties and orders to pay the State a sum of money for the benefit of the victims as referred to in article 36f, provided that they are executed, shall be deducted.</i></p> <p>10. In the imposition of the measure, the court shall take into account previous decisions in which the defendant or the convicted offender was ordered to pay a sum of money in order to deprive him of unlawfully obtained gains.</p> <p>11. Under application of section 577c of the Code of Criminal Procedure, detention for failure to comply with a judgment may be imposed by the court for a maximum of three years and shall be deemed to be a measure.</p>
--	---

Kodeks Postępowania Karnego - Wetboek van Strafvordering

art. 94 NL	art. 94 ENG
<p>1. Vatbaar voor inbeslagneming zijn alle voorwerpen die kunnen dienen om de waarheid aan de dag te brengen of om wederrechtelijk verkregen voordeel, als bedoeld in artikel 36e van het Wetboek van Strafrecht, aan te tonen.</p>	<p>1. All objects that may serve to reveal the truth or demonstrate unlawfully obtained gains, as referred to in section 36e of the Criminal Code, shall be liable to seizure.</p>

<p>2. Voorts zijn vatbaar voor inbeslagneming alle voorwerpen welke verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer kan worden bevolen.</p> <p>3. Van de inbeslagneming van een voorwerp wordt, ook in geval de bevoegdheid tot inbeslagneming toekomt aan de rechter-commissaris of de officier van justitie, door de opsporingsambtenaar een kennisgeving van inbeslagneming opgemaakt. Zoveel mogelijk wordt aan degene bij wie een voorwerp is inbeslaggenomen, een bewijs van ontvangst afgegeven. De opsporingsambtenaar stelt de kennisgeving zo spoedig mogelijk in handen van de hulpofficier van justitie teneinde te doen beoordelen of het beslag moet worden gehandhaafd.</p>	<p>2. Furthermore, all objects whose confiscation or withdrawal from circulation may be ordered shall be liable to seizure.</p> <p>3. The investigating officer who seizes an object shall prepare a notice of seizure, even where the power of seizure is conferred on the examining magistrate or the public prosecutor. A receipt for the object shall be issued, as far as possible, to the person from whom it was seized. The investigating officer shall place the notice in the hands of the assistant public prosecutor as soon as possible so that he can decide whether the seizure should be maintained.</p>
--	--

art. 94a NL	art. 94a ENG
<p>1 In geval van verdenking van een misdrijf, waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd, kunnen voorwerpen inbeslaggenomen worden tot bewaring van het recht tot verhaal voor een ter zake van dat misdrijf op te leggen geldboete.</p> <p>2 In geval van verdenking van of veroordeling wegens een misdrijf, waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd, kunnen voorwerpen in beslag genomen worden tot bewaring van het recht tot verhaal voor een naar aanleiding van dat misdrijf op te leggen verplichting tot betaling van een geldbedrag aan de staat ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel.</p> <p>3 Ingeval van verdenking van een misdrijf, waarvoor een geldboete van de vierde categorie kan worden opgelegd, kunnen voorwerpen in beslaggenomen worden tot bewaring van het recht tot verhaal voor een ter zake van dat misdrijf op te leggen maatregel als bedoeld in artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht.</p> <p>4 Voorwerpen die toebehoren aan een ander dan degene aan wie, in het in het eerste lid bedoelde geval, de geldboete kan worden opgelegd of degene aan wie, in het in het tweede lid bedoelde geval, het wederrechtelijk verkregen voordeel kan worden ontnomen, of degene aan wie, in het in het derde lid bedoelde geval, de maatregel als bedoeld in artikel</p>	<p>1. In the case of suspicion of a serious offence for which a fine of the fifth category may be imposed, objects may be seized in order to preserve the right of recovery in respect of any fine to be imposed for that serious offence.</p> <p>2. In the case of suspicion of or conviction for a serious offence for which a fine of the fifth category may be imposed, objects may be seized in order to preserve the right of recovery in respect of an obligation to be imposed in response to that serious offence for payment of a sum of money to the State for the purpose of special confiscation of unlawfully obtained gains.</p> <p>3. <i>In the case of suspicion of a serious offence for which a fine of the fourth category may be imposed, objects may be seized in order to preserve the right of recovery in respect of any measure to be imposed for that serious offence under article 36f of the Criminal Code.</i></p> <p>4. <i>Objects which belong to a person other than the person on whom, in the case referred to in subsection (1), the fine may be imposed, or the person who, in the case referred to in subsection (2), may be deprived of the unlawfully obtained gains, or the person on whom, in the case referred to in subsection (3), the measures under article 36f of the Criminal Code may</i></p>

<p>36f van het Wetboek van Strafrecht kan worden opgelegd, kunnen in beslag worden genomen indien voldoende aanwijzingen bestaan dat deze voorwerpen geheel of ten dele aan die ander zijn gaan toebehoren met het kennelijke doel de uitwinning van voorwerpen te bemoeilijken of te verhinderen, en die ander dit wist of redelijkerwijze kon vermoeden.</p> <p>5 In het geval, bedoeld in het vierde lid, kunnen tevens andere aan de betrokken persoon toebehorende voorwerpen in beslag worden genomen, tot ten hoogste de waarde van de in het vierde lid bedoelde voorwerpen.</p> <p>6 Onder voorwerpen worden verstaan alle zaken en alle vermogensrechten.</p>	<p><i>be imposed, may be seized if there are sufficient indications that these objects have become, in whole or in part, the property of this other person with the evident aim of hindering or preventing the sale of these objects, and this person knew or could reasonably suspect this to be the case.</i></p> <p>5. In the case referred to in subsection (4), other objects belonging to the person concerned may also be seized up to maximum the value of the objects referred to in subsection (4).</p> <p><i>6. Objects shall be understood to include all objects and property rights.</i></p>
---	--

art. 96 NL	art. 96 ENG
<p>1 In geval van ontdekking op heterdaad van een strafbaar feit of in geval van verdenking van een misdrijf als omschreven in artikel 67, eerste lid, is de opsporingsambtenaar bevoegd de daarvoor vatbare voorwerpen in beslag te nemen en daartoe elke plaats te betreden.</p> <p>2 De opsporingsambtenaar kan, in afwachting van de komst van de rechter of ambtenaar die bevoegd is ter inbeslagneming de plaats te doorzoeken, de maatregelen nemen die redelijkerwijs nodig zijn om wegmaking, onbruikbaarmaking, onklaarmaking of beschadiging van voor inbeslagneming vatbare voorwerpen te voorkomen. Deze maatregelen kunnen de vrijheid van personen die zich ter plaatse bevinden beperken.</p>	<p>1. In cases where the suspect is caught red-handed in the commission of a criminal offence or where he is suspected of having committed a serious offence as defined in section 67(1), the investigating officer shall have the power to seize objects liable to seizure and to enter any place for that purpose.</p> <p>2. The investigating officer may, while awaiting the arrival of the judge or civil servant who is authorised to search the place for the purpose of seizure, take any measures that are reasonably necessary in order to prevent objects liable to seizure being disposed of, rendered unusable, inactivated or damaged. These measures may restrict the freedom of persons who are at the location in question.</p>

art. 96c NL	art. 96c ENG
<p>1 In geval van ontdekking op heterdaad van een</p>	<p>1. In cases where the suspect is caught red-handed in</p>

<p>strafbaar feit of in geval van verdenking van een misdrijf als omschreven in artikel 67, eerste lid, kan de officier van justitie ter inbeslagneming elke plaats, met uitzondering van een woning zonder toestemming van de bewoner en een kantoor van een persoon met bevoegdheid tot verschoning als bedoeld in artikel 218, doorzoeken.</p> <p>2 Bij dringende noodzakelijkheid en indien het optreden van de officier van justitie niet kan worden afgewacht, kan een hulpofficier deze bevoegdheid uitoefenen. Hij behoeft daartoe de machtiging van de officier van justitie. Indien vanwege de vereiste spoed of de onbereikbaarheid van de officier van justitie de machtiging niet tijdig kan worden gevraagd, kan de machtiging binnen drie dagen na de doorzoeking door de officier van justitie worden verleend. Weigert de officier van justitie de machtiging, dan draagt hij zorg dat de gevolgen van de doorzoeking zoveel mogelijk ongedaan worden gemaakt.</p> <p>3 Het doorzoeken van plaatsen overeenkomstig het bepaalde in het eerste lid geschiedt onder leiding van de officier van justitie of, in geval van toepassing van het tweede lid, onder leiding van de hulpofficier.</p> <p>4 Artikel 96, tweede lid, is van overeenkomstige toepassing.</p>	<p>the commission of a criminal offence or where he is suspected of having committed a serious offence as defined in section 67(1), the public prosecutor may for the purpose of seizure search any place, with the exception of a dwelling without the consent of the occupant and an office of a person who has the right to assert privilege as referred to in section 218.</p> <p>2. In the case of urgent necessity and if action on the part of the public prosecutor cannot be awaited, an assistant public prosecutor may exercise this power. He must be authorised by the public prosecutor for that purpose. If such authorisation cannot be applied for on time due to the speed required or the fact that the public prosecutor cannot be reached, the public prosecutor may grant the authorisation three days after the search. If the public prosecutor refuses to grant authorisation, then he shall ensure that the consequences of the search are reversed to the maximum extent possible.</p> <p>3. The public prosecutor or, if subsection (2) applies, the assistant public prosecutor, shall be in charge of the search of places in accordance with the provisions of subsection (1).</p> <p>4. Section 96(2) shall apply mutatis mutandis.</p>
--	---

art. 97 NL	art. 97 ENG
<p>1 In geval van ontdekking op heterdaad van een strafbaar feit of in geval van verdenking van een misdrijf als omschreven in artikel 67, eerste lid, kan de officier van justitie, bij dringende noodzakelijkheid en indien het optreden van de rechter-commissaris niet kan worden afgewacht, ter inbeslagneming de</p>	<p>1. In cases where the suspect is caught red-handed in the commission of a criminal offence or where he is suspected of having committed a serious offence as defined in section 67(1), the public prosecutor may,</p>

<p>volgende plaatsen doorzoeken:</p> <p>a. een woning zonder toestemming van de bewoner, en b. een kantoor van een persoon met bevoegdheid tot verschoning als bedoeld in artikel 218.</p> <p>2 Voor een doorzoeking als bedoeld in het eerste lid heeft de officier van justitie de machtiging van de rechter-commissaris. Deze machtiging is met redenen omkleed.</p> <p>3 Kan ook het optreden van de officier van justitie niet worden afgewacht, dan komt de bevoegdheid tot doorzoeking toe aan de hulpofficier. Het eerste en het tweede lid zijn van overeenkomstige toepassing. De machtiging van de rechter-commissaris wordt zo mogelijk door tussenkomst van de officier van justitie gevraagd.</p> <p>4 Indien de rechter-commissaris aan een hulpofficier van justitie machtiging heeft verleend ter inbeslagneming een woning zonder toestemming van de bewoner te doorzoeken, is voor het binnentreden in die woning door de betrokken hulpofficier van justitie geen machtiging als bedoeld in artikel 2 van de Algemene wet op het binnentreden vereist.</p> <p>5 Artikel 96, tweede lid, is van overeenkomstige toepassing.</p>	<p>in the case of urgent necessity and if action on the part of the examining magistrate cannot be awaited, search for the purpose of seizure the following places:</p> <p>a. a dwelling without the consent of the occupant, and b. an office of a person who has the right to assert privilege as referred to in section 218.</p> <p>2. The public prosecutor shall require for a search as referred to in subsection (1) the authorisation of the examining magistrate. This authorisation shall be reasoned.</p> <p>3. If action on behalf of the public prosecutor cannot be awaited either, the power to conduct a search shall be conferred on the assistant public prosecutor. Subsections (1) and (2) shall apply mutatis mutandis. Authorisation from the examining magistrate shall be requested, where possible, through the public prosecutor.</p> <p>4. If the examining magistrate has granted authorisation to an assistant public prosecutor to search for the purpose of seizure a dwelling without the consent of the occupant, the assistant public prosecutor shall not be required to have authorisation as referred to in section 2 of the General Act on Entry into Dwellings in order to enter that dwelling.</p>
--	--

	5. Section 96(2) shall apply mutatis mutandis.
--	--

art. 103 ust. 2 NL	art. 103 ust. 2 ENG
2. De machtiging wordt door de officier van justitie zo spoedig mogelijk aan de verdachte of veroordeelde, en zo het beslag onder een derde is gelegd, ook aan deze betekend op de wijze zoals voorzien bij dit wetboek of door de gerechtsdeurwaarder overeenkomstig de wijze van betekening van het verlot, bedoeld in artikel 702, tweede lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.	2. The warrant authorising the seizure or maintenance of the seizure shall be served, as soon as possible, on the suspect or the convicted offender, and in the case of attachment by garnishment, on this garnishee as well, by the public prosecutor in the manner prescribed by this Code or by the bailiff in accordance with the procedure for service of the leave referred to in section 702(2) of the Code of Civil Procedure.

art. 116 NL	art. 116 ENG
<p>1 De hulpofficier van justitie of de officier van justitie die op grond van artikel 94, derde lid, in kennis is gesteld van de kennisgeving van inbeslagneming, beslist over het voortduren van het beslag in het belang van de strafvordering. Indien dit belang niet of niet meer aanwezig is, beëindigt hij het beslag en doet hij het voorwerp teruggeven aan degene bij wie het voorwerp in beslag is genomen. De hulpofficier van justitie pleegt desgeraden overleg met de officier van justitie voordat hij de beslissing neemt.</p> <p>2 Indien degene bij wie het voorwerp in beslag is genomen ten overstaan van de rechter-commissaris, de officier van justitie of een opsporingsambtenaar schriftelijk verklaart afstand te doen van het voorwerp, kan de hulpofficier van justitie of het openbaar ministerie:</p> <p>a. het voorwerp doen teruggeven aan degene die redelijkerwijs als rechthebbende kan worden aangemerkt;</p> <p>b. gelasten dat het voorwerp ten behoeve van de rechthebbende in bewaring zal blijven, indien teruggave aan degene die redelijkerwijs als rechthebbende kan worden aangemerkt, nog niet mogelijk is;</p>	<p>1. The assistant public prosecutor or the public prosecutor, who has been informed of the notice of seizure under section 94(3), shall decide on the continuation of the seizure in the interest of the criminal proceedings. If this interest is not, or no longer, present, he shall terminate the seizure and return the object to the person from whom it was seized. If advisable, the assistant public prosecutor shall consult with the public prosecutor before he takes the decision.</p> <p>2. If the person from whom the object was seized declares in writing before the examining magistrate, the public prosecutor or an investigating officer that he waives his right to the object, the assistant public prosecutor or the Public Prosecution Service may:</p> <p>a. instruct the return of the object to the person who may be reasonably regarded as the person entitled thereto;</p>

<p>c. in geval degene bij wie het voorwerp is in beslag genomen verklaart dat het hem toebehoort, gelasten dat daarmee wordt gehandeld als ware het verbeurd verklaard of onttrokken aan het verkeer.</p> <p>3 Wordt een verklaring als bedoeld in het tweede lid niet afgelegd, dan kan het openbaar ministerie de beslissing onder a of b alsnog nemen, indien degene bij wie het voorwerp in beslag is genomen, zich niet binnen veertien dagen nadat het openbaar ministerie hem schriftelijk kennis heeft gegeven van het voornemen tot zodanige beslissing, daarover heeft beklagd of het door hem ingestelde beklag ongegrond is verklaard. Op het beklag is titel IX van het Vierde Boek van overeenkomstige toepassing.</p> <p>4 Indien een verklaring als bedoeld in het tweede lid niet wordt afgelegd en het openbaar ministerie voornemens is het voorwerp terug te geven aan degene die redelijkerwijs als rechthebbende kan worden aangemerkt, is het bevoegd het voorwerp reeds aanstonds, in afwachting van de mogelijkheid tot teruggave, aan deze in bewaring te geven, indien degene bij wie het voorwerp is inbeslaggenomen, dit kennelijk door middel van een strafbaar feit aan die rechthebbende heeft onttrokken of onttrokken hield. Degene aan wie het voorwerp is afgegeven, is in dat geval bevoegd het voorwerp te gebruiken.</p> <p>5 Indien het openbaar ministerie overeenkomstig het tweede of vierde lid of de rechtbank overeenkomstig artikel 353, tweede lid, de bewaring van het voorwerp heeft gelast, doet het openbaar ministerie dit voorwerp na het bekend worden van de rechthebbende aan deze teruggeven.</p> <p>6 De in dit artikel bedoelde beslissingen laten ieders rechten ten aanzien van het voorwerp onverlet.</p>	<p>b. order that the object remain in custody for the benefit of the person entitled thereto, if it is not yet possible to return it to the person who may be reasonably regarded as the person entitled thereto;</p> <p>c. if the person from whom the object has been seized states that it belongs to him, order that it be treated as though it had been confiscated or withdrawn from circulation.</p> <p>3. If a declaration, as referred to in subsection (2), is not made, then the Public Prosecution Service may nevertheless take the decision referred to in (a) or (b) if, within fourteen days after the Public Prosecution Service has given notice of its intention to take such decision to the person from whom the object has been seized, he has not filed a complaint against such decision or the complaint filed by him has been declared ill-founded. Part IX of Book Four shall apply mutatis mutandis to the complaint.</p> <p>4. If a declaration, as referred to in subsection (2), is not made and the Public Prosecution Service intends to return the object to the person who may be regarded as the person entitled thereto, it shall be authorised to immediately place it in the custody of this person, pending the possibility of return, if the person from whom the object was seized evidently removed or withheld it from the person entitled thereto by means of a criminal offence. In that case, the person to whom the object has been released shall be entitled to use it.</p> <p>5. If the Public Prosecution Service in accordance with subsections (2) or (4) or the District Court in accordance with section 353(2) has ordered that the object be taken into custody, the Public Prosecution Service shall, after the person entitled to the object has been established, return it to him.</p> <p>6. The decisions referred to in this section shall be without prejudice to any person's right to the object.</p>
--	--

art. 117 NL	art. 117 ENG
<p>1 De inbeslaggenomen voorwerpen worden niet vervreemd, vernietigd, prijsgegeven of tot een ander doel dan het onderzoek bestemd, tenzij na verkregen machtiging.</p> <p>2 De in het eerste lid bedoelde machtiging kan door het openbaar ministerie worden verleend ten aanzien van voorwerpen</p> <p>a. die niet geschikt zijn voor opslag;</p> <p>b. waarvan de kosten van de bewaring niet in een redelijke verhouding staan tot hun waarde;</p> <p>9c. die vervangbaar zijn en waarvan de tegenwaarde op eenvoudige wijze kan worden bepaald.</p> <p>Ten aanzien van inbeslaggenomen voorwerpen die van zodanige aard zijn dat het ongecontroleerde bezit daarvan in strijd is met de wet of het algemeen belang, wordt slechts machtiging tot vernietiging verleend.</p> <p>3 De in het eerste lid bedoelde machtiging is gericht tot de bewaarder of aan de ambtenaar die de voorwerpen in afwachting van hun vervoer naar de bewaarder onder zich heeft. Degene aan wie de machtiging is gericht, draagt zorg voor de bepaling van de waarde die het voorwerp op dat moment bij verkoop redelijkerwijs zou hebben opgebracht.</p> <p>4 Indien inbeslaggenomen voorwerpen op grond van de machtiging van het openbaar ministerie tegen baat worden vervreemd, blijft het beslag, onverminderd het bepaalde in artikel 116, rusten op de verkregen opbrengst.</p> <p>5 Indien het openbaar ministerie op het schriftelijk verzoek van de bewaarder hem de machtiging te verlenen als bedoeld in het eerste lid, niet binnen zes weken een beslissing heeft genomen, is de bewaarder bevoegd te handelen overeenkomstig het eerste lid.</p>	<p>1. The seized objects may be sold, destroyed, relinquished or used for a purpose other than the investigation only with authorisation.</p> <p>2. The Public Prosecution Service may grant the authorisation referred to in subsection (1) in regard of objects</p> <p>a. which are not suitable for storage;</p> <p>b. whose custody costs are not in reasonable proportion to their value;</p> <p>c. which are replaceable and whose equivalent value can be easily determined.</p> <p>Seized objects, which are of such nature that their uncontrolled possession is in violation of the law or contrary to the public interest, shall only be granted authorisation for destruction.</p> <p>3. The authorisation referred to in subsection (1) shall be directed to the custodian or to the civil servant who has possession of the objects pending their transportation to the custodian. The person to whom the authorisation is directed shall ensure that the value of the object is set at the price it would have reasonably fetched if sold at that time.</p> <p>4. If the seized objects are sold for a profit with the authorisation of the Public Prosecution Service, the proceeds obtained shall continue to be subject to seizure, without prejudice to the provisions of section 116.</p> <p>5. If within six weeks the Public Prosecution Service fails to take a decision on the custodian's written request to grant him the authorisation referred to in subsection (1), the custodian shall be authorised to take action in accordance with subsection (1).</p>

Wyrok zaoczny (implemetacja art. 4 ust. 1 i ust. 2 dyrektywy)

art. 280 NL	art. 280 ENG
<p>1 In het geval dat de verdachte niet op de terechtzitting verschijnt en de rechtbank geen aanleiding ziet voor</p> <p>a. het nietig verklaren van de dagvaarding op grond van artikel 278, eerste lid of</p> <p>b. het verlenen van een bevel tot medebrenging van de verdachte, bedoeld in artikel 278, tweede lid,</p> <p><i>beveelt</i> zij dat tegen de verdachte verstek wordt verleend en dat de behandeling van de zaak buiten zijn aanwezigheid wordt voortgezet, tenzij zij heeft ingestemd met verdediging op de voet van artikel 279.</p> <p>2 De rechtbank verklaart het verstek vervallen, indien de verdachte alsnog op de terechtzitting of na de hervatting daarvan in persoon verschijnt of zich alsnog laat verdedigen met inachtneming van artikel 279, eerste lid.</p> <p>3 Bij toepassing van het tweede lid, wordt het onderzoek opnieuw aangevangen, met dien verstande dat de rechtbank kan bepalen dat bepaalde onderzoekshandelingen niet opnieuw zullen plaats vinden.</p>	<p>1. In the event that the defendant does not appear at the court session and the District Court sees no reason to</p> <p>a. declare the summons null and void under section 278(1) or</p> <p>b. issue an order to forcibly bring the defendant, referred to in section 278(2), to court</p> <p>it shall order that the defendant be tried in absentia and the trial of the case be continued in his absence, unless it has consented to a defence under the terms of section 279.</p> <p>2. The District Court shall declare the trial in absentia cancelled, if the defendant appears at the court session after all or after resumption thereof appears in person or has himself defended after all in accordance with the provisions of section 279(1).</p> <p>3. In the application of subsection (2), the hearing shall be started again, on the understanding that the District Court may determine that specific investigative acts will not be conducted again.</p>

Zaskarżalność postanowień o zatrzymaniu oraz wyroków (implemetacja art. 8 ust. 1 dyrektywy)

art. 552a NL	art. 552a ENG
<p>1 De belanghebbenden kunnen zich schriftelijk beklagen over inbeslagneming, over het gebruik van in beslag genomen voorwerpen, over het uitblijven van een last tot teruggave, over het al dan niet toepassen van de in artikel 116, vierde lid, neergelegde bevoegdheid, over de vordering van gegevens, over de vordering medewerking te verlenen aan het ontsleutelen van gegevens, over de kennisneming of het gebruik van gegevens, vastgelegd tijdens een doorzoeking of op vordering</p>	<p>1. The interested parties may file a written complaint about the seizure, about the use of the objects seized, about the failure to issue an order to return the objects, <i>about the application or lack of the application of section 116(4)</i>, about the request of data, about the request to assist in the decryption of data, about the inspection or the use of data, recorded during a search or provided on request,</p>

verstrekt, over de kennisneming of het gebruik van gegevens, opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een geautomatiseerd werk en vastgelegd bij een onderzoek in zodanig werk, over de kennisneming of het gebruik van gegevens als bedoeld in de artikelen 100, 101 en 114, over de vordering gegevens te bewaren en beschikbaar te houden, alsmede over de ontoegankelijkmaking van gegevens, aangetroffen in een geautomatiseerd werk, bedoeld in artikel 125o, de opheffing van de desbetreffende maatregelen of het uitblijven van een last tot zodanige opheffing.

2 De belanghebbenden kunnen schriftelijk verzoeken om vernietiging van gegevens, vastgelegd tijdens een doorzoeking of op vordering verstrekt.

3 Het klaagschrift of het verzoek wordt zo spoedig mogelijk na de inbeslagneming van de voorwerpen of de kennisneming of ontoegankelijkmaking van de gegevens ingediend ter griffie van het gerecht in feitelijke aanleg, waarvoor de zaak wordt vervolgd of het laatst werd vervolgd. Het klaagschrift of het verzoek is niet ontvankelijk indien het is ingediend op een tijdstip waarop drie maanden zijn verstreken sedert de vervolgte zaak tot een einde is gekomen.

4 Indien een vervolging niet of nog niet is ingesteld wordt het klaagschrift of het verzoek zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk binnen twee jaren na de inbeslagneming, kennisneming of ontoegankelijkmaking ingediend ter griffie van de rechtbank van het arrondissement, binnen hetwelk de inbeslagneming, kennisneming of ontoegankelijkmaking is geschied. De rechtbank is bevoegd tot afdoening tenzij de vervolging mocht zijn aangevangen voordat met de behandeling van het klaagschrift of het verzoek een aanvang kon worden gemaakt. In dat geval zendt de griffier het klaagschrift of het verzoek ter afdoening aan het gerecht, bedoeld in het vorige lid.

5 De griffier van het gerecht dat tot afdoening bevoegd is, zendt aan degene bij wie het voorwerp is in beslag genomen, indien hij noch de klager is, noch afstand van het voorwerp heeft gedaan, en zijn adres bekend is, onverwijld een afschrift van het klaagschrift en deelt hem mee dat hij zijnerzijds een klaagschrift kan indienen. Op last van de voorzitter van het gerecht stelt de griffier tevens andere belanghebbenden van het klaagschrift in kennis, hun de gelegenheid biedende hetzij zelf binnen een in de kennisgeving te vermelden termijn een klaagschrift in te dienen, betrekking hebbend op hetzelfde voorwerp of dezelfde gegevens, hetzij tijdens de behandeling van het klaagschrift te worden gehoord. In het laatste geval geldt de kennisgeving als

about the inspection or the use of data, stored, processed or transferred by means of a computerised device or system and recorded during a search in such device or system, about the inspection or the use of data as referred to in sections 100, 101 and 114, about the request to store and keep data available, and about the disablement of data, found in a computerised device or system as referred to in section 125o, the revocation of the measures concerned or the failure to issue such revocation order.

2. The interested parties may request in writing destruction of data, recorded during a search or provided on request.

3. The written complaint or the request shall be filed at the registry of the court determining questions of fact, before which the case is being prosecuted or was last prosecuted, as soon as possible after the seizure of the objects or the inspection or disablement of the data. The written complaint or the application shall be inadmissible if it is submitted three months after the date on which the prosecuted case was concluded.

4. If prosecution has not been, or not yet been, instituted, the written complaint or the application shall be filed, as soon as possible, but not later than within two years after the seizure, inspection or disablement, at the registry of the District Court, in whose district the seizure, inspection or disablement took place. The District Court may deal with the written complaint or the application, unless the prosecution was started before the court could commence with the hearing of the written complaint or the application. In that case the clerk to the court shall send the written complaint or the application to the court, referred to in the preceding subsection, in order to be dealt with by that court.

5. The clerk to the court, which is competent to deal with said written complaint or application, shall promptly send a copy of the written complaint to the person from whom the object was seized, if he is not the complainant or has not relinquished his

<p>oproeping.</p> <p>6 De behandeling van het klaagschrift of het verzoek door de raadkamer vindt plaats in het openbaar.</p> <p>7 Indien het klaagschrift is ingediend door een persoon met de bevoegdheid tot verschoning als bedoeld in artikel 218 beslist het gerecht binnen dertig dagen na ontvangst van het klaagschrift.</p> <p>8 Acht het gerecht het beklag of het verzoek gegrond, dan geeft het de daarmede overeenkomende last.</p>	<p>ownership of the object either and his address is known, and shall inform him that he may file a written complaint. By order of the presiding judge of the court, the clerk to the court shall also notify other interested parties of the written complaint, offer them the opportunity to either file a written complaint, relating to the same object or the same data, within a time limit to be stated in the notification, or to be heard during the hearing of the written complaint. In the latter case the notification shall be deemed to be notice to appear.</p> <p>6. The court in chambers shall hear the written complaint or the application at a public court session.</p> <p><i>7. If the complaint is filed by a person who has a duty of secrecy in the meaning of article 218 the court issues a decision within thirty days after receipt of the complaint.</i></p> <p>8. If the court finds the complaint or the application well-founded, then it shall issue an order in accordance therewith.</p>
---	--

art. 552b NL	art. 552b ENG
<p>1 De belanghebbenden, andere dan de verdachte of veroordeelde, kunnen schriftelijk zich beklagen over de verbeurdverklaring van hun toekomstige voorwerpen of over de onttrekking van zodanige voorwerpen aan het verkeer. Geen beklag staat open, indien het bedrag, waarop de verbeurdverklarde voorwerpen bij de uitspraak zijn geschat, is betaald of ingevorderd, dan wel vervangende vrijheidsstraf is toegepast.</p> <p>2 Het klaagschrift wordt, binnen drie maanden nadat de beslissing uitvoerbaar is geworden, ingediend ter griffie van het gerecht dat in hoogste feitelijke aanleg de beslissing heeft genomen.</p> <p>3 De behandeling van het klaagschrift door de raadkamer vindt plaats in het openbaar.</p> <p>4 Acht het gerecht het beklag gegrond, dan herroept het de verbeurdverklaring of de onttrekking aan het verkeer en geeft een last als bedoeld in artikel 353, tweede lid, onderdeel a of b.</p> <p>5 Bij de herroeping van een verbeurdverklaring kan het gerecht de voorwerpen aan het verkeer</p>	<p>1. The interested parties, other than the suspect or convicted offender, may file a written complaint about the confiscation of objects belonging to them or about the withdrawal from circulation of such objects. A complaint may not be filed if the amount, at which the objects were estimated in the decision, has been paid or collected, or a default custodial sentence has been imposed.</p> <p>2. The written complaint shall be filed at the registry of the court which rendered the decision as highest court determining questions of fact within three months after the decision has become enforceable.</p> <p>3. The court in chambers shall hear the written complaint at a public court session.</p> <p>4. If the court finds the complaint well-founded, it</p>

<p>onttrokken verklaren, indien zij daarvoor vatbaar zijn. De artikelen 33b,33c en 35, tweede lid, van het Wetboek van Strafrecht zijn van overeenkomstige toepassing.</p>	<p>shall revoke the confiscation or the withdrawal from circulation and shall issue an order as referred to in section 353(2)(a) or (b).</p> <p>5. On revocation of a confiscation order, the court may declare the objects withdrawn from circulation if they are liable therefor. Sections 33b, 33c and 35(2) of the Criminal Code shall apply mutatis mutandis.</p>
--	--

art. 511g NL	art. 511g ENG
<p>1 Tegen de uitspraak van de rechtbank kan hoger beroep worden ingesteld.</p> <p>2 Titel II van het derde Boek is van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat:</p> <p>a. de zaak in hoger beroep aanhangig wordt gemaakt door een oproeping van de advocaat-generaal aan de verdachte of veroordeelde betekend;</p> <p>b. de behandeling van de vordering waarvan beroep is ingesteld voorafgegaan kan worden door een schriftelijke voorbereiding op de wijze als door het gerechtshof te bepalen;</p> <p>c. de artikelen 511d, tweede en derde lid, en 511e, tweede lid, van overeenkomstige toepassing zijn. In deze gevallen wordt het financieel onderzoek gevoerd door de officier van justitie in het arrondissement waarin de rechtbank is gelegen die in eerste aanleg uitspraak heeft gedaan. Na afloop van het bevolen onderzoek deelt de officier van justitie de stukken mede aan de advocaat-generaal;</p> <p>d. artikel 511e, eerste lid, onder b, van overeenkomstige toepassing is.</p>	<p>1. An appeal may be filed against the judgment of the District Court.</p> <p>2. Part II of Book Three shall apply mutatis mutandis, on the understanding that:</p> <p>a. the case shall be brought before the court by notice to appear served on the suspect or the convicted offender by the advocate general;</p> <p>b. the hearing of the application, against which an appeal has been filed, may be preceded by written preparations in the manner as to be determined by the Court of Appeal;</p> <p>c. sections 511d(2) and (3), and 511e(2) shall apply mutatis mutandis. In these cases the financial investigation shall be conducted by the public prosecutor in the district of the District Court which pronounced judgment as court of first instance. After conclusion of the investigation ordered, the public prosecutor shall notify the contents of the documents to the advocate general;</p> <p>d. section 511e(1)(b) shall apply mutatis mutandis.</p>

Przepadek mienia stanowiącego własność osób trzecich (w zw. z art. 94a ust. 4 Sv)

art. 575 ust. 1 NL	art. 575 ust. 1 ENG
<p>1 Op voorwerpen van de veroordeelde die niet op grond van artikel 94a in beslag zijn genomen geschiedt verhaal krachtens een dwangbevel, medebrengende het recht om die goederen zonder vonnis aan te tasten. Verhaal kan mede worden genomen op voorwerpen als bedoeld in artikel 94a, derde en vierde lid, die niet reeds voor het onherroepelijk worden van het vonnis of arrest in beslag zijn genomen.</p>	<p>1. Recovery shall be made against objects of the convicted offender, which have not been seized under section 94a, pursuant to a writ of execution, entailing the right to seize that property without a judgment being required. Recovery may also be made against objects as referred to in section 94a(3) and (4), which have not already been seized before the judgment or appeal judgment became irrevocable.</p>

FRANCJA

IV. Przepisy

IV.1. Article 84 de la LOI n° 2016-731 du 3 juin 2016 renforçant la lutte contre le crime organisé, le terrorisme et leur financement, et améliorant l'efficacité et les garanties de la procédure pénale (1) [Publ.: Journal Officiel de la République Française (JORF), 2016-06-04]

Code de procédure pénale

art. 41-4 sprzed nowelizacji	art. 41-4 nowa wersja
<p>Au cours de l'enquête ou lorsqu'aucune juridiction n'a été saisie ou que la juridiction saisie a épuisé sa compétence sans avoir statué sur la restitution des objets placés sous main de justice, le procureur de la République ou le procureur général est compétent pour décider, d'office ou sur requête, de la restitution de ces objets lorsque la propriété n'en est pas sérieusement contestée.</p> <p>Il n'y a pas lieu à restitution lorsque celle-ci est de nature à créer un danger pour les personnes ou les biens ou lorsqu'une disposition particulière prévoit la destruction des objets placés sous main de justice ; la décision de non-restitution prise pour l'un de ces motifs ou pour tout autre motif, même d'office, par le procureur de la République ou le procureur général peut être déférée par l'intéressé à la chambre de l'instruction, dans le délai d'un mois suivant sa notification, par déclaration au greffe du tribunal ou de la cour ou par lettre recommandée avec demande d'avis de réception ; ce recours est suspensif.</p> <p>Si la restitution n'a pas été demandée ou décidée dans un délai de six mois à compter de la décision de</p>	<p>Au cours de l'enquête ou lorsqu'aucune juridiction n'a été saisie ou que la juridiction saisie a épuisé sa compétence sans avoir statué sur la restitution des objets placés sous main de justice, le procureur de la République ou le procureur général est compétent pour décider, d'office ou sur requête, de la restitution de ces objets lorsque la propriété n'en est pas sérieusement contestée.</p> <p>Il n'y a pas lieu à restitution lorsque celle-ci est de nature à créer un danger pour les personnes ou les biens, lorsque le bien saisi est l'instrument ou le produit direct ou indirect de l'infraction ou lorsqu'une disposition particulière prévoit la destruction des objets placés sous main de justice ; la décision de non-restitution prise pour l'un de ces motifs ou pour tout autre motif, même d'office, par le procureur de la République ou le procureur général peut être déférée par l'intéressé à la chambre de l'instruction, dans le délai d'un mois suivant sa notification, par déclaration au greffe du tribunal ou de la cour ou par lettre recommandée avec demande d'avis de réception ; ce recours est suspensif.</p> <p>Si la restitution n'a pas été demandée ou décidée dans un délai de six mois à compter de la décision de</p>

<p>classement ou de la décision par laquelle la dernière juridiction saisie a épuisé sa compétence, les objets non restitués deviennent propriété de l'Etat, sous réserve des droits des tiers (1). Il en est de même lorsque le propriétaire ou la personne à laquelle la restitution a été accordée ne réclame pas l'objet dans un délai de deux mois à compter d'une mise en demeure adressée à son domicile. Les objets dont la restitution est de nature à créer un danger pour les personnes ou les biens deviennent propriété de l'Etat, sous réserve des droits des tiers, dès que la décision de non-restitution ne peut plus être contestée, ou dès que le jugement ou l'arrêt de non-restitution est devenu définitif.</p> <p><i>NOTA :</i></p> <p><i>(1) Dans sa décision n° 2014-406 QPC du 9 juillet 2014 (NOR : CSCX1416553S), le Conseil constitutionnel a déclaré la première phrase du troisième alinéa de l'article 41-4 du code de procédure pénale conforme à la Constitution, sous la réserve énoncée au considérant 12.</i></p>	<p>classement ou de la décision par laquelle la dernière juridiction saisie a épuisé sa compétence, les objets non restitués deviennent propriété de l'Etat, sous réserve des droits des tiers (1). Il en est de même lorsque le propriétaire ou la personne à laquelle la restitution a été accordée ne réclame pas l'objet dans un délai d'un mois à compter d'une mise en demeure adressée à son domicile. Les objets dont la restitution est de nature à créer un danger pour les personnes ou les biens deviennent propriété de l'Etat, sous réserve des droits des tiers, dès que la décision de non-restitution ne peut plus être contestée, ou dès que le jugement ou l'arrêt de non-restitution est devenu définitif.</p> <p><i>NOTA :</i></p> <p><i>(1) Dans sa décision n° 2014-406 QPC du 9 juillet 2014 (NOR : CSCX1416553S), le Conseil constitutionnel a déclaré la première phrase du troisième alinéa de l'article 41-4 du code de procédure pénale conforme à la Constitution, sous la réserve énoncée au considérant 12.</i></p>
--	---

art. 41-5 sprzed nowelizacji	art. 41-5 nowa wersja
<p>Lorsqu'au cours de l'enquête la restitution des biens meubles saisis et dont la conservation n'est plus nécessaire à la manifestation de la vérité s'avère impossible, soit parce que le propriétaire ne peut être identifié, soit parce que le propriétaire ne réclame pas l'objet dans un délai d'un mois à compter d'une mise en demeure adressée à son dernier domicile connu, le procureur de la République peut, sous réserve des droits des tiers, autoriser la destruction de ces biens ou leur remise à l'Agence de gestion et</p>	<p>Lorsqu'au cours de l'enquête la restitution des biens meubles saisis et dont la conservation n'est plus nécessaire à la manifestation de la vérité s'avère impossible, soit parce que le propriétaire ne peut être identifié, soit parce que le propriétaire ne réclame pas l'objet dans un délai d'un mois à compter d'une mise en demeure adressée à son domicile, le procureur de la République peut, sous réserve des droits des tiers, autoriser la destruction de ces biens ou leur remise à l'Agence de gestion et de</p>

<p>de recouvrement des avoirs saisis et confisqués aux fins d'aliénation.</p>	<p>recouvrement des avoirs saisis et confisqués aux fins d'aliénation.</p>
<p>Le procureur de la République peut également autoriser la remise à l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués, en vue de leur aliénation, des biens meubles saisis dont la conservation en nature n'est plus nécessaire à la manifestation de la vérité et dont la confiscation est prévue par la loi, lorsque le maintien de la saisie serait de nature à diminuer la valeur du bien. S'il est procédé à la vente du bien, le produit de celle-ci est consigné. En cas de classement sans suite, de non-lieu ou de relaxe, ou lorsque la peine de confiscation n'est pas prononcée, ce produit est restitué au propriétaire des objets s'il en fait la demande.</p>	<p>Le procureur de la République peut également autoriser la remise à l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués, en vue de leur aliénation, des biens meubles saisis dont la conservation en nature n'est plus nécessaire à la manifestation de la vérité et dont la confiscation est prévue par la loi, lorsque le maintien de la saisie serait de nature à diminuer la valeur du bien. S'il est procédé à la vente du bien, le produit de celle-ci est consigné. En cas de classement sans suite, de non-lieu ou de relaxe, ou lorsque la peine de confiscation n'est pas prononcée, ce produit est restitué au propriétaire des objets s'il en fait la demande.</p>
<p>Lorsque le maintien de la saisie serait de nature à diminuer la valeur du bien, le procureur de la République peut également ordonner, sous réserve des droits des tiers, de remettre au service des domaines, en vue de leur affectation à titre gratuit par l'autorité administrative et après que leur valeur a été expertisée, à des services de police, des unités de gendarmerie ou des services de l'administration des douanes qui effectuent des missions de police judiciaire, des biens meubles placés sous main de justice dont la conservation n'est plus nécessaire à la manifestation de la vérité et dont la confiscation est prévue par la loi. En cas de classement sans suite, de non-lieu, de relaxe ou d'acquittement, ou lorsque la peine de confiscation n'est pas prononcée, le propriétaire qui en fait la demande obtient la restitution du bien, assortie s'il y a lieu d'une indemnité compensant la perte de valeur qui a pu résulter de l'usage du bien.</p>	<p>Lorsque le maintien de la saisie serait de nature à diminuer la valeur du bien, le procureur de la République peut également ordonner, sous réserve des droits des tiers, de remettre au service des domaines, en vue de leur affectation à titre gratuit par l'autorité administrative et après que leur valeur a été estimée, à des services de police, des unités de gendarmerie ou des services de l'administration des douanes qui effectuent des missions de police judiciaire, des biens meubles placés sous main de justice dont la conservation n'est plus nécessaire à la manifestation de la vérité et dont la confiscation est prévue par la loi. En cas de classement sans suite, de non-lieu, de relaxe ou d'acquittement, ou lorsque la peine de confiscation n'est pas prononcée, le propriétaire qui en fait la demande obtient la restitution du bien, assortie s'il y a lieu d'une indemnité compensant la perte de valeur qui a pu résulter de l'usage du bien.</p>
<p>Au cours de l'enquête ou lorsqu'aucune juridiction n'a</p>	<p>Au cours de l'enquête ou lorsqu'aucune juridiction n'a</p>

<p>été saisie ou que la juridiction saisie a épuisé sa compétence sans avoir statué sur le sort des scellés, le procureur de la République peut ordonner la destruction des biens meubles saisis dont la conservation n'est plus nécessaire à la manifestation de la vérité, s'il s'agit d'objets qualifiés par la loi de dangereux ou nuisibles, ou dont la détention est illicite.</p> <p>Les décisions prises en application des quatre premiers alinéas sont motivées. Elles sont notifiées par tout moyen aux personnes ayant des droits sur le bien, si celles-ci sont connues, et aux personnes mises en cause. Ces personnes peuvent contester ces décisions devant la chambre de l'instruction afin de demander, le cas échéant, la restitution du bien saisi. Cette contestation doit intervenir dans les cinq jours qui suivent la notification de la décision, par déclaration au greffe du tribunal ou à l'autorité qui a procédé à cette notification ; en cas de notification orale d'une décision de destruction de produits stupéfiants prise en application du quatrième alinéa, le délai de contestation est de vingt-quatre heures. Ces délais et l'exercice du recours sont suspensifs.</p> <p>Un décret en Conseil d'Etat détermine les modalités d'application du présent article.</p>	<p>été saisie ou que la juridiction saisie a épuisé sa compétence sans avoir statué sur le sort des scellés, le procureur de la République peut ordonner la destruction des biens meubles saisis dont la conservation n'est plus nécessaire à la manifestation de la vérité, s'il s'agit d'objets qualifiés par la loi de dangereux ou nuisibles, ou dont la détention est illicite.</p> <p>Les décisions prises en application des quatre premiers alinéas sont motivées. Elles sont notifiées par tout moyen aux personnes ayant des droits sur le bien, si celles-ci sont connues, et aux personnes mises en cause. Ces personnes peuvent contester ces décisions devant la chambre de l'instruction afin de demander, le cas échéant, la restitution du bien saisi. Cette contestation doit intervenir dans les cinq jours qui suivent la notification de la décision, par déclaration au greffe du tribunal ou à l'autorité qui a procédé à cette notification ; en cas de notification orale d'une décision de destruction de produits stupéfiants prise en application du quatrième alinéa, le délai de contestation est de vingt-quatre heures. Ces délais et l'exercice du recours sont suspensifs.</p> <p>Un décret en Conseil d'Etat détermine les modalités d'application du présent article.</p>
---	---

art. 99 sprzed nowelizacji	art. 99 nowa wersja
<p>Au cours de l'information, le juge d'instruction est compétent pour décider de la restitution des objets placés sous main de justice.</p> <p>Il statue, par ordonnance motivée, soit sur réquisitions du procureur de la République, soit,</p>	<p>Au cours de l'information, le juge d'instruction est compétent pour décider de la restitution des objets placés sous main de justice.</p> <p>Il statue, par ordonnance motivée, soit sur réquisitions du procureur de la République, soit,</p>

<p>après avis de ce dernier, d'office ou sur requête de la personne mise en examen, de la partie civile ou de toute autre personne qui prétend avoir droit sur l'objet.</p> <p>Il peut également, avec l'accord du procureur de la République, décider d'office de restituer ou de faire restituer à la victime de l'infraction les objets placés sous main de justice dont la propriété n'est pas contestée.</p> <p>Il n'y a pas lieu à restitution lorsque celle-ci est de nature à faire obstacle à la manifestation de la vérité ou à la sauvegarde des droits des parties ou lorsqu'elle présente un danger pour les personnes ou les biens. Elle peut être refusée lorsque la confiscation de l'objet est prévue par la loi.</p> <p>L'ordonnance du juge d'instruction mentionnée au deuxième alinéa du présent article est notifiée soit au requérant en cas de rejet de la demande, soit au ministère public et à toute autre partie intéressée en cas de décision de restitution. Elle peut être déférée à la chambre de l'instruction, sur simple requête déposée au greffe du tribunal, dans le délai et selon les modalités prévus par le quatrième alinéa de l'article 186. Ce délai est suspensif.</p> <p>Le tiers peut, au même titre que les parties, être entendu par la chambre de l'instruction en ses</p>	<p>après avis de ce dernier, d'office ou sur requête de la personne mise en examen, de la partie civile ou de toute autre personne qui prétend avoir droit sur l'objet. <i>Lorsque la requête est formée conformément à l'avant-dernier alinéa de l'article 81, faute pour le juge d'instruction d'avoir statué dans un délai d'un mois, la personne peut saisir directement le président de la chambre de l'instruction, qui statue conformément aux trois derniers alinéas de l'article 186-1.*</i></p> <p>Il peut également, avec l'accord du procureur de la République, décider d'office de restituer ou de faire restituer à la victime de l'infraction les objets placés sous main de justice dont la propriété n'est pas contestée.</p> <p>Il n'y a pas lieu à restitution lorsque celle-ci est de nature à faire obstacle à la manifestation de la vérité ou à la sauvegarde des droits des parties, lorsque le bien saisi est l'instrument ou le produit direct ou indirect de l'infraction ou lorsqu'elle présente un danger pour les personnes ou les biens. Elle peut être refusée lorsque la confiscation de l'objet est prévue par la loi.</p> <p>L'ordonnance du juge d'instruction mentionnée au deuxième alinéa du présent article est notifiée soit au requérant en cas de rejet de la demande, soit au ministère public et à toute autre partie intéressée en cas de décision de restitution. Elle peut être déférée à la chambre de l'instruction, sur simple requête déposée au greffe du tribunal, dans le délai et selon les modalités prévus par le quatrième alinéa de l'article 186. Ce délai est suspensif.</p> <p>Le tiers peut, au même titre que les parties, être entendu par la chambre de l'instruction en ses</p>
---	---

observations, mais il ne peut prétendre à la mise à sa disposition de la procédure.	observations, mais il ne peut prétendre à la mise à sa disposition de la procédure.
---	---

* Zmiana niewynikająca z implementacji dyrektywy 2014/42.

art. 99-2 sprzed nowelizacji	art. 99-2 nowa wersja
<p>Lorsque, au cours de l'instruction, la restitution des biens meubles placés sous main de justice et dont la conservation n'est plus nécessaire à la manifestation de la vérité s'avère impossible, soit parce que le propriétaire ne peut être identifié, soit parce que le propriétaire ne réclame pas l'objet dans un délai de deux mois à compter d'une mise en demeure adressée à son domicile, le juge d'instruction peut ordonner, sous réserve des droits des tiers, la destruction de ces biens ou leur remise à l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués aux fins d'aliénation.</p> <p>Le juge d'instruction peut également ordonner, sous réserve des droits des tiers, de remettre à l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués, en vue de leur aliénation, des biens meubles placés sous main de justice appartenant aux personnes poursuivies, dont la conservation n'est plus nécessaire à la manifestation de la vérité et dont la confiscation est prévue par la loi, lorsque le maintien de la saisie serait de nature à diminuer la valeur du bien. S'il est procédé à la vente du bien, le produit de celle-ci est consigné pendant une durée de dix ans. En cas de non-lieu, de relaxe ou d'acquiescement, ou lorsque la peine de confiscation n'est pas prononcée, ce produit est restitué au propriétaire des objets s'il en fait la demande.</p>	<p>Lorsque, au cours de l'instruction, la restitution des biens meubles placés sous main de justice et dont la conservation n'est plus nécessaire à la manifestation de la vérité s'avère impossible, soit parce que le propriétaire ne peut être identifié, soit parce que le propriétaire ne réclame pas l'objet dans un délai d'un mois à compter d'une mise en demeure adressée à son domicile, le juge d'instruction peut ordonner, sous réserve des droits des tiers, la destruction de ces biens ou leur remise à l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués aux fins d'aliénation.</p> <p>Le juge d'instruction peut également ordonner, sous réserve des droits des tiers, de remettre à l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués, en vue de leur aliénation, des biens meubles placés sous main de justice appartenant aux personnes poursuivies, dont la conservation n'est plus nécessaire à la manifestation de la vérité et dont la confiscation est prévue par la loi, lorsque le maintien de la saisie serait de nature à diminuer la valeur du bien. S'il est procédé à la vente du bien, le produit de celle-ci est consigné pendant une durée de dix ans. En cas de non-lieu, de relaxe ou d'acquiescement, ou lorsque la peine de confiscation n'est pas prononcée, ce produit est restitué au propriétaire des objets s'il en fait la demande.</p>

<p>Lorsque le maintien de la saisie serait de nature à diminuer la valeur du bien, le juge d'instruction peut également ordonner, sous réserve des droits des tiers, de remettre au service des domaines, en vue de leur affectation à titre gratuit par l'autorité administrative et après que leur valeur a été expertisée, à des services de police, des unités de gendarmerie ou des services de l'administration des douanes qui effectuent des missions de police judiciaire, des biens meubles placés sous main de justice appartenant aux personnes poursuivies, dont la conservation n'est plus nécessaire à la manifestation de la vérité et dont la confiscation est prévue par la loi. En cas de non-lieu, de relaxe ou d'acquiescement, ou lorsque la peine de confiscation n'est pas prononcée, le propriétaire qui en fait la demande obtient la restitution du bien, assortie s'il y a lieu d'une indemnité compensant la perte de valeur qui a pu résulter de l'usage du bien.</p> <p>Le juge d'instruction peut également ordonner la destruction des biens meubles placés sous main de justice dont la conservation n'est plus nécessaire à la manifestation de la vérité, lorsqu'il s'agit d'objets qualifiés par la loi de dangereux ou de nuisibles, ou dont la détention est illicite.</p> <p>Les décisions prises en application du présent article font l'objet d'une ordonnance motivée. Cette ordonnance est prise soit sur réquisitions du procureur de la République, soit d'office après avis de ce dernier. Elle est notifiée au ministère public, aux parties intéressées et, s'ils sont connus, au propriétaire ainsi qu'aux tiers ayant des droits sur le bien, qui peuvent la déférer à la chambre de l'instruction dans les conditions prévues aux cinquième et sixième alinéas de l'article 99.</p>	<p>Lorsque le maintien de la saisie serait de nature à diminuer la valeur du bien, le juge d'instruction peut également ordonner, sous réserve des droits des tiers, de remettre au service des domaines, en vue de leur affectation à titre gratuit par l'autorité administrative et après que leur valeur a été estimée, à des services de police, des unités de gendarmerie ou des services de l'administration des douanes qui effectuent des missions de police judiciaire, des biens meubles placés sous main de justice appartenant aux personnes poursuivies, dont la conservation n'est plus nécessaire à la manifestation de la vérité et dont la confiscation est prévue par la loi. En cas de non-lieu, de relaxe ou d'acquiescement, ou lorsque la peine de confiscation n'est pas prononcée, le propriétaire qui en fait la demande obtient la restitution du bien, assortie s'il y a lieu d'une indemnité compensant la perte de valeur qui a pu résulter de l'usage du bien.</p> <p>Le juge d'instruction peut également ordonner la destruction des biens meubles placés sous main de justice dont la conservation n'est plus nécessaire à la manifestation de la vérité, lorsqu'il s'agit d'objets qualifiés par la loi de dangereux ou de nuisibles, ou dont la détention est illicite.</p> <p>Les décisions prises en application du présent article font l'objet d'une ordonnance motivée. Cette ordonnance est prise soit sur réquisitions du procureur de la République, soit d'office après avis de ce dernier. Elle est notifiée au ministère public, aux parties intéressées et, s'ils sont connus, au propriétaire ainsi qu'aux tiers ayant des droits sur le bien, qui peuvent la déférer à la chambre de l'instruction dans les conditions prévues aux cinquième et sixième alinéas de l'article 99. Toutefois, en cas de notification orale d'une décision, prise en application du quatrième alinéa</p>
--	---

<p>Un décret en Conseil d'Etat détermine les modalités d'application du présent article.</p>	<p>du présent article, de destruction de produits stupéfiants susceptibles d'être saisis à l'occasion de l'exécution d'une commission rogatoire, cette décision peut être déférée dans un délai de vingt-quatre heures devant la chambre de l'instruction, par déclaration au greffe du juge d'instruction ou à l'autorité qui a procédé à cette notification. Ces délais et l'exercice du recours sont suspensifs.</p> <p>Un décret en Conseil d'Etat détermine les modalités d'application du présent article.</p>
--	---

art. 373 przed nowelizacji	art. 373 nowa wersja
<p>La cour peut ordonner d'office la restitution des objets placés sous la main de la justice. Toutefois, s'il y a eu condamnation, cette restitution n'est effectuée que si son bénéficiaire justifie que le condamné a laissé passer les délais sans se pourvoir en cassation, ou s'il s'est pourvu, que l'affaire est définitivement jugée.</p> <p>La cour peut refuser la restitution lorsque celle-ci présente un danger pour les personnes ou les biens.</p>	<p>La cour peut ordonner, d'office ou sur demande d'une partie ou de toute personne intéressée, la restitution des objets placés sous la main de la justice. Toutefois, s'il y a eu condamnation, cette restitution n'est effectuée que si son bénéficiaire justifie que le condamné a laissé passer les délais sans se pourvoir en cassation, ou s'il s'est pourvu, que l'affaire est définitivement jugée.</p> <p>La cour peut refuser la restitution lorsque celle-ci présente un danger pour les personnes ou les biens ou lorsque le bien saisi est l'instrument ou le produit direct ou indirect de l'infraction.</p> <p>En cas de demande de restitution émanant d'une personne autre que les parties, seuls les procès-verbaux relatifs à la saisie des biens peuvent lui être communiqués.</p>

art. 481 sprzed nowelizacji	art. 481 nowa wersja
<p>Si le tribunal estime que les objets placés sous la main de la justice sont utiles à la manifestation de la vérité ou susceptibles de confiscation, il surseoit à statuer jusqu'à sa décision sur le fond.</p> <p>Dans ce cas, le jugement n'est susceptible d'aucun recours.</p> <p>Le tribunal peut refuser la restitution lorsque celle-ci présente un danger pour les personnes ou les biens.</p>	<p>Si le tribunal estime que les objets placés sous la main de la justice sont utiles à la manifestation de la vérité ou susceptibles de confiscation, il surseoit à statuer jusqu'à sa décision sur le fond.</p> <p>Dans ce cas, le jugement n'est susceptible d'aucun recours.</p> <p>Le tribunal peut refuser la restitution lorsque celle-ci présente un danger pour les personnes ou les biens ou lorsque le bien saisi est l'instrument ou le produit direct ou indirect de l'infraction.</p>

art. 493-1 sprzed nowelizacji	art. 493-1 nowa wersja
<i>brak</i>	<p>En l'absence d'opposition, les biens confisqués par défaut deviennent la propriété de l'Etat à l'expiration du délai de prescription de la peine.</p>

art. 706-11 sprzed nowelizacji	art. 706-11 nowa wersja
<p>Le fonds est subrogé dans les droits de la victime pour obtenir des personnes responsables du dommage causé par l'infraction ou tenues à un titre quelconque d'en assurer la réparation totale ou partielle le remboursement de l'indemnité ou de la provision versée par lui, dans la limite du montant des réparations à la charge desdites personnes.</p> <p>Le fonds peut exercer ses droits par toutes voies</p>	<p>Le fonds est subrogé dans les droits de la victime pour obtenir des personnes responsables du dommage causé par l'infraction ou tenues à un titre quelconque d'en assurer la réparation totale ou partielle le remboursement de l'indemnité ou de la provision versée par lui, dans la limite du montant des réparations à la charge desdites personnes. Le recours du fonds ne peut s'exercer contre l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués.</p> <p>Le fonds peut exercer ses droits par toutes voies</p>

utiles, y compris par voie de constitution de partie civile devant la juridiction répressive et ce, même pour la première fois, en cause d'appel. Lorsqu'il se constitue partie civile par lettre recommandée, le fonds peut demander le remboursement des sommes mises à sa charge sans limitation de plafond.

Les administrations ou services de l'Etat et des collectivités publiques, les organismes de sécurité sociale, les organismes qui assurent la gestion des prestations sociales, les établissements financiers et les entreprises d'assurance sont tenus de réunir et de communiquer au fonds les renseignements dont ils disposent ou peuvent disposer et qui sont utiles à la mise en œuvre de son action récursoire. Les renseignements ainsi recueillis ne peuvent être utilisés à d'autres fins que celles prévues au présent article ou à l'article L. 422-8 du code des assurances. Leur divulgation est interdite.

Lorsque l'auteur de l'infraction a fait l'objet d'une obligation d'indemnisation de la victime dans le cadre d'une peine de sanction-réparation, d'un sursis avec mise à l'épreuve ou d'une décision d'aménagement de peine ou de libération conditionnelle et que la victime a été indemnisée par le fonds, soit en application du présent titre, soit du titre XIV bis, cette obligation doit alors être exécutée au bénéfice du fonds de garantie dans l'exercice de son recours subrogatoire et de son mandat de recouvrement au profit de la victime.

NOTA :

Loi n° 2008-644 du 1er juillet 2008 article 14 : Les articles 1er et 2 sont applicables à toutes les décisions juridictionnelles rendues à compter du premier jour du troisième mois suivant la date de publication de la

utiles, y compris par voie de constitution de partie civile devant la juridiction répressive et ce, même pour la première fois, en cause d'appel. Lorsqu'il se constitue partie civile par lettre recommandée, le fonds peut demander le remboursement des sommes mises à sa charge sans limitation de plafond.

Les administrations ou services de l'Etat et des collectivités publiques, les organismes de sécurité sociale, les organismes qui assurent la gestion des prestations sociales, les établissements financiers et les entreprises d'assurance sont tenus de réunir et de communiquer au fonds les renseignements dont ils disposent ou peuvent disposer et qui sont utiles à la mise en œuvre de son action récursoire. Les renseignements ainsi recueillis ne peuvent être utilisés à d'autres fins que celles prévues au présent article ou à l'article L. 422-8 du code des assurances. Leur divulgation est interdite.

Lorsque l'auteur de l'infraction a fait l'objet d'une obligation d'indemnisation de la victime dans le cadre d'une peine de sanction-réparation, d'un sursis avec mise à l'épreuve ou d'une décision d'aménagement de peine ou de libération conditionnelle et que la victime a été indemnisée par le fonds, soit en application du présent titre, soit du titre XIV bis, cette obligation doit alors être exécutée au bénéfice du fonds de garantie dans l'exercice de son recours subrogatoire et de son mandat de recouvrement au profit de la victime.

<i>présente loi (1er octobre 2008).</i>	
---	--

art. 706-148 sprzed nowelizacji	art. 706-148 nowa wersja
<p>Si l'enquête porte sur une infraction punie d'au moins cinq ans d'emprisonnement, le juge des libertés et de la détention peut, sur requête du procureur de la République, autoriser par ordonnance motivée la saisie, aux frais avancés du Trésor, des biens dont la confiscation est prévue en application des cinquième et sixième alinéas de l'article 131-21 du code pénal lorsque la loi qui réprime le crime ou le délit le prévoit ou lorsque l'origine de ces biens ne peut être établie. Le juge d'instruction peut, sur requête du procureur de la République ou d'office après avis du ministère public, ordonner cette saisie dans les mêmes conditions.</p> <p>L'ordonnance prise en application du premier alinéa est notifiée au ministère public, au propriétaire du bien saisi et, s'ils sont connus, aux tiers ayant des droits sur ce bien, qui peuvent la déférer à la chambre de l'instruction par déclaration au greffe du tribunal dans un délai de dix jours à compter de la notification de l'ordonnance. Cet appel n'est pas suspensif. L'appelant ne peut prétendre dans ce cadre qu'à la mise à disposition des seules pièces de la procédure se rapportant à la saisie qu'il conteste. S'ils ne sont pas appelants, le propriétaire du bien et les tiers peuvent néanmoins être entendus par la chambre de l'instruction, sans toutefois pouvoir prétendre à la mise à disposition de la procédure.</p>	<p>Si l'enquête porte sur une infraction punie d'au moins cinq ans d'emprisonnement, le juge des libertés et de la détention peut, sur requête du procureur de la République, ordonner par décision motivée la saisie, aux frais avancés du Trésor, des biens dont la confiscation est prévue en application des cinquième et sixième alinéas de l'article 131-21 du code pénal lorsque la loi qui réprime le crime ou le délit le prévoit ou lorsque l'origine de ces biens ne peut être établie. Le juge d'instruction peut, sur requête du procureur de la République ou d'office après avis du ministère public, ordonner cette saisie dans les mêmes conditions.</p> <p>La décision prise en application du premier alinéa est notifiée au ministère public, au propriétaire du bien saisi et, s'ils sont connus, aux tiers ayant des droits sur ce bien, qui peuvent la déférer à la chambre de l'instruction par déclaration au greffe du tribunal dans un délai de dix jours à compter de la notification de la décision. Cet appel n'est pas suspensif. L'appelant ne peut prétendre dans ce cadre qu'à la mise à disposition des seules pièces de la procédure se rapportant à la saisie qu'il conteste. S'ils ne sont pas appelants, le propriétaire du bien et les tiers peuvent néanmoins être entendus par la chambre de l'instruction, sans toutefois pouvoir prétendre à la mise à disposition de la procédure.</p>

art. 706-152 sprzed nowelizacji	art. 706-152 nowa wersja
--	---------------------------------

La cession de l'immeuble conclue avant la publication de la décision de saisie pénale immobilière et publiée après cette publication à la conservation des hypothèques ou au livre foncier pour les départements concernés est inopposable à l'Etat, sauf mainlevée ultérieure de la saisie. Toutefois, si le maintien de la saisie du bien en la forme n'est pas nécessaire et que la vente n'apparaît pas frauduleuse eu égard à ses conditions et au prix obtenu, le magistrat compétent peut décider le report de la saisie pénale sur le prix de la vente, après désintéressement des créanciers titulaires d'une sûreté ayant pris rang antérieurement à la date à laquelle la saisie pénale est devenue opposable. Dans ce cas, la publication de la décision et la consignation du solde du prix de vente rendent la vente opposable à l'Etat.

La cession de l'immeuble conclue avant la publication de la décision de saisie pénale immobilière et publiée après cette publication à la conservation des hypothèques ou au livre foncier pour les départements concernés est inopposable à l'Etat, sauf mainlevée ultérieure de la saisie. Toutefois, si le maintien de la saisie du bien en la forme n'est pas nécessaire et que la vente n'apparaît pas frauduleuse eu égard à ses conditions et au prix obtenu, le magistrat compétent peut décider le report de la saisie pénale sur le prix de la vente, après désintéressement des créanciers titulaires d'une sûreté ayant pris rang antérieurement à la date à laquelle la saisie pénale est devenue opposable. Dans ce cas, la publication de la décision et la consignation du solde du prix de vente rendent la vente opposable à l'Etat.

Lorsque les frais de conservation de l'immeuble saisi sont disproportionnés par rapport à sa valeur en l'état, le juge des libertés et de la détention, sur requête du procureur de la République, ou le juge d'instruction, après avis du procureur de la République, peut autoriser l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués à l'aliéner par anticipation. Cette décision d'autorisation fait l'objet d'une ordonnance motivée. Elle est notifiée aux parties intéressées ainsi qu'aux tiers ayant des droits sur le bien, qui peuvent la déférer à la chambre de l'instruction dans les conditions prévues aux deux derniers alinéas de l'article 99.

Le produit de la vente est consigné. En cas de non-lieu, de relaxe ou d'acquittement ou lorsque la peine de confiscation n'est pas prononcée, ce produit est restitué au propriétaire du bien s'il en fait la demande, sauf si le produit résulte de la vente d'un

	bien ayant été l'instrument ou le produit, direct ou indirect, d'une infraction.
--	---

art. 706-157 sprzed nowelizacji	art. 706-157 nowa wersja
La saisie d'un fonds de commerce est opposable aux tiers à compter de son inscription, aux frais avancés du Trésor, sur le registre des nantissements tenu au greffe du tribunal de commerce du lieu de situation du fonds.	La saisie d'un fonds de commerce est opposable aux tiers à compter de son inscription, aux frais avancés du Trésor, sur le registre des nantissements tenu au greffe du tribunal de commerce du lieu de situation du fonds. Les formalités de cette publication sont réalisées, au nom du procureur de la République, du juge d'instruction ou de la juridiction de jugement, par l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués.

art. 706-160 sprzed nowelizacji	art. 706-160 nowa wersja
L'agence est chargée d'assurer, sur l'ensemble du territoire et sur mandat de justice : 1° La gestion de tous les biens, quelle que soit leur nature, saisis, confisqués ou faisant l'objet d'une mesure conservatoire au cours d'une procédure pénale, qui lui sont confiés et qui nécessitent, pour leur conservation ou leur valorisation, des actes d'administration ; 2° La gestion centralisée de toutes les sommes saisies lors de procédures pénales ; 3° L'aliénation ou la destruction des biens dont elle a été chargée d'assurer la gestion au titre du 1° et qui sont ordonnées, sans préjudice de l'affectation de ces biens dans les conditions prévues aux articles L. 2222-9 du code général de la propriété des personnes publiques et 707-1 du présent code ;	L'agence est chargée d'assurer, sur l'ensemble du territoire et sur mandat de justice : 1° La gestion de tous les biens, quelle que soit leur nature, saisis, confisqués ou faisant l'objet d'une mesure conservatoire au cours d'une procédure pénale, qui lui sont confiés et qui nécessitent, pour leur conservation ou leur valorisation, des actes d'administration ; 2° La gestion centralisée de toutes les sommes saisies lors de procédures pénales ; 3° L'aliénation ou la destruction des biens dont elle a été chargée d'assurer la gestion au titre du 1° et qui sont ordonnées, sans préjudice de l'affectation de ces biens dans les conditions prévues aux articles L. 2222-9 du code général de la propriété des personnes publiques et 707-1 du présent code ;

<p>4° L'aliénation des biens ordonnée ou autorisée dans les conditions prévues aux articles 41-5 et 99-2 du présent code.</p> <p>L'agence peut, dans les mêmes conditions, assurer la gestion des biens saisis, procéder à l'aliénation ou à la destruction des biens saisis ou confisqués et procéder à la répartition du produit de la vente en exécution de toute demande d'entraide ou de coopération émanant d'une autorité judiciaire étrangère.</p> <p>L'ensemble de ses compétences s'exerce pour les biens saisis ou confisqués, y compris ceux qui ne sont pas visés au titre XXIX.</p> <p>La décision de transfert des biens faisant l'objet d'une saisie pénale à l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués est notifiée ou publiée selon les règles applicables à la saisie elle-même.</p> <p>Dans l'exercice de ses compétences, l'agence peut obtenir le concours ainsi que toutes informations utiles auprès de toute personne physique ou morale, publique ou privée, sans que le secret professionnel lui soit opposable, sous réserve des dispositions de l'article 66-5 de la loi n° 71-1130 du 31 décembre 1971 portant réforme de certaines professions</p>	<p>4° L'aliénation des biens ordonnée ou autorisée dans les conditions prévues aux articles 41-5 et 99-2 du présent code.</p> <p>Les sommes transférées à l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués en application du 2° du présent article et dont l'origine ne peut être déterminée sont transférées à l'Etat à l'issue d'un délai de quatre ans après leur réception, lors de la clôture des comptes annuels. En cas de décision de restitution postérieure au délai de quatre ans, l'Etat rembourse à l'agence les sommes dues.</p> <p>L'agence peut, dans les mêmes conditions, assurer la gestion des biens saisis, procéder à l'aliénation ou à la destruction des biens saisis ou confisqués et procéder à la répartition du produit de la vente en exécution de toute demande d'entraide ou de coopération émanant d'une autorité judiciaire étrangère.</p> <p>L'ensemble de ses compétences s'exerce pour les biens saisis ou confisqués, y compris ceux qui ne sont pas visés au titre XXIX.</p> <p>La décision de transfert des biens faisant l'objet d'une saisie pénale à l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués est notifiée ou publiée selon les règles applicables à la saisie elle-même.</p> <p>Dans l'exercice de ses compétences, l'agence peut obtenir le concours ainsi que toutes informations utiles auprès de toute personne physique ou morale, publique ou privée, sans que le secret professionnel lui soit opposable, sous réserve des dispositions de l'article 66-5 de la loi n° 71-1130 du 31 décembre 1971 portant réforme de certaines professions</p>
--	--

judiciaires et juridiques.	judiciaires et juridiques.
----------------------------	----------------------------

art. 706-161 sprzed nowelizacji	art. 706-161 nowa wersja
<p>L'agence fournit aux juridictions pénales qui la sollicitent les orientations ainsi que l'aide juridique et pratique utiles à la réalisation des saisies et confiscations envisagées ou à la gestion des biens saisis et confisqués.</p> <p>Elle peut mener toute action d'information ou de formation destinée à faire connaître son action et à promouvoir de bonnes pratiques en matière de saisie et de confiscation.</p> <p>L'agence veille à l'abondement du fonds de concours recevant les recettes provenant de la confiscation des biens mobiliers ou immobiliers des personnes reconnues coupables d'infraction en matière de trafic de stupéfiants. L'agence peut également verser à l'Etat des contributions destinées au financement de la lutte contre la délinquance et la criminalité.</p> <p>Elle peut informer les services compétents et les victimes, à leur demande ou à son initiative, sur les biens qui sont restitués sur décision de justice, afin d'assurer le paiement de leurs créances, notamment fiscales, douanières, sociales ou de dédommagement.</p> <p>L'agence met en œuvre un traitement de données à caractère personnel qui centralise les décisions de saisie et de confiscation dont elle est saisie quelle que</p>	<p>L'agence fournit aux juridictions pénales et aux procureurs de la République, à leur demande ou à son initiative, les orientations ainsi que l'aide juridique et pratique utiles à la réalisation des saisies et confiscations envisagées ou à la gestion des biens saisis et confisqués.</p> <p>Elle peut mener toute action d'information ou de formation destinée à faire connaître son action et à promouvoir de bonnes pratiques en matière de saisie et de confiscation.</p> <p>L'agence veille à l'abondement du fonds de concours recevant les recettes provenant de la confiscation des biens mobiliers ou immobiliers des personnes reconnues coupables d'infraction en matière de trafic de stupéfiants. L'agence peut également verser à l'Etat des contributions destinées au financement de la lutte contre la délinquance et la criminalité <i>et au financement de la prévention de la prostitution et de l'accompagnement social et professionnel des personnes prostituées.*</i></p> <p>Elle peut informer les services compétents et les victimes, à leur demande ou à son initiative, sur les biens qui sont restitués sur décision de justice, afin d'assurer le paiement de leurs créances, notamment fiscales, douanières, sociales ou de dédommagement.</p> <p>L'agence met en œuvre un traitement de données à caractère personnel qui centralise les décisions de saisie et de confiscation dont elle est saisie quelle que</p>

<p>soit la nature des biens, ainsi que toutes les informations utiles relatives aux biens visés, à leur localisation et à leurs propriétaires ou détenteurs.</p> <p>L'agence établit un rapport annuel d'activité, comprenant notamment un bilan statistique, ainsi que toute réflexion et toute proposition visant à l'amélioration du droit et des pratiques en matière de saisie et de confiscation.</p>	<p>soit la nature des biens, ainsi que toutes les informations utiles relatives aux biens visés, à leur localisation et à leurs propriétaires ou détenteurs.</p> <p>Les magistrats et greffiers affectés au sein de l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués peuvent accéder directement aux informations et aux données à caractère personnel enregistrées dans le bureau d'ordre national automatisé des procédures judiciaires dans le cadre des attributions de l'agence, pour le besoin des procédures pour lesquelles sont envisagées ou ont été réalisées des saisies ou des confiscations et dans la mesure du besoin d'en connaître.</p> <p>L'agence établit un rapport annuel d'activité, comprenant notamment un bilan statistique, ainsi que toute réflexion et toute proposition visant à l'amélioration du droit et des pratiques en matière de saisie et de confiscation.</p>
---	---

* Zmiana niewynikająca z implementacji dyrektywy 2014/42.

art. 706-164 sprzed nowelizacji	art. 706-164 nowa wersja
<p>Toute personne qui, s'étant constituée partie civile, a bénéficié d'une décision définitive lui accordant des dommages et intérêts en réparation du préjudice qu'elle a subi du fait d'une infraction pénale ainsi que des frais en application des articles 375 ou 475-1 et qui n'a pas obtenu d'indemnisation ou de réparation en application des articles 706-3 ou 706-14, ou une aide au recouvrement en application de l'article 706-15-1, peut obtenir de l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués que ces sommes lui soient payées prioritairement sur les</p>	<p>Toute personne qui, s'étant constituée partie civile, a bénéficié d'une décision définitive lui accordant des dommages et intérêts en réparation du préjudice qu'elle a subi du fait d'une infraction pénale ainsi que des frais en application des articles 375 ou 475-1 et qui n'a pas obtenu d'indemnisation ou de réparation en application des articles 706-3 ou 706-14, ou une aide au recouvrement en application de l'article 706-15-1, peut obtenir de l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués que ces sommes lui soient payées par prélèvement sur les</p>

<p>biens de son débiteur dont la confiscation a été décidée par décision définitive.</p> <p>L'Etat est subrogé, à concurrence des sommes versées, dans les droits de la victime contre l'auteur de l'infraction dans le respect du rang des privilèges et sûretés de droit civil.</p>	<p>fonds ou sur la valeur liquidative des biens de son débiteur dont la confiscation a été décidée par une décision définitive et dont l'agence est dépositaire en application des articles 706-160 ou 707-1.</p> <p>Cette demande de paiement doit, à peine de forclusion, être adressée par lettre recommandée à l'agence dans un délai de deux mois à compter du jour où la décision mentionnée au premier alinéa du présent article a acquis un caractère définitif.</p> <p>En cas de pluralité de créanciers requérants et d'insuffisance d'actif pour les indemniser totalement, le paiement est réalisé au prix de la course et, en cas de demandes parvenues à même date, au marc l'euro.</p> <p>Les dispositions qui précèdent ne sont pas applicables à la garantie des créances de l'Etat.</p> <p>L'Etat est subrogé, à concurrence des sommes versées, dans les droits de la victime contre l'auteur de l'infraction dans le respect du rang des privilèges et sûretés de droit civil.</p> <p>Les dossiers susceptibles d'ouvrir droit à cette action récursoire de l'Etat sont instruits par l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués puis communiqués au ministre chargé des finances qui en assure le recouvrement.</p>
---	--

<p>art. 707-1 sprzed nowelizacji</p>	<p>art. 707-1 nowa wersja</p>
<p>Le ministère public et les parties poursuivent l'exécution de la sentence chacun en ce qui le concerne.</p>	<p>Le ministère public et les parties poursuivent l'exécution de la sentence chacun en ce qui le concerne.</p>

<p>Néanmoins, les poursuites pour le recouvrement des amendes et l'exécution des confiscations en valeur sont faites au nom du procureur de la République par le comptable public compétent ou, dans les cas où la confiscation en valeur s'exécute sur des biens préalablement saisis, par l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués.</p> <p>L'exécution des autres confiscations est réalisée au nom du procureur de la République par l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués lorsqu'elles portent sur des biens meubles ou immeubles mentionnés aux 1° et 2° de l'article 706-160, même s'ils ne lui ont pas été préalablement confiés. L'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués procède, s'il y a lieu, aux formalités de publication.</p> <p>Le paiement du montant de l'amende doit toujours être recherché. Toutefois, le défaut total ou partiel du paiement de ce montant peut entraîner l'incarcération du condamné selon les conditions prévues par la loi.</p> <p>La prescription de la peine est interrompue par les actes ou décisions du ministère public, des juridictions de l'application des peines et, pour les peines d'amende ou de confiscation relevant de leur compétence, du Trésor ou de l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués, qui tendent à son exécution.</p> <p>Le procureur de la République poursuit également</p>	<p>Néanmoins, les poursuites pour le recouvrement des amendes et l'exécution des confiscations en valeur sont faites au nom du procureur de la République par le comptable public compétent ou, dans les cas où la confiscation en valeur s'exécute sur des biens préalablement saisis, par l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués.</p> <p>L'exécution des autres confiscations est réalisée au nom du procureur de la République par l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués lorsqu'elles portent sur des biens meubles ou immeubles mentionnés aux 1° et 2° de l'article 706-160, même s'ils ne lui ont pas été préalablement confiés. Sauf cas d'affectation, l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués procède à la vente de ces biens, s'il y a lieu, aux formalités de publication et, dans tous les cas, jusqu'à leur vente, aux actes d'administration nécessaires à leur conservation et à leur valorisation.</p> <p>Le paiement du montant de l'amende doit toujours être recherché. Toutefois, le défaut total ou partiel du paiement de ce montant peut entraîner l'incarcération du condamné selon les conditions prévues par la loi.</p> <p>La prescription de la peine est interrompue par les actes ou décisions du ministère public, des juridictions de l'application des peines et, pour les peines d'amende ou de confiscation relevant de leur compétence, du Trésor ou de l'Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués, qui tendent à son exécution.</p> <p>Le procureur de la République poursuit également</p>
--	---

l'exécution des sanctions pécuniaires prononcées par les autorités compétentes des Etats membres de l'Union européenne, conformément aux dispositions de la décision-cadre 2005/214/JAI du Conseil, du 24 février 2005, concernant l'application du principe de reconnaissance mutuelle aux sanctions pécuniaires, selon des modalités fixées par décret. Ce décret précise également les modalités d'application à ces sanctions des articles 707-2 et 749 à 762 du présent code, ainsi que les règles applicables à la transmission pour mise à exécution dans un Etat membre de l'Union européenne des sanctions pécuniaires prononcées par les autorités françaises.	l'exécution des sanctions pécuniaires prononcées par les autorités compétentes des Etats membres de l'Union européenne, conformément aux dispositions de la décision-cadre 2005/214/JAI du Conseil, du 24 février 2005, concernant l'application du principe de reconnaissance mutuelle aux sanctions pécuniaires, selon des modalités fixées par décret. Ce décret précise également les modalités d'application à ces sanctions des articles 707-2 et 749 à 762 du présent code, ainsi que les règles applicables à la transmission pour mise à exécution dans un Etat membre de l'Union européenne des sanctions pécuniaires prononcées par les autorités françaises.
--	--

IV.2. Décret n° 2016-1455 du 28 octobre 2016 portant renforcement des garanties de la procédure pénale et relatif à l'application des peines en matière de terrorisme [Publ.: Journal Officiel de la République Française (JORF), 2016-10-30] – **art. 4 III**

Code de procédure pénale

Partie réglementaire - Décrets simples

Livre Ier : De l'exercice de l'action publique et de l'instruction

Titre II : Des enquêtes et des contrôles d'identité

Chapitre Ier : Des enquêtes

art. D15-5-1-1 sprzed nowelizacji	art. D15-5-1-1 nowa wersja
<i>brak</i>	Lorsque la saisie d'un bien susceptible de faire l'objet d'une confiscation ultérieure a été effectuée en application des dispositions du présent code, la personne concernée en est informée soit lors de la perquisition, soit lors d'une audition ultérieure, dès lors que cette information ne risque pas de

	<p>compromettre le déroulement des investigations.</p> <p>Elle est alors avisée, au moins brièvement, des motifs de la saisie. Il en est fait mention dans le procès-verbal.</p> <p>A défaut de l'information prévue par le présent article, aucun délai de forclusion ne peut être opposé à la personne concernant une éventuelle demande de restitution du bien saisi.</p>
--	---

IV.3. Regulacja przypadku w kodeksie karnym – brak zmian wynikających z implementacji dyrektywy

Code pénal

Article 131-21

[ostatnia modyfikacja: LOI n°2013-1117 du 6 décembre 2013 - art. 23]

La peine complémentaire de confiscation est encourue dans les cas prévus par la loi ou le règlement. Elle est également encourue de plein droit pour les crimes et pour les délits punis d'une peine d'emprisonnement d'une durée supérieure à un an, à l'exception des délits de presse.

La confiscation porte sur tous les biens meubles ou immeubles, quelle qu'en soit la nature, divis ou indivis, ayant servi à commettre l'infraction ou qui étaient destinés à la commettre, et dont le condamné est propriétaire ou, sous réserve des droits du propriétaire de bonne foi, dont il a la libre disposition.

Elle porte également sur tous les biens qui sont l'objet ou le produit direct ou indirect de l'infraction, à l'exception des biens susceptibles de restitution à la victime. Si le produit de l'infraction a été mêlé à des fonds d'origine licite pour l'acquisition d'un ou plusieurs biens, la confiscation peut ne porter sur ces biens qu'à concurrence de la valeur estimée de ce produit.

La confiscation peut en outre porter sur tout bien meuble ou immeuble défini par la loi ou le règlement qui réprime l'infraction.

S'il s'agit d'un crime ou d'un délit puni d'au moins cinq ans d'emprisonnement et ayant procuré un profit direct ou indirect, la confiscation porte également sur les biens meubles ou immeubles, quelle qu'en soit la nature, divis ou indivis, appartenant au condamné ou, sous réserve des droits du propriétaire de bonne foi, dont il a la libre disposition, lorsque ni le condamné, ni le propriétaire, mis en mesure de s'expliquer sur les

biens dont la confiscation est envisagée, n'ont pu en justifier l'origine. [*przepadek rozszerzony, przepadek mienia należącego do osób trzecich, którym skazany może swobodnie rozporządzać*]

Lorsque la loi qui réprime le crime ou le délit le prévoit, la confiscation peut aussi porter sur tout ou partie des biens appartenant au condamné ou, sous réserve des droits du propriétaire de bonne foi, dont il a la libre disposition, quelle qu'en soit la nature, meubles ou immeubles, divis ou indivis. [*przepadek rozszerzony, przepadek mienia należącego do osób trzecich, którym skazany może swobodnie rozporządzać*]

La confiscation est obligatoire pour les objets qualifiés de dangereux ou nuisibles par la loi ou le règlement, ou dont la détention est illicite, que ces biens soient ou non la propriété du condamné.

La peine complémentaire de confiscation s'applique dans les mêmes conditions à tous les droits incorporels, quelle qu'en soit la nature, divis ou indivis.

La confiscation peut être ordonnée en valeur. La confiscation en valeur peut être exécutée sur tous biens, quelle qu'en soit la nature, appartenant au condamné ou, sous réserve des droits du propriétaire de bonne foi, dont il a la libre disposition. Pour le recouvrement de la somme représentative de la valeur de la chose confisquée, les dispositions relatives à la contrainte judiciaire sont applicables.

La chose confisquée est, sauf disposition particulière prévoyant sa destruction ou son attribution, dévolue à l'Etat, mais elle demeure grevée, à concurrence de sa valeur, des droits réels licitement constitués au profit de tiers.

Lorsque la chose confisquée est un véhicule qui n'a pas été saisi ou mis en fourrière au cours de la procédure, le condamné doit, sur l'injonction qui lui en est faite par le ministère public, remettre ce véhicule au service ou à l'organisme chargé de sa destruction ou de son aliénation.

Article 131-10

[ostatnia modyfikacja: Loi n°2007-297 du 5 mars 2007 - art. 25]

Lorsque la loi le prévoit, un crime ou un délit peut être sanctionné d'une ou de plusieurs **peines complémentaires** qui, frappant les personnes physiques, emportent interdiction, déchéance, incapacité ou retrait d'un droit, injonction de soins ou obligation de faire, immobilisation ou **confiscation d'un objet**, confiscation d'un animal, fermeture d'un établissement ou affichage de la décision prononcée ou diffusion de celle-ci soit par la presse écrite, soit par tout moyen de communication au public par voie électronique.

Article 131-14

[ostatnia modyfikacja: Loi n°2003-495 du 12 juin 2003 - art. 5 JORF 13 juin 2003]

Pour toutes les contraventions de la 5e classe, une ou plusieurs des peines privatives ou restrictives de droits suivantes peuvent être prononcées :

1° La suspension, pour une durée d'un an au plus, du permis de conduire, cette suspension pouvant être limitée à la conduite en dehors de l'activité professionnelle ; cette limitation n'est toutefois pas possible en cas de contravention pour laquelle la suspension du permis de conduire, encourue à titre de peine complémentaire, ne peut pas être limitée à la conduite en dehors de l'activité professionnelle;

2° L'immobilisation, pour une durée de six mois au plus, d'un ou de plusieurs véhicules appartenant au condamné;

3° La confiscation d'une ou de plusieurs armes dont le condamné est propriétaire ou dont il a la libre disposition ;

4° Le retrait du permis de chasser, avec interdiction de solliciter la délivrance d'un nouveau permis pendant un an au plus;

5° L'interdiction, pour une durée d'un an au plus, d'émettre des chèques autres que ceux qui permettent le retrait de fonds par le tireur auprès du tiré ou ceux qui sont certifiés et d'utiliser des cartes de paiement;

6° La confiscation de la chose qui a servi ou était destinée à commettre l'infraction ou de la chose qui en est le produit. Toutefois, cette confiscation ne peut pas être prononcée en matière de délit de presse.

Article 131-16

[ostatnia modyfikacja: LOI n°2016-444 du 13 avril 2016 - art. 21]

Le règlement qui réprime une contravention peut prévoir, lorsque le coupable est une personne physique, une ou plusieurs des peines complémentaires suivantes:

1° La suspension, pour une durée de trois ans au plus, du permis de conduire, cette suspension pouvant être limitée à la conduite en dehors de l'activité professionnelle sauf si le règlement exclut expressément cette limitation;

2° L'interdiction de détenir ou de porter, pour une durée de trois ans au plus, une arme soumise à autorisation;

3° La confiscation d'une ou de plusieurs armes dont le condamné est propriétaire ou dont il a la libre disposition;

4° Le retrait du permis de chasser, avec interdiction de solliciter la délivrance d'un nouveau permis pendant trois ans au plus ;

5° La confiscation de la chose qui a servi ou était destinée à commettre l'infraction ou de la chose qui en est le produit;

6° L'interdiction de conduire certains véhicules terrestres à moteur, y compris ceux pour la conduite desquels le permis de conduire n'est pas exigé, pour une durée de trois ans au plus;

7° L'obligation d'accomplir, à ses frais, un stage de sensibilisation à la sécurité routière;

8° L'obligation d'accomplir, le cas échéant à ses frais, un stage de citoyenneté;

9° L'obligation d'accomplir, à ses frais, un stage de responsabilité parentale, selon les modalités fixées à l'article 131-35-1;

9° bis L'obligation d'accomplir, le cas échéant à ses frais, un stage de sensibilisation à la lutte contre l'achat d'actes sexuels;

10° La confiscation de l'animal ayant été utilisé pour commettre l'infraction ou à l'encontre duquel l'infraction a été commise;

11° L'interdiction, pour une durée de trois ans au plus, de détenir un animal;

12° Le retrait pour une durée d'un an au plus des titres de conduite en mer des navires de plaisance à moteur et, à l'encontre de toute personne embarquée sur un navire étranger, l'interdiction pour un an au plus de pratiquer la navigation dans les eaux territoriales ou les eaux intérieures maritimes françaises.

AUSTRIA

III. Przepisy

III. 1. Zmiany wprowadzone ustawą z 2015 r.

Kodeks Karny - Bundesgesetz vom 23. Jänner 1974 über die mit gerichtlicher Strafe bedrohten Handlungen (Strafgesetzbuch - StGB) [Opubl. BGBl. Nr. 60/1974 (NR: GP XIII RV 30 u. 1000 AB 959 u. 1011 S. 84. u. 98. BR: S. 326.)]

Konfiskation

§ 19a. sprzed nowelizacji	§ 19a. nowa wersja
<p>(1) Gegenstände, die der Täter zur Begehung einer vorsätzlichen Straftat verwendet hat, die von ihm dazu bestimmt worden waren, bei der Begehung dieser Straftat verwendet zu werden, oder die durch diese Handlung hervorgebracht worden sind, sind zu konfiszieren, wenn sie zur Zeit der Entscheidung im Eigentum des Täters stehen.</p> <p>(2) Von der Konfiskation ist abzusehen, soweit sie zur Bedeutung der Tat oder zu dem den Täter treffenden Vorwurf außer Verhältnis steht</p>	<p>(1) Gegenstände, die der Täter zur Begehung einer vorsätzlichen Straftat verwendet hat, die von ihm dazu bestimmt worden waren, bei der Begehung dieser Straftat verwendet zu werden, oder die durch diese Handlung hervorgebracht worden sind, sind zu konfiszieren, wenn sie zur Zeit der Entscheidung erster Instanz im Eigentum des Täters stehen.</p> <p>(1a) Die Konfiskation erstreckt sich auch auf die zur Zeit der Entscheidung erster Instanz im Eigentum des Täters stehenden Ersatzwerte der in Abs. 1 bezeichneten Gegenstände.</p> <p>(2) Von der Konfiskation ist abzusehen, soweit sie zur Bedeutung der Tat oder zu dem den Täter treffenden Vorwurf außer Verhältnis steht.</p>

Verfall

§ 20 sprzed nowelizacji	§ 20 nowa wersja
<p>(1) Das Gericht hat Vermögenswerte, die für die Begehung einer mit Strafe bedrohten Handlung oder durch sie erlangt wurden, für verfallen zu erklären.</p> <p>(2) Der Verfall erstreckt sich auch auf Nutzungen und Ersatzwerte der nach Abs. 1 für verfallen zu erklärenden Vermögenswerte.</p>	<p>bez zmian</p>

<p>(3) Soweit die dem Verfall nach Abs.1 oder 2 unterliegenden Vermögenswerte nicht sichergestellt oder beschlagnahmt sind (§§ 110 Abs.1 Z 3, 115 Abs. 1 Z 3 StPO), hat das Gericht einen Geldbetrag für verfallen zu erklären, der den nach Abs. 1 und Abs. 2 erlangten Vermögenswerten entspricht.</p> <p>(4) Soweit der Umfang der für verfallen zu erklärenden Vermögenswerte nicht oder nur mit unverhältnismäßigem Aufwand ermittelt werden kann, hat das Gericht ihn nach seiner Überzeugung festzusetzen.</p>	
---	--

Unterbleiben des Verfalls

§ 20a sprzed nowelizacji	§ 20a nowa wersja
<p>(1) Der Verfall gegenüber einem Dritten nach § 20 Abs.2 und 3 ist ausgeschlossen, soweit dieser die Vermögenswerte in Unkenntnis der mit Strafe bedrohten Handlung erworben hat.</p> <p>(2) Der Verfall ist überdies ausgeschlossen:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. gegenüber einem Dritten, soweit dieser die Vermögenswerte in Unkenntnis der mit Strafe bedrohten Handlung entgeltlich erworben hat, 2. soweit der Betroffene zivilrechtliche Ansprüche aus der Tat befriedigt oder für sie Sicherheit geleistet hat, oder 3. soweit seine Wirkung durch andere rechtliche Maßnahmen erreicht wird. <p>(3) Vom Verfall ist abzusehen, soweit der für verfallen zu erklärende Vermögenswert oder die Aussicht auf dessen Einbringung außer Verhältnis zum Verfahrensaufwand steht, den der Verfall oder die Einbringung erfordern würde.</p>	<p>bez zmian</p>

Erweiterer Verfall

§ 20b sprzed nowelizacji	§ 20b nowa wersja
<p>(1) Vermögenswerte, die der Verfügungsmacht einer kriminellen Organisation (§ 278a) oder einer terroristischen Vereinigung (§ 278b) unterliegen oder als Mittel der Terrorismusfinanzierung (§ 278d) bereitgestellt oder gesammelt wurden, sind für verfallen zu erklären.</p> <p>(2) Ist eine rechtswidrige Tat nach den §§ 165, 278,</p>	<p>bez zmian</p>

<p>278c, für deren Begehung oder durch die Vermögenswerte erlangt wurden, oder ein solches Verbrechen begangen worden, sind auch jene Vermögenswerte für verfallen zu erklären, die in einem zeitlichen Zusammenhang mit dieser Tat erlangt wurden, sofern die Annahme naheliegt, dass sie aus einer rechtswidrigen Tat stammen und ihre rechtmäßige Herkunft nicht glaubhaft gemacht werden kann.</p> <p>(3) § 20 Abs. 2 bis Abs. 4 StGB gilt entsprechend.</p>	
--	--

Unterbleiben des erweiterten Verfalls

§ 20c sprzed nowelizacji	§ 20c nowa wersja
<p>(1) Der erweiterte Verfall nach § 20b Abs. 1 StGB ist ausgeschlossen, soweit an den betroffenen Vermögenswerten Rechtsansprüche von Personen bestehen, die an der kriminellen Organisation oder terroristischen Vereinigung oder Terrorismusfinanzierung nicht beteiligt sind.</p> <p>(2) § 20a StGB gilt entsprechend.</p>	<p>bez zmian</p>

Einziehung

§ 26 sprzed nowelizacji	§ 26 nowa wersja
<p>(1) Gegenstände, die der Täter zur Begehung der mit Strafe bedrohten Handlung verwendet hat, die von ihm dazu bestimmt worden waren, bei Begehung dieser Handlung verwendet zu werden, oder die durch diese Handlung hervorgebracht worden sind, sind einzuziehen, wenn dies nach der besonderen Beschaffenheit der Gegenstände geboten erscheint, um der Begehung mit Strafe bedrohter Handlungen entgegenzuwirken.</p> <p>(2) Von der Einziehung ist abzusehen, wenn der Berechtigte die besondere Beschaffenheit der Gegenstände beseitigt, insbesondere indem er Vorrichtungen oder Kennzeichnungen entfernt oder unbrauchbar macht, die die Begehung mit Strafe bedrohter Handlungen erleichtern. Gegenstände, auf die eine an der strafbaren Handlung nicht beteiligte Person Rechtsansprüche hat, dürfen nur eingezogen werden, wenn die betreffende Person keine Gewähr dafür bietet, daß die Gegenstände nicht zur Begehung strafbarer Handlungen verwendet werden.</p>	<p>bez zmian</p>

<p>(3) Liegen die Voraussetzungen der Einziehung vor, so sind die Gegenstände auch dann einzuziehen, wenn keine bestimmte Person wegen der mit Strafe bedrohten Handlung verfolgt oder verurteilt werden kann.</p>	
--	--

Kodeks Postępowania Karnego - Strafprozeßordnung 1975 (StPO)
[opubl.: StF: BGBl. Nr. 631/1975 (WV)]

§ 443 sprzed nowelizacji	§ 443 nowa wersja
<p>(1) Über den Verfall, den erweiterten Verfall, die Einziehung und andere vermögensrechtliche Anordnungen (Haftung für Geldstrafen, Verfalls- und Wertersatz) ist im Strafurteil zu entscheiden, soweit in diesem Abschnitt nichts anderes bestimmt wird.</p> <p>(2) Wenn die Ergebnisse des Strafverfahrens weder an sich noch nach Durchführung von Beweisaufnahmen, die die Entscheidung in der Schuld- und Straffrage nicht erheblich verzögern, ausreichen, um über die im Abs. 1 angeführten vermögensrechtlichen Anordnungen verlässlich urteilen zu können, kann ihr Ausspruch durch Beschluß einer gesonderten Entscheidung (§§ 445, 445a) vorbehalten bleiben, außer welchem Falle eine solche Anordnung wegen der betroffenen Vermögenswerte oder Gegenstände nicht mehr zulässig ist.</p> <p>(3) Die Entscheidung über vermögensrechtliche Anordnungen steht, außer im Fall des § 445a, dem Ausspruch über die Strafe gleich und kann zugunsten und zum Nachteil des Verurteilten oder des Haftungsbeteiligten (§§ 64, 444) mit Berufung angefochten werden.</p>	<p><i>bez zmian</i></p>

§ 445 sprzed nowelizacji	§ 445 nowa wersja
<p>(1) Liegen hinreichende Gründe für die Annahme vor, daß die Voraussetzungen des Verfalls (§ 20 StGB), des erweiterten Verfalls (§ 20b StGB) oder der Einziehung (§ 26 StGB) gegeben seien, ohne daß darüber in einem Strafverfahren oder in einem auf Unterbringung in einer der in den §§ 21 bis 23 StGB genannten Anstalten gerichteten Verfahren entschieden werden kann, so hat der Ankläger einen selbständigen Antrag auf Erlassung einer solchen vermögensrechtlichen Anordnung zu stellen.</p> <p>(2) Über einen Antrag auf Verfall oder auf erweiterten</p>	<p>(1) Liegen hinreichende Gründe für die Annahme vor, daß die Voraussetzungen des Verfalls (§ 20 StGB), des erweiterten Verfalls (§ 20b StGB) oder der Einziehung (§ 26 StGB) gegeben seien, ohne daß darüber in einem Strafverfahren oder in einem auf Unterbringung in einer der in den §§ 21 bis 23 StGB genannten Anstalten gerichteten Verfahren entschieden werden kann, so hat der Ankläger einen selbständigen Antrag auf Erlassung einer solchen vermögensrechtlichen Anordnung zu stellen.</p> <p>(2) Über einen Antrag auf Verfall oder auf erweiterten</p>

<p>Verfall hat das Gericht, welches für die Verhandlung und Urteilsfällung wegen jener Tat, die die Anordnung begründen soll, zuständig war oder wäre, mangels einer solchen Zuständigkeit aber das Landesgericht, in dessen Sprengel sich der Vermögenswert oder Gegenstand befindet, in einem selbständigen Verfahren nach öffentlicher mündlicher Verhandlung durch Urteil zu entscheiden. Das Landesgericht entscheidet durch Einzelrichter. Hat ein Schöffen- oder Geschworenengericht über die Tat geurteilt, die die Anordnung begründen soll, oder die Entscheidung vorbehalten (§ 443 Abs. 2), so ist dessen Vorsitzender als Einzelrichter zuständig.</p> <p>(3) Über einen Antrag auf Einziehung hat das Bezirksgericht des Tatortes, ist dieser aber nicht bekannt oder im Ausland gelegen, das Bezirksgericht, in dessen Sprengel sich der Gegenstand befindet, in einem selbständigen Verfahren nach öffentlicher mündlicher Verhandlung in der Regel (§ 445a) durch Urteil zu entscheiden. Die Bestimmungen über die Hauptverhandlung im Verfahren vor den Bezirksgerichten sowie § 444 sind dem Sinne nach anzuwenden.</p> <p>(4) Das Urteil kann in sinngemäßer Anwendung der §§ 463 bis 468 (§ 489) zugunsten und zum Nachteil des Betroffenen mit Berufung angefochten werden; § 444 Abs. 1 letzter Satz gilt entsprechend.</p>	<p>Verfall hat das Gericht, welches für die Verhandlung und Urteilsfällung wegen jener Tat, die die Anordnung begründen soll, zuständig war oder wäre, mangels einer solchen Zuständigkeit aber das Landesgericht, in dessen Sprengel sich der Vermögenswert oder Gegenstand befindet, in einem selbständigen Verfahren nach öffentlicher mündlicher Verhandlung durch Urteil zu entscheiden. Das Landesgericht entscheidet durch Einzelrichter. Hat ein Schöffen- oder Geschworenengericht über die Tat geurteilt, die die Anordnung begründen soll, oder die Entscheidung vorbehalten (§ 443 Abs. 2), so ist dessen Vorsitzender als Einzelrichter zuständig.</p> <p>(2a) Die vorstehenden Absätze gelten sinngemäß auch für eine Anordnung der Konfiskation (§ 19a StGB), wenn das Verfahren wegen Straftaten, die mit dem Vorsatz der unrechtmäßigen Bereicherung oder der Erlangung eines Vorteils begangen wurden, wegen Krankheit oder Flucht nach § 197 abgebrochen wurde, jedoch auf Grund ausreichend geklärten Sachverhalts nahe liegt, dass im Fall einer Verurteilung eine Konfiskation (§ 19a StGB) ausgesprochen würde und der Angeklagte gemäß §§ 164 oder 165 zum Anklagevorwurf und zu den Voraussetzungen der Anordnung der Konfiskation vernommen wurde.</p> <p>(3) Über einen Antrag auf Einziehung hat das Bezirksgericht des Tatortes, ist dieser aber nicht bekannt oder im Ausland gelegen, das Bezirksgericht, in dessen Sprengel sich der Gegenstand befindet, in einem selbständigen Verfahren nach öffentlicher mündlicher Verhandlung in der Regel (§ 445a) durch Urteil zu entscheiden. Die Bestimmungen über die Hauptverhandlung im Verfahren vor den Bezirksgerichten sowie § 444 sind dem Sinne nach anzuwenden.</p> <p>(4) Das Urteil kann in sinngemäßer Anwendung der §§ 463 bis 468 (§ 489) zugunsten und zum Nachteil des Betroffenen mit Berufung angefochten werden; § 444 Abs. 1 letzter Satz gilt entsprechend.</p>
--	--

<p>§ 445a sprzed nowelizacji</p>	<p>§ 445a nowa wersja</p>
<p>(1) Über einen Antrag auf Einziehung in einem selbständigen Verfahren kann das Bezirksgericht nach Anhörung des Anklägers und der Haftungsbeteiligten (§ 444) durch Beschluß entscheiden, wenn der Wert des von der Einziehung bedrohten Gegenstandes 1 000 Euro nicht übersteigt oder es sich um einen Gegenstand handelt, dessen Besitz allgemein</p>	<p>bez zmian</p>

<p>verboten ist. Sofern der Aufenthaltsort des Haftungsbeteiligten im Ausland liegt oder ohne besonderen Verfahrensaufwand nicht feststellbar ist, kann von dessen Anhörung abgesehen werden.</p>	
<p>(2) In den Fällen, in denen das Verfahren durch die Staatsanwaltschaft nach den Bestimmungen des 10. oder 11. Hauptstücks, anderen auf sie verweisenden Vorschriften oder gemäß § 35 SMG beendet wird, hat die Staatsanwaltschaft nach Durchführung des in Abs. 1 vorgesehenen Verfahrens die Einziehung anzuordnen und das in § 408 Abs. 2 vorgesehene Verfahren durchzuführen, soweit nicht ein Haftungsbeteiligter die Entscheidung des Gerichts verlangt. § 444 Abs. 2 gilt sinngemäß.</p>	

III. 2. Zmiany wprowadzone ustawą z 2016 r.

Kodeks Postępowania Karnego - Strafprozeßordnung 1975 (StPO)
[opubl.: StF: BGBl. Nr. 631/1975 (WV)].

§ 409 sprzed nowelizacji	§ 409 nowa wersja
<p>(1) Wenn der Verurteilte eine über ihn verhängte Geldstrafe nicht unverzüglich nach Eintritt der Rechtskraft erlegt, ist er schriftlich aufzufordern, die Strafe binnen vierzehn Tagen zu zahlen, widrigens sie zwangsweise eingetrieben werde. Gleiches gilt für den Verfall nach § 20 Abs. 3 StGB.</p>	<p>(1) Wenn der Verurteilte eine über ihn verhängte Geldstrafe nicht unverzüglich nach Eintritt der Rechtskraft erlegt, ist er schriftlich aufzufordern, die Strafe binnen vierzehn Tagen zu zahlen, widrigens sie zwangsweise eingetrieben werde. Gleiches gilt für den Verfall nach § 20 Abs. 3 StGB und die Konfiskation nach § 19a Abs. 1a StGB.</p>
<p>(2) Wie Geldstrafen einzutreiben sind, ist im Gerichtlichen Einbringungsgesetz 1962, in der jeweils geltenden Fassung, bestimmt.</p>	<p>(2) Wie die im Abs. 1 genannten Geldbeträge einzutreiben sind, wird im Gerichtlichen Einbringungsgesetz in der jeweils geltenden Fassung angeordnet. Die Auskunft aus dem Kontenregister oder die Auskunft über Bankkonten und Bankgeschäfte (§§ 116, 210 Abs. 3 StPO) ist auch dann zulässig, wenn auf Grund bestimmter Tatsachen anzunehmen ist, dass Vermögenswerte zur Vollstreckung einer Geldstrafe, einer Konfiskation (§ 19a StGB), eines Verfalls (§ 20 StGB), eines erweiterten Verfalls (§ 20b StGB) oder einer anderen gesetzlich vorgesehenen vermögensrechtlichen Anordnung aufgefunden werden können.</p>
<p>(3) Ersatzfreiheitsstrafen sind wie andere Freiheitsstrafen nach den Bestimmungen des StVG anzuordnen und zu vollziehen.</p>	<p>(3) Ersatzfreiheitsstrafen sind wie andere Freiheitsstrafen nach den Bestimmungen des StVG anzuordnen und zu vollziehen.</p>

II. Akty prawne, które według informacji przedstawionych Komisji Europejskiej przez inne państwa członkowskie, wdrażają dyrektywę lub odpowiadają jej wymogom⁴⁵

Czechy

[Zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním \(trestní řád\)](#)

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 1961-12-09

[Zákon č. 57/1965 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním \(trestní řád\)](#)

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 1965-06-30

[Zákon České národní rady č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České socialistické republiky](#)

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 1969-01-08

[Zákon č. 48/1973 Sb., kterým se mění a doplňuje trestní řád](#)

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 1973-05-03

[Zákon č. 178/1990 Sb., kterým se mění a doplňuje trestní řád](#)

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 1990-05-18

[Zákon č. 558/1991 Sb., kterým se mění a doplňuje trestní řád a zákon o ochraně státního tajemství](#)

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 1991-12-30

[Zákon České národní rady č. 25/1993 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon o trestním řízení soudním \(trestní řád\)](#)

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 1992-12-31

⁴⁵ <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/NIM/?uri=CELEX:32014L0042>

Zákon č. 285/1993 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon České národní rady č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 1993-11-29

Zákon č. 292/1993 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), zákon č. 21/1992 Sb., o bankách, a zákon č. 335/1991 Sb. o soudech a soudcích

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 1993-12-10

Zákon č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 1995-05-31

Zákon č. 152/1995 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, zákon České národní rady č. 283/1991 Sb., o policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 189/1994 Sb., o vyšších soudních úřednících, a zákon č. 59/1965 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 1995-08-02

Zákon č. 265/2001 Sb., kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2001-07-31

Zákon č. 218/2003 Sb., o odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže a o změně některých zákonů (zákon o soudnictví ve věcech mládeže)

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2003-07-31

Zákon č. 279/2003 Sb., o výkonu zajištění majetku a věcí v trestním řízení a o změně některých zákonů

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2003-08-28

Zákon č. 283/2004 Sb., kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 265/2001 Sb., kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2004-05-07

Zákon č. 539/2004 Sb., kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2004-10-22

Zákon č. 394/2005 Sb., kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2005-10-01

Zákon č. 413/2005 Sb., o změně zákonů v souvislosti s přijetím zákona o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2005-10-18

Zákon č. 112/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o životním a existenčním minimu a zákona o pomoci v hmotné nouzi

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2006-03-31

Zákon č. 113/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 279/2003 Sb., o výkonu zajištění majetku a věcí v trestním řízení a změně některých zákonů

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2006-03-31

Zákon č. 253/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů a další související zákony

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2006-06-02

Zákon č. 177/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2008-05-28

Zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2009-02-09

Zákon č. 41/2009 Sb., o změně některých zákonů v souvislosti s přijetím trestního zákoníku

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2009-02-09

Zákon č. 306/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a některé další zákony

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2009-09-04

Zákon č. 197/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 329/1999 Sb., o cestovních dokladech a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o cestovních dokladech), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2010-06-16

Zákon č. 181/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2011-07-01

Zákon č. 330/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2011-11-14

Zákon č. 459/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2011-12-30

Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2012-03-22

Zákon č. 193/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2012-06-12

Zákon č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů a o změně některých zákonů (zákon o obětech trestných činů)

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2013-02-25

Zákon č. 105/2013 Sb., o změně některých zákonů v souvislosti s přijetím zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2013-04-30

Zákon č. 141/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, ve znění zákona č. 105/2013 Sb.

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2014-07-22

Zákon č. 86/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 279/2003 Sb., o výkonu zajištění majetku a věcí v trestním řízení a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2015-04-17

Zákon č. 165/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2015-07-01

Zákon č. 150/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 218/2003 Sb., o odpovědnosti mládeže za protiprávní

[činy a o soudnictví ve věcech mládeže a o změně některých zákonů \(zákon o soudnictví ve věcech mládeže\), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů](#)

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2016-05-17

[Zákon č. 163/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním \(trestní řád\), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů](#)

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2016-05-23

[Zákon č. 301/2016 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o centrální evidenci účtů](#)

Official publication: Sbirka Zakonu CR; Publication date: 2016-09-21

Estonia

[Karistusseadustik](#)

Official publication: Riigi Teataja; Number: RT I, 31.12.2016, 14; Publication date: 2017-01-10

Cypr

[Ο Περί της Παρεμπόδισης και Καταπολέμησης της Νομιμοποίησης Εσόδων από Παράνομες Δραστηριότητες \(Τροποποιητικός\) Νόμος του 2016.](#)

Official publication: Cyprus Gazette; Number: 4556; Publication date: 2016-03-18; Page: 00065-00073

Litwa

[Lietuvos Respublikos civilinio kodekso patvirtinimo, įsigaliojimo ir įgyvendinimo įstatymas Nr. VIII-1864](#)

Official publication: Valstybės žinios; Number: 74; Publication date: 2000-09-06

Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso patvirtinimo ir įsigaliojimo įstatymas Nr. VIII-1968

Official publication: Valstybės žinios; Number: 89; Publication date: 2000-10-25

Lietuvos Respublikos baudžiamojo proceso kodekso patvirtinimo, įsigaliojimo ir įgyvendinimo įstatymas Nr. IX-785

Official publication: Valstybės žinios; Number: 37; Publication date: 2002-04-09

Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004 m. gegužės 26 d. nutarimas Nr. 634 „Dėl Bešeimininkio, konfiskuoto, valstybės paveldėto, į valstybės pajamas perduoto turto, daiktinių įrodymų ir radinių perdavimo, apskaitymo, saugojimo, realizavimo, gražinimo ir pripažinimo atliekomis taisyklių patvirtinimo“

Official publication: Valstybės žinios; Number: 86; Publication date: 2004-05-28

Lietuvos Respublikos generalinio prokuroro 2009 m. gegužės 19 d. įsakymas Nr. I-82 „Dėl Rekomendacijų dėl transporto priemonių, kurios įtariama yra pagrobtos, paėmimo, saugojimo, tikrinimo ir gražinimo atliekant ikiteisminį tyrimą patvirtinimo“

Official publication: Valstybės žinios; Number: 64; Publication date: 2009-05-30

Lietuvos policijos generalinio komisaro 2012 m. kovo 26 d. įsakymas Nr. 5-V-229 „Dėl Paimto, konfiskuoto turto, turto, į kurį nuosavybės teisės laikinai apribotos, daiktinių įrodymų priėmimo, apskaitos, saugojimo, perdavimo, gražinimo ir naikinimo instrukcijos patvirtinimo“

Official publication: Valstybės žinios; Number: 37; Publication date: 2012-03-29

Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2013 m. kovo 13 d. nutarimas Nr. 219 „Dėl Lietuvos Respublikos teismų priimtų sprendimų konfiskuoti perdavimo vykdyti kitoms Europos Sąjungos valstybėms narėms taisyklių patvirtinimo ir piniginių lėšų bei turto, gauto įvykdžius sprendimus konfiskuoti, paskirstymo tvarkos“

Official publication: Valstybės žinios; Number: 29; Publication date: 2013-03-20

Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos generalinio direktoriaus 2013 m. liepos 17 d. įsakymas Nr. 1B-489 „Dėl F tipo muitinės sandėlio steigimo“

Official publication: Valstybės žinios; Number: 80; Publication date: 2013-07-25

Lietuvos Respublikos finansų ministerijos generalinio direktoriaus 2014 m. gruodžio 19 d. įsakymas Nr. 1B-953 „Dėl Lietuvos Respublikos finansų ministerijos generalinio direktoriaus 2008 m. birželio 11 d. įsakymo Nr. 1B-412 „Dėl Sulaikytų prekių apskaitymo centralizuotame F tipo muitinės sandėlyje taisyklių patvirtinimo“ pakeitimo“

Official publication: Teisės aktų registras; Number: 2014-20769; Publication date: 2014-12-29

Lietuvos Respublikos generalinio prokuroro 2015 m. balandžio 9 d. įsakymas Nr. I-108 "Dėl Lietuvos Respublikos generalinio prokuroro 2014 m. gruodžio 29 d. įsakymo Nr. I-288 „Dėl baudžiamojo proceso dokumentų formų patvirtinimo“ pakeitimo"

Official publication: Teisės aktų registras; Number: 6509; Publication date: 2015-04-29

Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2015 m. gegužės 27 d. nutarimas Nr. 506 "Dėl Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002 m. kovo 5 d. nutarimo Nr. 314 „Dėl Turto arešto aktų registro nuostatų patvirtinimo“ pakeitimo"

Official publication: Teisės aktų registras; Number: 2015-08260; Publication date: 2015-05-29

Lietuvos Respublikos teisingumo ministro 2015 m. rugpjūčio 7 d. įsakymas Nr. 1R-222 „Dėl teisingumo ministro 2005 m. spalio 27 d. įsakymo Nr. 1R-352 „Dėl Sprendimų vykdymo instrukcijos patvirtinimo“ pakeitimo“

Official publication: Teisės aktų registras; Number: 12177; Publication date: 2015-08-10

Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2015 m. rugpjūčio 19 d. nutarimas Nr. 865 „Dėl Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002 m. kovo 5 d. nutarimo Nr. 314 „Dėl Turto arešto aktų registro nuostatų patvirtinimo“ pakeitimo“

Official publication: Teisės aktų registras; Number: 12462; Publication date: 2015-08-20

Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2016 m. spalio 12 d. nutarimas Nr. 1029 „Dėl Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002 m. kovo 5 d. nutarimo Nr. 314 „Dėl Turto arešto aktų registro nuostatų patvirtinimo“ pakeitimo“

Official publication: Teisės aktų registras; Number: 2016-25400; Publication date: 2016-10-19

Luxembourg

Loi du 17 mars 1992 portant 1. approbation de la Convention des Nations Unies contre le trafic illicite de stupéfiants et de substances psychotropes, faite à Vienne, le 20 décembre 1988; 2. modifiant et complétant la loi du 19 février 1973 concernant la vente de substances médicamenteuses et la lutte contre la toxicomanie; 3. modifiant et complétant certaines dispositions du Code d'instruction criminelle (Mém. A1992, p.698) telle qu'elle a été modifiée

Official publication: Mémorial Luxembourgeois A; Number: 15; Publication date: 1992-03-26

Code d'instruction criminelle

Official publication: Mémorial Luxembourgeois A; Publication date: 1001-01-01; Page: 00001-00013

Code pénal

Official publication: Mémorial Luxembourgeois A; Publication date: 1001-01-01; Page: 00001-00002

Recueil des lois spéciales(volume 6)

Official publication: Mémorial Luxembourgeois A; Publication date: 1001-01-01; Page: 00001-00003

Lotwa

Civillikums

Official publication: LR Augstākās Padomes un Valdības Ziņotājs; Number: 41; Publication date: 1937-02-20

Krimināllikums

Official publication: Latvijas Vēstnesis; Number: 199/200 (1260/1261); Publication date: 1998-07-08

Kriminālprocesa likums

Official publication: Latvijas Vēstnesis; Number: 74 (3232); Publication date: 2005-05-11

Ministru kabineta 2005.gada 27.decembra noteikumi Nr.1032 "Noteikumi par budžetu ieņēmumu klasifikāciju"

Official publication: Latvijas Vēstnesis; Number: 210 (3368); Publication date: 2005-12-30

Ministru kabineta 2007.gada 28.augusta noteikumi Nr.582 "Noteikumi par tiesu informatīvās sistēmas izveidošanas, uzturēšanas un izmantošanas kārtību un minimālo iekļaujamās informācijas apjomu"

Official publication: Latvijas Vēstnesis; Number: 142 (3718); Publication date: 2007-09-04

Ministru kabineta 2010.gada 14.septembra noteikumi Nr.850 "Kriminālprocesa informācijas sistēmas noteikumi"

Official publication: Latvijas Vēstnesis; Number: 148 (4340); Publication date: 2010-09-17

Ministru kabineta 2011.gada 27.decembra noteikumi Nr.1025 "Noteikumi par rīcību ar lietiskajiem pierādījumiem un arestēto mantu"

Official publication: Latvijas Vēstnesis; Number: 205 (4603); Publication date: 2011-12-30

Ministru kabineta 2012.gada 18.decembra noteikumi Nr.941 "Izpildu lietu reģistra noteikumi"

Official publication: Latvijas Vēstnesis; Number: 203 (4806); Publication date: 2012-12-28

Ministru kabineta 2013.gada 8.oktobra noteikumi Nr.1045 "Starptautiskās krimināltiesiskās sadarbības lūgumu informācijas sistēmas noteikumi"

Official publication: Latvijas Vēstnesis; Number: 198 (5004); Publication date: 2013-10-10

Słowacja

Zákon č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky

Official publication: Zbierka zákonov SR; Number: 92; Publication date: 1992-10-01; Page: 2659-2678

Zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore

Official publication: Zbierka zákonov SR; Number: 46; Publication date: 1993-08-06; Page: 770-784

Trestný zákon č. 300/2005 Z. z.

Official publication: Zbierka zákonov SR; Number: 129; Publication date: 2005-07-02

Zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok

Official publication: Zbierka zákonov SR; Number: 130; Publication date: 2005-07-02

Zákon č. 305/2009 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov

Official publication: Zbierka zákonov SR; Number: 108; Publication date: 2009-07-28

Zákon č. 576/2009 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a o zmene zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov

Official publication: Zbierka zákonov SR; Number: 195; Publication date: 2009-12-24

Zákon č. 101/2010 Z. z. o preukazovaní pôvodu majetku

Official publication: Zbierka zákonov SR; Number: 50; Publication date: 2010-03-26

Zákon č. 224/2010 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov

Official publication: Zbierka zákonov SR; Number: 91; Publication date: 2010-05-25

Zákon č. 192/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony

Official publication: Zbierka zákonov SR; Number: 62; Publication date: 2011-06-30

Zákon č. 262/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony

Official publication: Zbierka zákonov SR; Number: 84; Publication date: 2011-08-05

Zákon č. 174/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov

Official publication: Zbierka zákonov SR; Number: 55; Publication date: 2015-07-28

Zákon č. 397/2015 Z. z., ktorým sa na účely Trestného zákona ustanovuje zoznam látok s anabolickým alebo iným hormonálnym účinkom a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony

Official publication: Zbierka zákonov SR; Number: 109; Publication date: 2015-12-19

Zákon č. 91/2016 Z. z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb a o zmene a doplnení niektorých zákonov

Official publication: Zbierka zákonov SR; Publication date: 2016-02-25

Zákon č. 125/2016 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov

Official publication: Zbierka zákonov SR; Publication date: 2016-03-23

Zákon č. 316/2016 Z. z. o uznávaní a výkone majetkového rozhodnutia vydaného v trestnom konaní v Európskej únii a o zmene a doplnení niektorých zákonov

Official publication: Zbierka zákonov SR; Publication date: 2016-11-29

Slovenia

Zakon o kazenskem postopku

Official publication: Uradni list RS; Number: 63/1994; Publication date: 1994-10-13; Page: 03503-03567

Zakon o spremembah in dopolnitvah zakona o kazenskem postopku

Official publication: Uradni list RS; Number: 72/1998; Publication date: 1998-10-23; Page: 05594-05603

Zakon o spremembah in dopolnitvah zakona o kazenskem postopku

Official publication: Uradni list RS; Number: 111/2001; Publication date: 2001-12-29; Page: 13091-13094

Uredba o postopku upravljanja z zaseženimi predmeti, premoženjem in varščinami

Official publication: Uradni list RS; Number: 22/2002; Publication date: 2002-03-13; Page: 01673-01676

[Zakon o spremembah in dopolnitvah zakona o kazenskem postopku](#)

Official publication: Uradni list RS; Number: 56/2003; Publication date: 2003-06-13; Page: 06521-06527

[Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o kazenskem postopku](#)

Official publication: Uradni list RS; Number: 101/2005; Publication date: 2005-11-11; Page: 10624-10628

[Uredba o spremembah in dopolnitvah Uredbe o postopku upravljanja z zaseženimi predmeti, premoženjem in varščinami](#)

Official publication: Uradni list RS; Number: 8/2007; Publication date: 2007-01-29; Page: 00710-00712

[Kazenski zakonik \(KZ-1\)](#)

Official publication: Uradni list RS; Number: 55/2008; Publication date: 2008-06-04; Page: 05865-05911

[Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o kazenskem postopku](#)

Official publication: Uradni list RS; Number: 68/2008; Publication date: 2008-07-08; Page: 09238-09245

[Zakon o spremembah in dopolnitvah Kazenskega zakonika \(KZ-1B\)](#)

Official publication: Uradni list RS; Number: 91/2011; Publication date: 2011-11-14; Page: 11826-11839

[Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o kazenskem postopku](#)

Official publication: Uradni list RS; Number: 91/2011; Publication date: 2011-11-14; Page: 11840-11854

[Zakon o odvzemu premoženja nezakonitega izvora](#)

Official publication: Uradni list RS; Number: 91/2011; Publication date: 2011-11-14; Page: 11817-

11825

[Uredba o spremembah in dopolnitvah Uredbe o postopku upravljanja z zaseženimi predmeti, premoženjem in varščinami](#)

Official publication: Uradni list RS; Number: 102/2012; Publication date: 2012-12-21; Page: 10948-10950

[Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o odvzemu premoženja nezakonitega izvora](#)

Official publication: Uradni list RS; Number: 25/2014; Publication date: 2014-04-11; Page: 02898-02902

[Zakon o spremembah in dopolnitvah Kazenskega zakonika](#)

Official publication: Uradni list RS; Number: 54/2015; Publication date: 2015-07-20; Page: 06196-06199

Szwecja

[Brottsbalk \(1962:700\)](#)

Official publication: Svensk författningssamling (SFS); Number: 1962:700; Publication date: 1001-01-01

[Rättegångsbalken \(1942:740\)](#)

Official publication: Svensk författningssamling (SFS); Number: 1942:740; Publication date: 1001-01-01

[Bötesverkställighetslag \(1979:189\)](#)

Official publication: Svensk författningssamling (SFS); Number: 1979:189; Publication date: 1001-01-01

[Lagen \(1986:1009\) om förfarandet i vissa fall vid förverkande m.m.](#)

Official publication: Svensk författningssamling (SFS); Number: 1986:1009; Publication date: 1001-01-01

[Utsökningsbalk \(1981:774\)](#)

Official publication: Svensk författningssamling (SFS); Number: 1981:774; Publication date: 1001-01-01

[Utsökningsförfordning \(1981:981\)](#)

Official publication: Svensk författningssamling (SFS); Number: 1981:981; Publication date:

1001-01-01

[Förundersökningskungörelse \(1947:948\)](#)

Official publication: Svensk författningssamling (SFS); Number: 1947:948; Publication date: 1001-01-01

[Förordning \(1996:271\) om mål och ärenden i allmän domstol](#)

Official publication: Svensk författningssamling (SFS); Number: 1996:271; Publication date: 1001-01-01

Węgry

[1991. évi XLIX. törvény a csődeljárásról, a felszámolási eljárásról és a végelszámolásról](#)

Official publication: Magyar Közlöny; Number: 1991/17; Publication date: 1991-10-22; Page: 02311-02325

[1994. évi LIII. törvény a bírósági végrehajtásról](#)

Official publication: Magyar Közlöny; Number: 51; Publication date: 1994-05-11; Page: 1783-1818

[2013. évi CCXL. törvény a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról](#)

Official publication: Magyar Közlöny; Publication date: 1001-01-01; Page: 86177-86299

[2016. évi CIII. törvény az európai uniós és a nemzetközi bűnügyi együttműködést szabályozó törvények, valamint egyes büntetőjogi tárgyú törvények jogharmonizációs célú módosításáról](#)

Official publication: Magyar Közlöny; Publication date: 1001-01-01; Page: 70856-70902

[1994. évi LIII. törvény a bírósági végrehajtásról](#)

Official publication: Magyar Közlöny; Publication date: 1001-01-01; Page: 01783-01817

[1998. évi XIX. törvény a büntetőeljárásról](#)

Official publication: Magyar Közlöny; Publication date: 1001-01-01; Page: 01776-01872

[2000. évi XIII. törvény az egyes elkobzott dolgok közérdekű felhasználásáról](#)

Official publication: Magyar Közlöny; Publication date: 1001-01-01; Page: 00911-00913

2012. évi C. törvény a Büntető Törvénykönyvről

Official publication: Magyar Közlöny; Publication date: 1001-01-01; Page: 13450-13569

2015. évi XXXI. törvény a brókerbotrányok áldozatainak kártérítését szolgáló vagyon biztonságba helyezéséről

Official publication: Magyar Közlöny; Publication date: 1001-01-01; Page: 04555-04557

Az igazságügy-miniszter, a belügyminiszter és a pénzügyminiszter 11/2003. (V. 8.) IM—BM—PM együttes rendelete a lefoglalás és a büntetőeljárás során lefoglalt dolgok kezelésének, nyilvántartásának, előzetes értékesítésének és megsemmisítésének szabályairól, valamint az elkobzás végrehajtásáról

Official publication: Magyar Közlöny; Publication date: 1001-01-01; Page: 04283-04300

Włochy

Attuazione della direttiva 2014/42/UE relativa al congelamento e alla confisca dei beni strumentali e dei proventi da reato nell'Unione europea.

Official publication: Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana; Number: 262; Publication date: 2016-11-09